

Cố Mạn

Tôi
như
ánh
Đương
rạng
rỡ

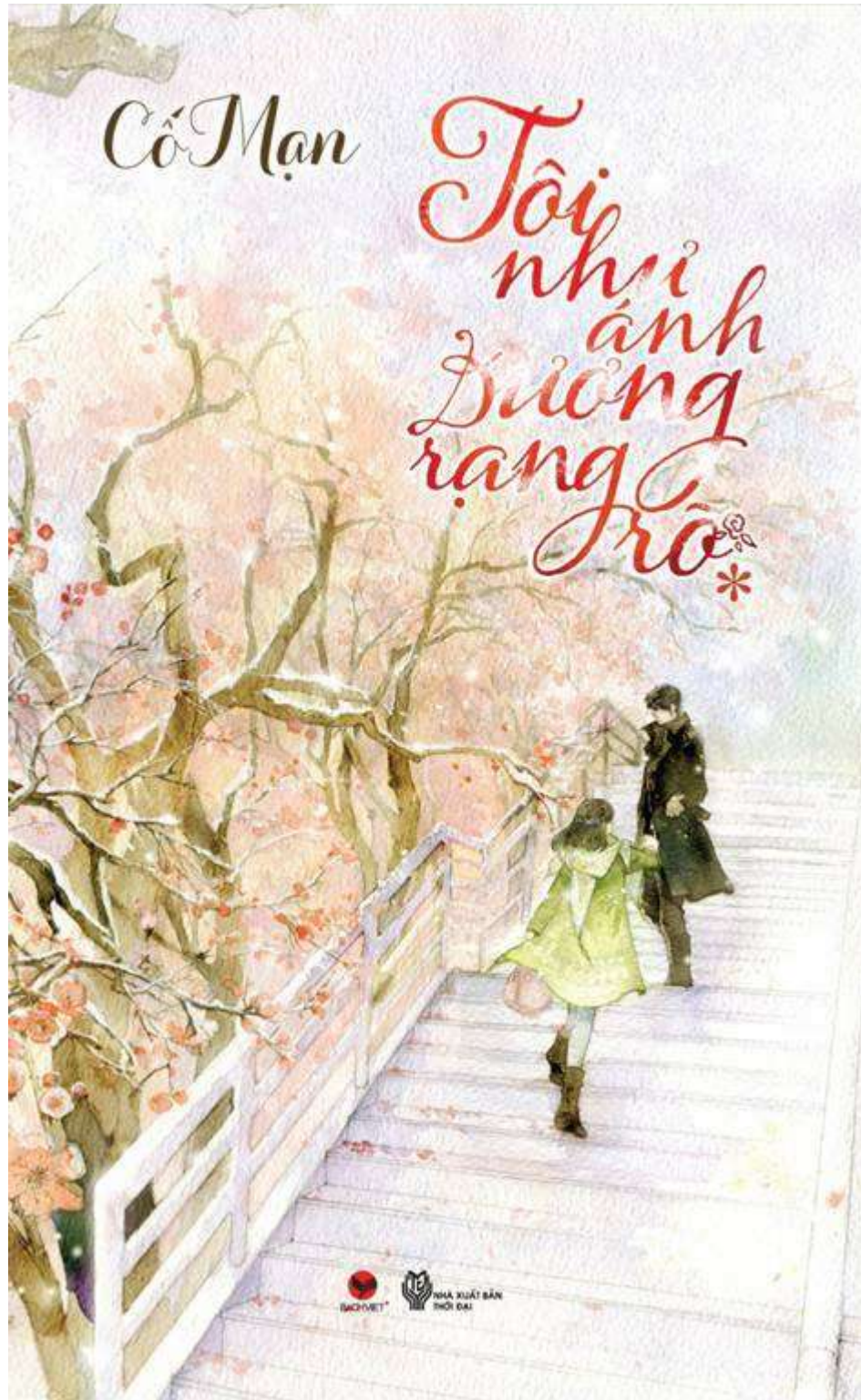
NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Dịch giả: Đỗ Mai Quỳnh

Làm ebook: Dâu Lê

Tôi như ánh dương rọi

Tập 1

Tôi như ánh dương rạng rỡ (Tập 1)

Tác giả: Cố Mạn

Dịch giả: Đỗ Mai Quỳên

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Số trang: 428

Ngày xuất bản: 24 - 3 - 2014

Giá bìa: 120.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Chụp pic: Irisnguyen

Type

linh.max: 1-12

Irisnguyen: 13-22

nm2905: 23-31

muội tồ: 32-40

Beta: Mac Senh

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

“Lời xin lỗi không nên có nhất trên thế giới này, chính là xin lỗi vì tình yêu của chính mình.”

...

Sau đó tôi hỏi anh: “Thế nào mới tính là yêu?”

Khi đó anh đang lái xe, nghe thế liền bảo: “Đại khái so với thích thì nhiều hơn một chút.”.

Rõ ràng là đáp án rất bình thường phổ biến, tôi cười cười, nhìn đèn đỏ đối diện phía bên kia đường, bỗng nhiên lại muốn hỏi anh: “Nếu như so với thích nhiều hơn một chút là yêu, như vậy, so với yêu nhiều hơn một chút là gì?”.

“Lại còn nhiều hơn yêu một chút?”, anh nghiêng đầu nhìn tôi, sau đó khẽ cười, nói, “Đối với tôi mà nói, chính là em.”.

Tôi Như Ánh Dương Rạng Rỡ là tác phẩm mới nhất của Cố Mạn, tác giả của những tiểu thuyết ăn khách tại Việt Nam trong thời gian vừa qua: Bên Nhau Trọn Đời, Yêu Em Từ Cái Nhìn Đầu Tiên, Sam Sam Đến Đây Ăn Nào.

Nếu các bạn trẻ đã từng say mê các tác phẩm Bên nhau trọn đời, Yêu em từ cái nhìn đầu tiên và Sam Sam đến đây ăn nào của Cố Mạn thì hẳn sẽ không thể bỏ qua tác phẩm mới nhất của Cố Mạn: Tôi như ánh dương rạng rỡ.

Một câu chuyện mang đậm phong cách lãng mạn nhẹ nhàng và khó quên của Cố Mạn, những cung bậc tình tế trong tình yêu được tác giả đưa vào câu chuyện một cách khéo léo, người đọc có cảm giác như hòa cùng nhân vật chính trải nghiệm qua những thăng trầm trong tình cảm của cô.

Đối với các độc giả yêu thích truyện của Cố Mạn, chính lối hành văn nhẹ nhàng, hài hước mà không kém phần sâu sắc của tác giả là lí do khiến người đọc như chìm sâu vào trong tác phẩm. Tôi như ánh dương rạng rỡ là một trong những tác phẩm mang đầy sức cuốn hút như thế của Cố Mạn.

Nhân vật nữ chính Nhiếp Hy Quang với biệt danh Dưa Hấu là một cô gái với vẻ ngoài mềm mại, dịu dàng nhưng bên trong lại rất cá tính và mạnh mẽ. Đối với Dưa Hấu, hạnh phúc đơn giản là những điều bình dị và gần gũi trong cuộc sống. Sinh ra trong một gia đình khá giả nhưng gia đình cô cũng không hạnh phúc khi bố cô lại yêu một phụ nữ khác.

Tình yêu mà Dưa Hấu dành cho Trang Tự không úy mị mà trầm lặng, ấm áp. Trang Tự là một nhân vật nam chứa đầy mâu thuẫn. Anh ta yêu Dưa Hấu nhưng lại để mặc cô hiểu lầm chuyện mình với Dung Dung mà không một lời giải thích. Trong khi đó, anh chàng Lâm Tự Sâm lại xuất hiện với một tư thái hoàn toàn khác. Mạnh mẽ và tràn đầy quyết đoán, anh công khai tình cảm mình dành cho Dưa Hấu, bảo vệ và luôn đứng về phía cô bất cứ lúc nào: “Anh đợi em tặng anh một vòng dương rạng rỡ”

Cố Mạn đã đem lại cho độc giả một tác phẩm tuyệt vời với cách xây dựng hình ảnh, tính cách nhân vật đầy cá tính. Tác phẩm cuốn hút người đọc ngay từ những trang sách đầu tiên.

Tác giả

Cố Mạn: 顾漫 Là một trong những tác giả văn học mạng Tấn Giang, biên tập viên của tạp chí Cinderella, đã xuất bản các tác phẩm: Hà Dĩ Sinh Tiêu Mặc (Bên nhau trọn đời), Vi Vi Nhất Tiểu Khuynh Thành (Anh sẽ yêu em từ cái nhìn đầu tiên), Sam Sam đến đây ăn nào. Văn phong của Cố Mạn nhẹ nhàng, lãng mạn, câu truyện ấm áp, vui tươi, từng câu chữ như đều chứa đựng sức sát thương của ánh nắng mặt trời và cảm giác vui vẻ.

Cố Mạn bình thường là một người lười biếng, thích vùi đầu trong chiếc vỏ của mình nghe nhạc, ngủ, viết tiểu thuyết, về cơ bản là một ví dụ điển hình về người lười biếng. Vận động mỗi ngày đều là do mẹ bắt, ví dụ như đi chợ, đi phố, và sáng mắt lên khi thấy đồ ăn ngon ở chợ. Bình sinh trong đầu không có chí lớn gì cả, chỉ cần có một chiếc mai như chú rùa thì gió mưa cũng không sợ gì, sống vui vẻ vô lo.

Cố Mạn là tác giả văn học mạng, cô chỉ xuất bản một cuốn tiểu thuyết Bên nhau trọn đời đã có thể bán chạy trong ba năm liên tục, tổng số lượng bán đã vượt qua 300.000 bản. “Rùa Mạn” là cái tên mà nhiều độc giả yêu thích đặt cho Cố Mạn, cũng chính là sự khẳng định khả năng sáng tác văn chương cẩn thận đến từng câu chữ của cô. Chính vì thái độ cẩn thận của cô còn hơn cả tốc độ rùa bò nên tác phẩm của cô hoàn toàn không giống với nhiều tác phẩm hàng loạt trên mạng khác, mỗi một phân đoạn tình cảm đều phải lao tâm khổ tứ, cẩn thận, tỉ mỉ để viết ra.

Tên: Cố Mạn

Biệt danh: Rùa, Rùa Mạn

Quốc tịch: TQ

Ngày tháng năm sinh: 21/10/1981

Nghề nghiệp: Nhà văn, biên tập viên

Tác phẩm tiêu biểu: Hà Dĩ Sinh Tiêu Mặc, Vi Vi Nhất Tiểu Khuynh Thành, Sam Sam đến đây ăn nào

Giáo dục: Đại học

Chuyên ngành: Kế toán

Chòm sao: Thiên Bình

Nơi ở: Vô Tích Tân Khu, Giang Tô, Trung Quốc

Mặc dù là một tác giả nổi tiếng ở Trung Quốc với những tác phẩm văn học được bạn đọc yêu thích: Bên nhau trọn đời, Yêu em từ cái nhìn đầu tiên... nhưng một điều kỳ lạ là, cho tới nay, chưa một ai được biết Cố Mạn “mày ngang mũi dọc” như thế nào. Tất cả những người yêu thích Cố Mạn chỉ biết cô có biệt danh “Rùa Mạn”, với một hình avatar rất đáng yêu, cùng đôi dòng về sở thích của tác giả. Trên bìa tất cả những cuốn sách của Cố Mạn đã xuất bản, chỉ có hình avatar đáng yêu này thôi. Trong hình là “Cố Mạn” đang cầm bản gốc cuốn sách “Nụ cười nghiêng thành” – được dịch thành Yêu em từ cái nhìn đầu tiên ở bản tiếng Việt. Tuyệt nhiên không có thông tin gì hơn. Trao đổi với chúng tôi – bà Trương Hàn – đại diện quyền tác giả của Cố Mạn chỉ nói rằng, cô thật sự không muốn mọi người biết đến mình. Viết văn là đam mê, là thỏa mãn mình mà thôi. Thấy mọi người thích đọc những tác phẩm của mình là hạnh phúc rồi. Theo thông tin bên lề, Cố Mạn ngoài đời là một cô gái rất xinh đẹp, nữ tính.

Mục lục

[Lời tựa không liên quan](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#) [Chương 16](#)

[Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

[Chương 25](#) [Chương 26](#) [Chương 27](#) [Chương 28](#)

[Chương 29](#) [Chương 30](#) [Chương 31](#) [Chương 32](#)

[Chương 33](#) [Chương 34](#) [Chương 35](#) [Chương 36](#)

[Chương 37](#) [Chương 38](#) [Chương 39](#) [Chương 40](#)

“Nếu nhiều hơn thích một chút là tình yêu, thế thì, nhiều hơn tình yêu một chút là gì?”

“Còn nhiều hơn cả yêu à?”, anh nghiêng đầu sang nhìn tôi, sau đó cười khẽ, nói, “Đối với anh, chính là em”.

--- Cố Mạn – Tôi như ánh dương rạng rỡ ---

Lời tựa không liên quan

Học kỳ hai năm thứ tư, là những tháng ngày khó khăn nhất trong cuộc đời đại học của tôi.

Những ngày hội tuyển dụng liên tục, những lần phỏng vấn rắc rối, đau đầu vì bảo vệ luận văn, và cả những bữa tiệc chia tay không gục không thôi... Tất cả chỉ có thể dừng từ “quay cuồng hỗn loạn” để hình dung, mà mỗi người giống như những con quay không dừng lại được, cứ vô thức xoay mòng mòng mãi.

Đến khi khoảnh khắc ngưng đọng đó đến.

Buổi tối ngày Hai mươi ba tháng Sáu, A Phân, cô bạn ở giường đối diện với tôi đã trở thành người đầu tiên trong phòng chúng tôi rời khỏi Nam Kinh.

Cô ấy đi Hạ Môn, một nơi xa xôi mà tôi chỉ biết tên.

Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày tôi rơi nước mắt, chạy đuổi theo tàu hỏa, đến khi đoàn tàu lăn bánh mất dạng.

Tôi luôn là một cô gái hạnh phúc, khỏe mạnh.

Tôi luôn chưa từng hiểu được thế nào thực sự ly biệt.

Cho đến khoảnh khắc đó.

Sau này, chúng tôi có thể sẽ không còn gặp lại.

Sau này, cho dù gặp lại, chúng tôi cũng chỉ vồn vã trong một lát, rồi lại ly biệt.

Có lẽ lúc đó chúng tôi sẽ không còn buồn bã như bây giờ, vì chúng tôi đã không còn quan trọng với nhau đến thế, hoặc vì chúng tôi đã kiên cường hơn.

Thế nhưng giây phút đó, bạn sắp đi rồi, tôi chỉ có thể đứng trên sân ga, vừa đi vừa khóc.

Tạm biệt nhé, tuổi xuân cuối cùng của chúng ta.

Chúng ta không thể sống như một đứa trẻ nữa.

Chúng ta đã tốt nghiệp.

Thời tiết hôm nay âm u, tâm trạng âm u, hy vọng ngày mai tươi sáng, mãi mãi tươi sáng...

Chương 1

Cuối tháng Ba của năm cuối đại học, tôi kết thúc kỳ thực tập ở một cơ quan chuyên về kế toán, trở lại đại học ở Nam Kinh. Thực ra tôi rất muốn nằm ì ở nhà thêm mười ngày nửa tháng nữa để làm con sâu lười, nhưng rõ ràng tình mẹ bao la của mẹ tôi đã sắp cạn, thế là tôi, sau khi âm ức quét sạch tủ lạnh trong nhà, đành nặng nề mết mõi lê tấm thân về Nam Kinh.

Lúc còn ở trên xe tôi gửi tin nhắn cho các bạn trong phòng ký túc xá: *Dưa Hấu tớ đã lăn về Nam Kinh rồi đây, các cậu phải đứng xếp hàng ở cổng trường chào đón đó nhé!*

Mười phút sau mới nhận được tin nhắn của Tư Tịnh: *Cậu là ai, không quen.*

Tôi cười hì hì, ngón tay bấm nhanh: *Haizzz, vậy thì thôi, tội nghiệp tớ tay trái một con gà, tay phải một con vịt, nặng quá đi thôi, hay là tớ vớt lại trên xe cho rồi.*

Lần này chỉ cách mười giây, và không chỉ một tin nhắn.

Tư Tịnh: *A! Người yêu ơi hóa ra cậu về rồi à, đứng ở cổng trường đừng đi đâu, chị sẽ ra đón.*

Tiểu Phụng: *Dưa Hấu, ngày ngày nhớ mong mà không gặp, đến nay đã cùng gặm đùi vịt.*

... Thật nhiệt tình tới mức sồn cả da gà.

Vừa xuống taxi, quả nhiên trông thấy một đám người rất nổi bật đứng ngay trước cổng, phòng của chúng tôi tổng cộng có sáu người, mà lại đến tận chín kẻ, năm nữ bốn nam...

Tất cả có một con gà một con vịt, đâu cần đưa cả họ hàng tới chứ? Tôi thầm hỏi hận đã không gặm trước một cái đùi gà trên taxi cho rồi.

“He he he he... Mọi người thật là trịnh trọng quá...”

Lão đại bước tới nhéo tai tôi: “Đồ chết tiệt, cậu thật biết lựa lúc mà về, bọn này hôm nay sẽ ăn liên hoan ở Hà Thịnh”.

Tôi đã hình thành phản xạ có điều kiện với hai chữ “Hà Thịnh” – Hà Thịnh = cá hấp dưa chua ngon nhất = thịt sợi xào ngon nhất = đậu phụ xào thịt cua ngon nhất...

Tôi vừa chảy nước dãi, vừa giơ gà và vịt trong tay lên. “Tớ có được tính là cống hiến đặc biệt, không cần trả tiền không?”

Tư Tịnh tỏ ra không chịu nổi vẻ mặt của tôi: “Cậu đừng có làm mất mặt phòng chúng ta, hôm nay Trang Tự đi”.

Tôi ngó người, Trang Tự à... Tôi liếc nhìn người đứng phía xa, trông thấy tôi, những người khác ít nhiều cũng tiến lại gần mấy bước, chỉ có anh vẫn đứng tại chỗ, mặc áo len màu xám nhạt, tỏ vẻ dửng dưng.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Trang Tự, tôi cũng có phản xạ có điều kiện với cái tên này, Trang Tự = sinh viên cừ nhất khoa Tiền tệ quốc tế – một anh chàng đẹp trai chỉ cần xuất đầu lộ diện liền nâng bộ mặt của đám nam sinh trong trường lên một tầng cao mới = “bạn bè” mờ ám của Dung Dung...

Bằng với...

Nhiếp Hy Quang là đồ ngốc, đồ đàn!

Hình như mắt hơi cay, lâu thế rồi mà vẫn... thật kém cỏi! Có thứ gì đó như chực trào ra...

Tôi lập tức ngẩng đầu nhìn trời, một giây, hai giây...

“Rốt cuộc cậu đang nhìn gì thế?”, lão đại xưa nay bạo lực bước tới nhéo mạnh tai tôi.

Có lẽ bọn nó cũng ngược lên nhìn theo tôi một lúc, tôi cười khi, chớp mắt về vô tội. “Lạ thật, trời hình như không đổ mưa đỏ.”

Trang Tự chưa từng khao ai, cho dù đoạt học bổng hạng nhất. Mọi người đều biết bố anh đã qua đời từ lâu, trong nhà chỉ còn một người mẹ ốm yếu bệnh tật, và cả một cậu em đang học cấp ba, mà anh thì không xin cả trợ cấp dành cho sinh viên nghèo.

Nói ra mới phát hiện câu này gần như là châm biếm, mọi người đều hơi ngượng ngập, A Phân trừng mắt với tôi về trách móc, nhéo mạnh tay tôi trước mặt tất cả.

Đau quá! Móng tay cô nàng bao lâu rồi chưa cắt! Nước mắt tôi suýt thì bị cô nàng “nhéo” ra rồi.

Tội nghiệp tôi bị đám bạn cùng phòng ngược đãi đã quen, bây giờ cũng chỉ dám giận mà không dám nói, trong lòng ám ức tủi thân vô cùng - tôi có phải cố ý đâu, chớ cuống lên cũng biết cần người... Tôi cuống lên đương nhiên cũng biết...

Cuối cùng vẫn là Dung Dung cười nói giải vây, “Trang Tự ký hợp đồng với ngân hàng A ở Thượng Hải rồi, tiền lương vạn tệ đó”.

“A”, ngân hàng A, lương tháng hơn vạn, số tiền đó ngay cả nghiên cứu sinh cũng chưa chắc bằng!

Tôi hơi sững sốt nhìn Trang Tự, anh cũng đang nhìn tôi, đôi mắt đen nhánh nhìn tôi chăm chăm, giống như muốn biết tôi sẽ có phản ứng gì vậy.

Đây... là ảo giác chẳng!

Dù thế nào, tôi cũng nên chúc mừng anh, tôi bước tới, thành tâm thành ý nói: “Chúc mừng nhé, Trang Tự... Ừm, chuyện đó, sau này đến Thượng Hải chơi sẽ nhờ cậu đấy, bao ăn bao ở, bao uống chơi bời...”.

“Chẳng phải ngày mai cậu mới về hay sao?”

Tôi đang huyền thuyên thì bị giọng nói trầm trầm rõ ràng của anh cắt ngang, tôi ngó người nhìn tư thế cao ngạo từ trên nhìn xuống của anh, trong đầu có phần hồ đồ, anh đang hỏi tôi cái gì?

A Phân bỗng bước tới kéo tay tôi, lôi xềnh xệch về phía Hà Thịnh, “Trang Tự, cậu có mời hay không nào, mình sắp đói chết rồi”.

Về sau, lúc tôi nhìn một bàn đầy ắp đồ ăn thức uống ngon lành ở Hà Thịnh mới sực nhớ, nếu không phải mẹ đuổi tôi thì chắc chắn ngày mai tôi mới về, hôm qua gọi điện nói với các bạn trong phòng, cũng là ngày mai.

Trang Tự anh... căn bản không muốn mời tôi chứ gì.

Theo lý mà nói người có khí phách một tí sẽ ném ngay đôi đũa mà bỏ đi, nhưng... tôi là người có khí phách hả?

Hừ! Tôi cần phật miếng sườn, ăn gấp đôi mới phù hợp tính cách của tôi. Thế là tôi chỉ lo ăn thức ăn mà không ăn cơm, ăn toàn những món đắt tiền, nước uống thì phải là hoa quả ép...

Cái gọi là gió cuốn mây tan, cái gọi là ăn như hùm như hổ, cái gọi là gấp đũa như có thần...

“Dưa Hấu, cậu rất giống một loài động vật nào đó”, Tiểu Phượng ngồi bên trái nhìn tôi vẻ nể sợ.

Lúc này tôi mới phát hiện ra mình đã thành tiêu điểm của mọi người, không biết từ bao giờ mà tất cả đều dừng đũa nhìn một mình tôi ăn. Trang Tự ngồi ngay đối diện, nhìn tôi một cái, sau đó đưa tay gọi phục vụ.

“Chúng tôi muốn chọn mấy món nữa.”

Mặt tôi chưa kịp đỏ, lão đại bên phải đã nhéo mạnh vào đùi tôi, “Kiềm chế lại cho tó”.

Lại nhéo tôi...

Bực ghê, tôi chẳng qua hóa bi thương thành sức ăn, có cần bạo lực vậy không?

Không ăn thì không ăn, dù sao tôi cũng không ăn nổi nữa, tôi uể oải cầm đũa chọc chọc vào miếng giò heo trong bát, có chút không nghĩ ra lúc này mình đã nuốt được thế nào, dầu mỡ thế này cơ mà.

Không khí trong bàn ăn nhanh chóng vui vẻ trở lại, trung tâm cuộc trò chuyện đương nhiên là công việc của Trang Tự. Bạn trai của lão đại và bạn trai của Tư Tịnh đều chung phòng với Trang Tự, khi uống nhiều bia rồi, hai người một trái một phải khoác vai Trang Tự, oang oang: “Trang Tự, người trâu bò nhất khoa chúng ta là cậu, anh em sau này sẽ lăn lộn với cậu...”.

Tư Tịnh cười tươi thấy thế, nói, “Xem ra Dung Dung phải tìm công việc lại rồi”.

Tiểu Phượng vừa ăn vừa lúng búng hỏi: “Tại sao phải tìm lại, công việc bây giờ rất tốt mà”.

“Vì công việc này làm ở Nam Kinh, xa Thượng Hải quá”, Tư Tịnh nói với vẻ mờ ám, chớp mắt tinh nghịch.

“Ồ...”, Tiểu Phụng kéo dài giọng như hiểu ra, bỗng quay sang tôi: “Dưa Hấu!”.

“Hả?”, tôi đang chăm chú chọc cái giò heo trong bát, bị cô nàng làm cho giật mình, chẳng phải đang nói về Dung Dung hay sao, gọi tôi làm gì?

“Gà cậu mang về ngon thật”, cô nàng nói vẻ vô cùng thỏa mãn.

Tôi câm nín...

Tiểu Phụng, cậu mới là heo.

“Cái đồ heo này.”

Lão đại không hề nương tình nói ra tiếng lòng của tôi, xem ra người có suy nghĩ đó không chỉ mình tôi.

Tư Tịnh cười, rồi đột nhiên chuyển chủ đề: “Gần đây hình như có buổi tuyển dụng của Thượng Hải, Dung Dung cậu có đi không?”

“Tại sao lại hỏi vậy, đương nhiên là đi”, Dung Dung đặt đũa xuống rất thanh lịch, “Thượng Hải cơ hội nhiều không gian phát triển rộng, trước kia tớ vẫn luôn nộp hồ sơ mà”.

Tư Tịnh chớp mắt: “Bọn này có nói gì cậu đâu, cậu cuống lên thanh minh cái gì?”.

Cuối cùng tôi đã nuốt trọn miếng giò heo đầy mỡ vào trong miệng, bỗng cảm thấy bữa cơm này vừa vô vị vừa dài đằng đặc, có lẽ vì trước đó đã ăn quá no rồi chẳng. Ánh mắt bất giác nhìn Trang Tự, anh đang nghiêng đầu nói gì đó với Trác Huy, bạn trai của Tư Tịnh, hình như không hề chú ý đến câu chuyện bên này của đám con gái.

Chương 2

Hơn một tiếng đồng hồ, mọi người mới com no rượu say ra khỏi phòng. Trang Tự đèn quầy tính tiền, tôi cố ý đi sau cùng, cách thật xa mọi người, vì tôi lại bắt đầu nắc cụt rồi.

= =

Ra khỏi quán ăn bắt buộc phải đi qua quầy tính tiền mà Trang Tự đang đứng, tôi bịt miệng đang định đi nhanh qua, ai ngờ cổ họng lúc này lại cực kỳ không hợp tác mà nắc liền hai tiếng rõ kêu.

Tôi cứng đờ, nhìn bóng lưng rần rỏi của Trang Tự.

Anh không nghe thấy không nghe thấy, xin đừng quay đầu lại.

Tiếc rằng ông trời không giúp đỡ, Trang Tự đang tính tiền bỗng quay lại, nhìn thấy tôi rồi tỏ ra dừng dừng quay đi.

Tôi vội bước nhanh ra ngoài, mắt mặt chết được.

Ra ngoài rồi lại bị lão đại và Tiểu Phượng không nể tình mà cười nhạo một hồi, buồn bực tăng gấp đôi. Bọn Tư Tịnh đang bàn bạc tiếp đó sẽ đi đâu chơi thì Trang Tự đi ra, xưa nay Trang Tự luôn im lặng là vàng, lần này lại đề nghị: “Đi hát karaoke đi”.

“Wow, Trang Tự, cậu hôm nay hào phóng thế, lúc này mà đi kara thì đắt lắm đó.”

“Đúng thế, chẳng phải nói đi bar Âm Thủy đánh bài đó thôi, hay là đi dạo chợ đêm?”

“Không có gì, nhất thời có hứng thôi”, Trang Tự nói rồi đột ngột liếc nhìn tôi, ánh mắt sâu xa, khóe môi lại như phảng phất nụ cười.

Tôi ngó người.

Mọi người đều tán thành, hứng chí lên cao, chỉ có Tiểu Phượng phản đối, “Không được, Dưa Hấu cứ nắc như thế làm sao mà hát”.

Đúng vậy, tôi hiện tại đang như thế này, lẽ nào hát một câu lại nắc một cái? Nghĩ sao cũng thấy tức cười.

Trang Tự biết rõ, như thế... là có ý ư? Suy nghĩ đó khiến tôi có chút khó chịu, mặt lại không kiểm soát được mà nóng bừng lên.

Nhưng có lẽ anh chỉ vô tình mà thôi, tôi không cần nhạy cảm đến vậy, anh cũng không nhất thiết phải thế. Nhưng, ánh mắt lúc này là ý gì?

Nghe Tiểu Phượng nói thế, mọi người đều có vẻ cụt hứng. Lão đại nhéo tôi một cái, “Cậu thì lắm tật, không cho nắc nữa”.

“Haizzz, tớ không đi đâu, mọi người cứ chơi đi”, tôi nói.

“Cậu về một mình làm gì?”, Tu Tịnh hỏi.

“Tôi...”, đang tìm lý do thì điện thoại đột ngột reo vang, tôi vội lấy ra, đi xa mấy bước để nghe.

Là cậu gọi.

“Hy Quang, mẹ con nói con về Nam Kinh rồi, sao không gọi điện cho cậu?”

“Con vừa về tới thì có buổi họp mặt bạn bè.”

“Xong chưa, buổi tối đến nhà cậu, cậu nói thím Trương dọn dẹp cho con hết rồi.”

“Ồ... con đang định đi đây ạ.”

“Con đang ở đâu, cậu nói chú Trương đi đón.”

“Không cần đâu, con tự bắt xe.”

Nói vài câu với cậu rồi tôi cúp máy, quay lại. Bọn họ đứng gần đó đã cười nói ồn ào trở lại, không khí thân thiện vui vẻ, ngấm lại không khí lúc này, có lẽ tôi không đi thì tốt hơn.

Có lẽ nửa năm trước tôi không nên dọn về ký túc xá.

“Tớ không đi đâu”, tôi đến gần họ, “Phải đến nhà họ hàng”.

Tôi không kìm được nhìn sang Trang Tự, thầm nghĩ tôi nói thế có lẽ anh sẽ thoải mái chẳng, nhưng lại thấy anh quay đi, hình như không có cảm xúc nào thừa thãi, nụ cười bên khóe môi đã lạnh lẽo.

“Đi mượn một chút không được à?”, Tư Tịnh nín kẻo.

“Thôi, ngồi xe mệt chết được, không còn sức chơi nữa”, tôi vẫy tay, “Đi trước nhé, tạm biệt”.

Tạm biệt họ rồi, tôi từ từ đi đến trạm xe bus, từng chiếc xe trò tới nhưng mãi không thấy xe số 12X tôi đợi. Xe bus Nam Kinh có lúc rất thích trêu người, mãi không thấy chiếc nào, nhưng đã tới thì cả mấy chiếc cùng lúc.

Lúc đợi xe, di động lại đổ chuông, lần này là cậu em họ gọi.

“Chị, chị chưa lên xe chứ?”

“Chưa.”

“Đừng quên mang PSP cho em, chị quên nhiều lần rồi đó.”

“Haizzz...”, đúng, PSP của nó cho tôi mượn đã lâu, lần nào nói trả cũng quên. Nhưng đồ đang ở ký túc, lẽ nào phải quay về lấy.

“Lần sau đem cho em được không?”, tôi thương lượng.

“Không được”, cậu em họ giọng kiên quyết, “Vì chị mắc chứng tuổi già hay quên, lần sau rồi lại lần sau, em không tin đâu”.

Tuổi già hay quên...

Tuổi này của tôi dù thế nào cũng nên gọi là tuổi thiếu nữ hay quen mới đúng chứ ==, thật là một đứa trẻ thiếu dạy dỗ.

Đành bó tay quay về ký túc, cũng may là không quá xa với trạm xe, chỉ là phải trèo bốn tầng lầu thôi.

Giường của tôi ở phía trên gần cửa sổ, cũng như những giường khác, mắc một tấm màn, ngăn cách thành không gian riêng. Vốn dĩ tôi không mắc, nhưng ai cũng làm, nếu không thì lại trở thành người quái dị nhất.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Trèo lên giường, đang lục tìm PSP thì cửa ký túc bỗng bị đẩy ra, tôi nghe thấy tiếng Tư Tịnh, “Lăng nhằng mãi cuối cùng là đi dạo phố”.

“KTV lại chẳng còn phòng trống, hôm nay có phải cuối tuần đâu mà đông khách thế cơ chứ. Thái nào Trang Tự cứ sa sầm mặt.”

Giọng này là Tiểu Phượng, lạ thật, sao họ cũng về rồi?

“Mau thay giày rồi đi, bọn họ đứng dưới đợi chúng ta đó.”

“Khoan đã, tớ lên giường lấy áo khoác mỏng, buổi tối sẽ lạnh.”

“Chỉ có cậu lảm chuyện.”

Tôi nhìn qua kẽ hở của tấm màn, thấy Tư Tịnh và Dung Dung ngồi trên giường thay giày thể thao, Tiểu Phượng thì đang leo lên giường của cô nàng.

Tôi đang định lên tiếng gọi họ thì bỗng nghe Tư Tịnh hỏi: “Dung Dung, cậu và Trang Tự hôm nay sao vậy? Chẳng nói câu nào”.

Tim bỗng dung hẫng một nhịp, tôi ngậm miệng lại.

Dung Dung cười khê: “Bọn tớ là quan hệ gì? Ai quy định bọn tớ nhất định phải trò chuyện?”

“Hai người quan hệ gì á?! Thanh mai trúc mã cùng lớn lên bên nhau, đôi kim đồng ngọc nữ mà Học viện Kinh tế trường Đại học A công nhận, Dung Dung, tớ thật không biết hai người đang làm gì, rõ ràng cả hai đều có ý, thế mà chẳng ai chịu nói, nếu hai người rõ ràng với nhau từ sớm thì ban đầu Dưa Hấu cũng sẽ không...”, Tiểu Phượng khựng lại, hừ khê.

Tư Tịnh dịu dàng hơn: “Hai người rốt cuộc định thế nào, cứ dậm chân tại chỗ thế hả? Sắp tốt nghiệp rồi còn gì. Dung Dung, các cậu quá kiêu hãnh, có lúc nhường trước một bước không có nghĩa là thua đâu”.

Lát sau giọng nói có vẻ tự trào của Dung Dung vang lên: “Diệp Dung ngày hôm nay vẫn là Diệp Dung thuở ban đầu, các cậu tưởng Trang Tự bây giờ vẫn là Trang Tự trước kia à?”.

Tiểu Phượng thắc mắc không hiểu: “Cậu nói thế là ý gì? Chẳng lẽ Trang Tự vì lương tháng hơn vạn tệ mà khinh thường cậu?”.

Tư Tịnh hỏi như hiểu ra: “Dung Dung, cậu hồi hận rồi phải không?”.

Dung Dung đứng lên: “Tiểu Phượng, cậu lấy áo chưa, đi thôi”.

Bọn họ đi rồi, tôi tìm một lúc sau mới thấy PSP, sau đó rời khỏi ký túc, không bắt xe mà chậm rãi đi bộ đến nhà cậu.

Nhà cậu không xa, từ đại học A đi xe bus khoảng mười lăm phút là tới. Từ năm nhất đến năm ba, tôi đã ở đó ba năm.

Cậu mợ đều là người làm ăn, bay đi khắp mọi miền đất nước, trong nhà tuy mời người giúp việc chăm sóc em họ, nhưng lúc nào cũng không yên tâm, lo nó hư hỏng nên ban đầu nghe tôi nói đậu vào trường A, cậu mợ lập tức bảo tôi đến ở nhà mình.

Nên tôi chỉ có một tháng khi mới nhập học và huấn luyện quân sự là ở trường, sau đó thì phi thẳng đến chỗ máy giặt và giúp việc nhà cậu mợ.

Bắt đầu năm tư, tôi mới dọn về ký túc xá, lý do đưa ra cho cậu là để tiện tìm việc và đến thư viện viết luận văn, cậu em họ lại thảm cười nhạo tôi là “viện có, vòng vo tam quốc”.

Cậu em họ học môn ngữ văn trước giờ điểm chỉ ở mức trung bình của tôi lần đầu tiên vận dụng thành ngữ chuẩn như vậy.

Khi ấy, kỳ nghỉ hè năm ba, tôi vừa quen biết Trang Tự là gia sư cho cậu em họ, biết anh cũng là sinh viên Học viện Kinh tế trường Đại học A.

Chương 3

Ở lại nhà cậu một đêm, tôi quay về trường, vì luận văn của tôi sắp không làm kịp rồi.

Đề tài luận văn tốt nghiệp của tôi là “Phân tích sự lũng đoạn độc quyền trong nền kinh tế mạng”, về cơ bản thì, ừm, trước mắt thì tôi vẫn không biết đề tài này là cái quái gì. Trước tháng Ba tôi đều làm việc ở văn phòng, luận văn chưa đụng đến, bây giờ mới bắt đầu biết cuống quýt, gọi điện cho thầy

hướng dẫn bị thầy dọa cho chết khiếp, sau đó càng cuồng cuồng ở lý trong thư viện mấy ngày.

Lúc Tiểu Phượng nhận tin thì tôi đang tìm tài liệu trong thư viện, nhưng đọc xong nội dung ngắn ngủi “*Tỷ Mặc Đình, ba thiếu một!*”, tôi vẫn vội vàng vàng mượn mấy quyển sách tham khảo, rồi húng chí chạy thẳng đến đó.

Trong cuộc đời sinh viên năm cuối sắp tốt nghiệp, đánh tăng cấp^[1] chắc chắn là một trong những hoạt động thịnh hành nhất. Phòng chúng tôi sáu người, ngoài Dung Dung không biết đánh ra thì tôi và Tiểu Phượng vừa biết chơi, ba người còn lại đều là những kẻ cuồng đánh bài tiêu chuẩn.

[1] Đánh tăng cấp, hay còn gọi là đánh tám mươi điểm hoặc bốn mươi điểm, là một trò chơi tú lơ khơ gồm bốn người thịnh hành nhất ở Trung Quốc hiện nay.

Đến khi tôi húng chí chạy đến Tỷ Mặc Đình, trông thấy đầu tiên lại là bóng Trang Tự, Dung Dung thì ngồi cạnh anh xem bài, chắc là nghe thấy tiếng chân của tôi nên cô ấy quay lại.

“Hy Quang, cậu tới rồi.”

“Ừ”, tôi gật đầu, đi chậm lại.

Họ đã bắt đầu chơi, còn gọi tôi làm gì?

Tiểu Phượng ngược lên thấy tôi thì kêu lớn: “Dưa Hấu, Dưa Hấu, mau tới giúp tớ xem bài này đánh thế nào?”.

Tôi bước đến sau lưng cô nàng, liếc nhìn bài. Thảm quá, hơn nữa còn là dạng hỏi trời cũng bó tay, tôi nói: “Cậu cứ đánh bừa đi”.

Dù sao chắc chắn cũng hết cứu nổi.

Quả nhiên Tiểu Phượng và Tư Tịnh bị đánh cho te tua, Trang Tự thì không hề hấn gì, lão đại bắt cặp cùng Trang Tự vui mừng hỉ hả, hí hửng vừa xào bài vừa hỏi tôi: “Sao cậu tới?”

Tôi hơi bực. “Các cậu gọi tớ tới mà.”

Tiểu Phượng ngượng ngập nói, “Xin lỗi, Dura Hấu. Vừa nhận tin cho cậu xong thì thấy Dung Dung và Trang Tự tới, nên kéo họ đánh trước”.

“Không sao, tối nay khao tớ ăn canh chua cay là được, tớ về phòng cất sách vở đã.”

Trong tiếng kêu réo rự rự của Tiểu Phượng, tôi quay đi định ra về thì lão đại nghe điện thoại, cúp máy xong hét lên: “Ông già chết tiệt! Bây giờ lại gọi tớ tới văn phòng! Tớ đang đỡ”.

“Ai vậy?”, Tư Tịnh hỏi.

“Địa Trung Hải”, Địa Trung Hải là biệt danh âu yếm của chủ nhiệm khoa chúng tôi với mái tóc bị hói một mảng ngay giữa đỉnh đầu.

Lão đại ném bài xuống, nhìn tôi rồi nhìn Dung Dung, do dự một lát rồi nói: “Dung Dung, cậu thay chân tớ đi”.

Dung Dung lắc đầu, nói: “Cậu biết rõ tớ không biết chơi mà”.

Lão đại cười hì hì, quay sang nhìn tôi lập tức đổi sắc mặt, hung hăng ra lệnh. “Dura Hấu, đến đây chơi tiếp, chỉ được thắng không được phép thua!”

... Bắt cặp với Trang Tự?!

Tôi ngần ra, chưa nói gì thì Tư Tịnh đã cười giễu: “Thôi đi cô, với trình độ của nó á!”.

Học kỳ đầu năm cuối tôi dọn về ký túc mới học cách chơi tăng cấp, trình độ cũng như Tiểu Phụng, đều là dạng tẻ nhất, mỗi lần chơi ai bắt cặp với tôi cũng khá là đau khổ, gặp người nóng tính như lão đại đều sẽ cần nhẫn nại không thôi khi tôi ra sai quân bài.

Trang Tự chắc không nóng tính như thế chứ?

Bị lão đại kéo ngồi xuống, xào bài, chia bài.

Lần đầu tiên chơi tiếp là tôi ra bài.

Tôi sợ nhất ra bài, không lật thì sợ bị người khác ăn, mà úp thì lại sợ người ta lật, cũng may bài trên tay rất đẹp, nhiều át, cây lẻ cũng lớn, có đôi nữa, ha ha, tôi sung sướng úp bài, giấu hết phía dưới.

Bài của tôi thực sự quá đẹp, Trang Tự phối hợp cũng không tệ. Tiểu Phụng và Tư Tịnh căn bản không thể đối phó, Tiểu Phụng bị thua oai oái, Tư Tịnh cũng đang làu bàu.

Bài đánh rất nhanh, trên tay tôi còn lại ba lá, cơ bản đã đánh hết, tôi thờ phào, xem như không đến nỗi mất mặt thêm lần nữa trước Trang Tự, ông trời giúp tôi rồi.

Lúc này Tư Tịnh bỗng kêu lên, “Khoan đã, trong tay cậu còn mấy lá bài?”.

“Ba.”

“Tại sao bọn tớ còn bốn lá?”

...

Trang Tụ đưa tay đếm bài chưa lật trên bàn, ngẩng lên nói, “Cậu rút chín lá rồi còn gì”.

Tiểu Phụng và Tư Tịnh cười ha hả, ném bài ra, “Tự động đầu hàng, tự động đầu hàng”.

Trang Tụ cũng hơi mỉm cười, thuận thực xếp bài lại, “Lần sau cẩn thận một chút”.

Tôi cứ tưởng cho dù không mắng thì cũng sẽ làm mặt lạnh với tôi chứ. Nhưng tâm trạng anh hình như rất tốt, lẽ nào tôi úp sai bài lại có hiệu quả vui như hài kịch như vậy sao?

Ván thứ hai, bài mọi người đều như nhau, tôi ra sức theo dõi Trang Tụ ra bài, rất cẩn thận.

Từng bước tiếp theo tôi đều thận trọng, xem Tiểu Phụng và Tư Tịnh đi thế nào, suy nghĩ về cách ra bài của Trang Tụ... Lần đầu tiên đánh bài mà mệt thế này, trước kia đều là thua thì tôi vẫn mặt dày viện cớ bài không đẹp, hiếm khi tính toán kỹ như vậy.

Thấy tôi sắp về nhất, Tiểu Phụng thở dài như bỏ cuộc, “Này! Hai cậu ăn ý quá đó!”.

Rõ ràng là một câu không chút mờ ám, nhưng tôi lại thấy tim đập thịch, ngược lên theo trục giác, nhìn Trang Tụ, anh đang chăm chú xếp bài trong tay, khóe môi hình như có nụ cười nhẹ, chớp mắt biến mất.

Tiểu Quang tôi đây suôn sẻ về nhất, Tư Tịnh ném bài. “Không chơi nữa, hai người khao bọn tớ ăn đi!”

“Hả? Tại sao là bọn tớ khao?”, dù thế nào cũng phải là người thua khao mới hợp lý chứ.

“Trước khi đánh bài đã hẹn rồi, người thắng khao cơm còn gì”, Tư Tịnh cười trộm, “Không tin thì hỏi lão đại đi, Trang Tự cũng biết”.

Tôi choáng váng, không kịp được nói với Trang Tự, “VẬY cậu đánh nghiêm túc làm gì, nói mình biết một tiếng, mình đánh thắng thì không dám hứa, nhưng đánh thua thì đảm bảo”.

Trang Tự cười tủm tỉm, nói, “Nói dối không tốt”.

... Anh đang đùa? Tôi nghi ngờ liếc nhìn Dung Dung, Dung Dung cũng mỉm cười, xem ra hôm nay tâm trạng hai người khá tốt, hôm qua chắc chơi rất vui chăng.

Thực ra thế cũng rất tốt. Như bây giờ, cười đùa đánh bài trò chuyện như bạn bè bình thường, kỳ thực cũng hay...

Cho dù không thành người yêu cũng chẳng sao...

“Này, đâu cần ủ rũ thế chứ, về mặt gì vậy”, Tiểu Phụng kỳ thị tôi, “Đại tiểu thư, đại gia ơi, đừng nhỏ mọn như vậy. Hơn nữa cậu thắng bài, về mặt tinh thần cũng thỏa mãn rồi, thua chút vật chất mới cân bằng được”.

Nhưng rõ ràng là tôi bị đả kích về tinh thần, ví tiền còn bị cướp cơ mà?

Làu bà than vãn đi đến quán cơm lão Lâm. Tôi chọn một phần cơm thịt heo chưng đậu phụ, Tiểu Phụng nói, “Dưa Hấu, cậu toàn ăn thịt, thèm thịt đến thế cơ à”.

Thèm thịt...

Phụt...

Tôi đang uống nước, kết quả là bị sặc, ho sặc sụa. Bà chị, có con trai ở đây cơ mà.

Tiểu Phụng vẫn tỏ ra ngây thơ. Tư Tịnh đánh cô nàng một cái, hỏi tôi: “Hy Quang, công việc của cậu chắc chắn chưa?”.

“Ừ”, tôi gật đầu, “Chính là cơ quan kế toán tớ thực tập ấy mà”.

“Trong nhà tìm cho à?”

“Ở Vô Tích?”, câu này lại là Trang Tự hỏi.

Tiếp tục gật.

“Tốt số quá”, Tiểu Phụng thở dài.

“Cậu mới tốt số, vào làm ngay cho Hoa Chính^[2], tôi tròng mắt, “Vả lại làm việc ở cơ quan đó rất mệt, nghe nói khi bận thì buổi tối phải tăng ca đến ba giờ sáng, mà vừa vào thì lương rất thấp”.

[2] Viết tắt của Học viện Chính trị Pháp luật Hoa Đông.

Trong quán tràn ngập mùi thức ăn thơm phức, con sâu đói trong tôi bị đánh thức, quay sang thấy com của tôi chưa có mà lại nghe giọng Trang Tự lạnh lùng vang lên.

“Không hài lòng thì tự tìm, kén cá chọn canh công việc được dâng lên tận miệng còn ỉ ôi cái gì.”

Chương 4

Tôi ngẩn người, từ từ quay sang, vẻ mặt Trang Tự cũng lạnh như giọng anh. Bàn ăn bỗng lặng ngắt, không khí thoải mái vui vẻ trước đó đột nhiên biến mất.

“Không phải...”, một lúc sau, tôi thốt ra hai chữ, muốn giải thích rằng thực ra không phải tôi kén chọn, chỉ là tiện miệng nói ra những lời mà nhân viên ở đó than vãn khi còn thực tập thôi. Nhưng câu đó nói ra nghe càng giống ngụ ý biện.

Tôi im thinh.

“Tại sao không tự tìm việc, cứ ở bên cạnh cha mẹ làm tâm gửi không thấy xấu hổ à?”

“...”, tôi kìm nén một lúc lâu, nói, “Không thấy”.

Anh không nói nữa, đôi mắt đen láy nhìn tôi như tỏ vẻ thất vọng.

Tôi ủ rũ gõ đũa. Suy nghĩ muốn làm bạn bình thường cũng được trước đó quả nhiên là chỉ có mình tôi muốn, từ đầu đến cuối Trang Tự không ưa tôi. Chúng tôi cho dù là bạn cũng là kiểu mười vạn tám ngàn dặm chẳng có gì chung cả.

“Trang Tự”, Tư Tịnh cắt ngang, “Cậu nói thế rất vô lý, nhiều người đều như thế, có phải một mình Hy Quang đâu.”

“Thế à? Tôi chỉ quen mình bạn ấy”, anh ngừng lại, trong giọng nói vẫn có vẻ nghiêm túc thường thấy. “Hơn nữa tôi thực sự nghĩ vậy.”

“Thịt heo chung đây!”, nhân viên phục vụ hô lớn, mang phần thịt của tôi ra, món ăn của những người khác cũng lần lượt đem lên, Tư Tịnh muốn chuyển chủ đề nên nói lảng sang chuyện khác.

Tôi ăn xong liền viện cớ bỏ chạy. Bữa ăn này đã khiến tôi biết thế nào gọi là ăn mà không biết mùi thịt.

Mấy hôm sau tôi chỉ chạy vòng vòng ba điểm là thư viện, ký túc xá và nhà ăn. Khi thực sự bắt tay vào viết luận văn tôi mới nhận ra luận văn tốt nghiệp khó viết hơn mình nghĩ nhiều, hoàn toàn không giống những bài luận kiểu đối phó vào cuối mỗi năm. Một tháng ngắn ngủi không kịp, đặc biệt là đối với dạng người bình thường không chịu tích lũy, học mấy môn chuyên ngành thì tệ hại như tôi.

Nhưng bây giờ bực bội buồn bã cũng không kịp, đành mỗi ngày cần cù chạy đến thư viện.

Chớp mắt đã cuối tháng.

Tối hôm đó trong phòng chỉ còn tôi và Tiểu Phượng, tôi nằm bò ra giường nghiên cứu tài liệu, Tiểu Phượng hát ngân nga, gõ hồ sơ lý lịch trên

laptop của tôi.

Lát sau, tôi buồn chán đẩy đống tài liệu làm tôi nhức đầu hoa mắt ra, bắt chuyện với Tiểu Phụng, “Chẳng phải cậu đã thi đậu nghiên cứu sinh hay sao, còn đi ngày hội tuyển dụng làm gì?”.

“Xem thử có cơ hội tốt hơn hay không”, Tiểu Phụng vừa trả lời vừa gõ chữ thật nhanh, “Vả lại cũng có thể trải nghiệm cảm giác ngày hội tuyển dụng, ba năm sau tớ vẫn phải đi tìm việc mà”.

Không ngờ Tiểu Phụng thường ngày trông ngốc nghếch, vụng về lóng ngóng, thực ra lại có ý định như vậy. Cũng đúng, trong ngôi trường nổi tiếng toàn quốc này, tuyệt đại bộ phận đều ôm tham vọng muốn thăng tiến, kẻ lười biếng như tôi mới là thiểu số.

Tôi tiếp tục nằm bò ra một lúc rồi nói, “Tớ cũng đi”.

“Đi đâu? Ngày hội tuyển dụng?”, Tiểu Phụng ngạc nhiên quay lại, “Dưa Hấu, cậu bị kích thích à?”.

Tôi mặc kệ nó, trở mình nhìn lên trần nhà, trong đầu xuất hiện vẻ không tán thành của Trang Tự hôm đó... Phải, tôi bị kích thích rồi.

Nhưng, tôi nhanh chóng hồi hận ==.

Vì tôi nhận ra viết hồ sơ cũng không dễ hơn luận văn, đặc biệt là khi bạn không có gì để viết.

Trước hôm ngày hội tuyển dụng diễn ra, tôi cắn bút cả nửa ngày trời, cuối cùng đã viết ra năm trang giấy mà hoàn toàn tóm tắt được trong vòng một trăm chữ, sau đó tám giờ tối chạy ra ngoài in, thêm bìa. Tiệm in ấn gần trường thực xấu xa, hết lần này tới lần khác cứ nhè lúc này mà chật kín, đến

khi tôi làm xong thì đã hơn mười giờ, cũng may tôi nói trước với dì quản lý ký túc xá rồi.

Sáng hôm sau thức dậy, nỗi hối hận của tôi càng tăng thêm một bậc. Vì ngày hội tuyển dụng tám giờ rưỡi bắt đầu, trường tôi lại xa nơi đó, nên sáu giờ phải dậy rồi.

Sáu giờ đó~ sáu giờ! Từ sau khi tạm biệt trường cấp ba đến giờ, lần đầu tôi phải dậy lúc sáu giờ.

Sau đó đến trạm xe bus, nhìn thấy mấy người trong phòng Trang Tự, tôi lại hối hận đến cực điểm.

Sao chẳng ai nói với tôi Trang Tự cũng đi! Chẳng phải anh tìm được việc rồi sao.

Còn nữa, anh nhìn thấy tôi chắc sẽ không tưởng rằng tôi đi vì lời anh nói chứ, tuy đúng là thế thật, nhưng nhưng...

Tôi buồn bực leo lên xe bus.

Cũng may mà nỗi buồn phiền của tôi nhanh chóng bị vùi lấp bởi cơn buồn ngủ, buồn ngủ quá, tôi túm lấy tay vịn, không kìm được mà ngáp ngắn ngáp dài.

Buồn ngủ!

Lờ mờ trông thấy Trang Tự liếc nhìn tôi mấy cái.

Tôi biết mình mất hình tượng rồi, nhưng mặc kệ, dù sao tôi giả vờ thực nữ thì anh cũng chẳng thích tôi.

Hơn một tiếng sau đã đến nơi.

Lần đầu tham gia, vừa vào sảnh lớn, tôi đã chết khiếp. Ôi toàn người là người, lần đầu tôi thấy một nơi có mật độ người đông đến độ có thể so sánh với xe bus ở Nam Kinh rồi.

Đồng thời cảm thấy Trang Tự nói quả có lý, tôi dựa vào quan hệ của cha mẹ để tìm việc thật quá trơ trẽn.

Vì bây giờ tìm việc quá vất vả.

Người người chen chúc, vì mục đích của họ khác nhau, thời gian dừng chân cũng không giống, mấy người chúng tôi nhanh chóng lạc nhau. Đi được mấy bước, tôi phát hiện mình không ổn rồi, hít thở khó nhọc chân bước không nổi, hội trường không rộng lắm mà nhét tới mấy vạn sinh viên tốt nghiệp, người này dính sát người kia, xô đẩy nhau, trước mỗi gian đều có mấy vòng người bao vây, đừng nói là nộp hồ sơ mà chỉ nhìn xem là công ty nào thôi cũng khó rồi.

Chen ra khỏi chỗ tuyển dụng người chật như nêm ấy, tôi sắp rã rời, tìm đại chỗ nào ngồi xuống để thở.

Chưa từng chính thức tham gia ngày hội phỏng vấn quy mô lớn nào, không biết rằng nó lại kinh khủng như vậy. Tôi ném đại một bộ hồ sơ vào rồi chen ra ngoài, hít thở được không khí trong lành, có cảm giác như sống sót sau tai nạn vậy.

Khoảng hơn nửa tiếng sau mới thấy bọn Tư Tịnh ra. Lúc này tôi đang dựa vào gốc cây ngũ bì - -

“Dưa Hấu, sao cậu nhanh vậy?”

Tôi giơ hồ sơ trong tay lên. “Mới nộp một bộ thôi.”

Tiểu Phụng lườm tôi, “Vậy cậu tới làm gì?”.

Tôi đang định lựa lời thì bộ hồ sơ còn lại trong tay bỗng bị cướp mất, tôi giật thót, ngẩng lên nhìn, là Trang Tự.

Anh liếc sơ qua, “Mấy hồ sơ này cậu định làm gì? Ném hết đi à?”.

“Ừm...”, tôi chưa nghĩ tới. Có lẽ là vứt sang bên, lúc nào tốt nghiệp thì bỏ luôn. Nghĩ lại cũng thật không ổn, tuy mấy chục tệ không là gì nhưng nếu đổi thành mỳ thịt bò rất ngon kể bên trường thì rõ ràng là phí phạm.

Nghĩ vậy tôi hơi hối hận, lúc này dù thế nào đi nữa cũng nên nộp chứ.

“Nhưng bây giờ vào nộp cũng không kịp rồi, người ta đã nhận đủ”.

Anh cau mày, quay lại nhìn hội trường, đúng là đã sắp kết thúc. “Tôi có một người chị học cùng khoa năm nay phụ trách tuyển bên Thịnh Viễn, tôi giúp cậu mang sang đó.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Không đợi tôi từ chối, anh đã quay lưng đi vào trong, theo phản xạ tôi nhìn sang Dung Dung, cô ấy đang trò chuyện với Tư Tịnh như không nghe thấy.

Khoảng nửa tiếng sau mới thấy Trang Tự đi ra, hai tay trống không, hồ sơ cầm đi đã biến mất.

“Thấy mấy công ty chưa đi nên nộp luôn rồi.”

“Công ty gì? Họ chịu nhận à?”

“Mấy công ty Thượng Hải”, Trang Tự có vẻ không muốn nói nhiều, tôi cũng không hỏi thêm. Nghĩ chắc là ném đại lên bàn rồi, nhưng sao lâu như vậy?

Dung Dung lúc này cười nói: “Lúc nãy sao cậu không nói là quen người tuyển dụng?”.

Trang Tự nhìn cô, vẻ mặt không thay đổi, “Chẳng lẽ cậu muốn đi cửa sau?”.

Dung Dung nghẹn lời, hừ một tiếng rồi im.

Tôi gãi đầu, ko biết nói gì. Tiểu Phụng kéo tôi, tôi biết ý đi phía trước cùng cô nàng, nó len lén hỏi: “Dưa Hấu, cậu bảo có phải Trang Tự cố ý chọc tức Dung Dung không?”.

Tôi không nói.

Tiểu Phụng tiếp tục kéo tôi, “Phải thế không?”.

“Làm sao tớ biết!”, tôi bực bội nói, đi thật nhanh.

Mấy bộ hồ sơ đó tôi cũng không ôm nhiều hy vọng, báo đài ngày nào cũng nói năm nay sinh viên tốt nghiệp là bao nhiêu vạn, tình hình tìm việc không lạc quan thế nào, điều kiện của tôi không tốt lắm, mấy bộ hồ sơ đó có lẽ đều như đá chìm đáy biển thôi.

Nhưng không lâu sau, tôi lại nhận được điện thoại mời phỏng vấn của Thịnh Viễn, bảo tôi ngày kia đến phỏng vấn.

Vì nhận điện thoại trong phòng nên mọi người đều nghe gần hết, tôi vừa cúp máy, Tiểu Phượng đã hét lên: “Dưa Hấu cậu thành công rồi, Thịnh Viễn siêu nổi tiếng, siêu giàu đó”.

Hình như cô nàng còn hưng phấn hơn tôi, la hét một lúc lại hỏi Dung Dung như bị chạm mạch: “Dung Dung, cậu nhận được điện thoại chưa?”.

Dung Dung tái mét mặt, cầm sách, không nói gì mà bỏ ra ngoài.

Mọi người nhìn Tiểu Phượng mặt đang hoang mang, đều lặng lẽ thở dài. Cô nàng này có lúc ngốc không thể tả, có lúc lại thông minh vô cùng, IQ cao thấp thực sự biến hóa khôn lường.

Sau cơn hưng phấn ban đầu, tôi bắt đầu nghi ngờ. Thực ra hồ sơ của tôi, tiếng Anh cấp bốn, vi tính cấp hai, chưa từng được học bổng, cho dù mang danh đại học A cũng chẳng ra sao, so với một đồng giấy khen thưởng dày cộp của Dung Dung thì quá kém cỏi.

Tại sao tôi nhận được lời mời phỏng vấn mà Dung Dung thì không? Lẽ nào thật sự là do bà chị kia nể mặt Trang Tự?

Chẳng trách Dung Dung giận như vậy.

Trước kia tôi làm gì cũng cầu thả, lần phỏng vấn này lại sợ sệt lo lắng chuẩn bị rất nhiều, học thuộc phần tự giới thiệu bằng tiếng Anh, và còn diễn với Tiểu Phượng mấy lần, có lẽ... là vì cơ hội phỏng vấn này do Trang Tự giúp tôi có được chẳng.

Có lúc lại suy nghĩ linh tinh, Trang Tự nói tôi dựa vào quan hệ cha mẹ mà tìm việc là rất xấu hổ, nhưng công việc này có được tính là tìm được do mối quan hệ của anh?

Nghĩ thế, tôi bỗng cảm thấy vừa chua chát vừa ngọt ngào.

Chương 5

Kết quả là tôi chuẩn bị rất lâu, mà khi đến Thượng Hải thì không cần dùng tới.

Giám đốc Lý phụ trách phòng vẫn còn lễ độ hơn cả tôi, cứ “Nhiếp tiêu thư” liên tục, không hỏi gì mà khách sáo trò chuyện với tôi chừng một tiếng đồng hồ, sau đó nói hoan nghênh cô Nhiếp gia nhập công ty chúng tôi. Còn hỏi lần này đến Thượng Hải đã được sắp xếp nơi ăn chốn ở chưa, nếu không có thì công ty có thể sắp xếp...

Tôi ngỡ ngác vâng dạ xong, lúc đứng lên rời đi thì Giám đốc Lý mở cửa tiễn tôi ra, cười tươi rói: “Cô Nhiếp, cho tôi gửi lời thăm hỏi đến Nhiếp tiên sinh”.

Hóa ra là thế.

Sau khi bố mẹ ly hôn, tôi và bố liên lạc thưa dần, suýt thì quên mất bố tôi là Nhiếp Trình Viễn. Bố tôi, tôi thường hình dung ông bằng từ “ông chú nhà giàu mới nổi” đẹp trai, lúc trẻ nghèo tới độ cơm không có mà ăn, chỉ có mẹ tôi chịu lấy ông, đến khi luống tuổi thân phận địa vị đã có thì lại theo đuổi tình yêu, ly hôn với mẹ, ở bên mỗi tình đầu đã bỏ rơi ông lúc trước.

Cũng may mẹ tôi nghĩ thoáng, nói với tôi: “Thời trẻ tuổi đẹp trai của bố con đã thuộc về mẹ, bây giờ già rồi ai mà thèm”. Nhưng bà lại không cho

tôi nhận một xu nào từ ông, rằng tôi là của bà, tôi nghĩ thực ra trong lòng mẹ cũng rất dễ bụng.

Mấy hôm trước người bố đã lâu không liên lạc bỗng gọi điện cho tôi, hỏi tôi khi nào tốt nghiệp, có dự định gì chưa, nghe tôi nói đã nộp hồ sơ thì hỏi tôi nộp vào công ty nào. Tôi làm sao nhớ tên công ty, điều duy nhất biết là công ty mà Trang Tự giúp tôi nộp có tên là Thịnh Viễn gì đó, nên nói cho ông biết, lúc đó bố chẳng nói chẳng rằng, sau đó hỏi vài chuyện rồi cúp máy.

Bây giờ nghĩ lại, chắc sau đó ông đã sắp xếp thông qua mối quan hệ.

Hóa ra không phải do quan hệ của Trang Tự, chẳng hiểu sao trong lòng tôi lại có chút hụt hẫng.

Trên tàu hỏa quay về Nam Kinh, tôi cứ nghĩ rốt cuộc có nên đến Thịnh Viễn làm việc không. Nếu theo lời hứa với mẹ thì tôi nên cự tuyệt, nhưng tôi không quên được logo của tòa nhà đối diện Thịnh Viễn khi bước ra khỏi đó.

Logo hình tròn, màu vàng, lấp lánh ánh sáng chói mắt trong nắng – Ngân hàng A.

Là nơi Trang Tự sẽ làm việc.

Buổi tối về đến ký túc xá, các bạn trong phòng quan tâm hỏi kết quả, tôi nói về khổ sở: “Tớ vẫn chưa quyết định có đi hay không”.

Kết quả hôm nay khi cùng Tư Tịnh ăn sáng ở nhà ăn, Tư Tịnh trách tôi: “Hy Quang, hôm qua cậu nói thế cũng bắt cấn quá, Dung Dung vẫn chưa nhận được thông báo phỏng vấn, cậu thì giỏi lắm, còn nói chưa quyết định nữa chứ”.

Á, tôi cũng không chú ý thật, đúng là quá bất cẩn. Tôi gật gù: “Tớ biết rồi”.

Buổi chiều, giám đốc Lý lại gọi điện, hỏi ý kiến tôi về việc ký hợp đồng, tôi do dự nói phải suy nghĩ, ông ta liền lập tức lại tăng mức lương và phúc lợi, thực ra vị trí tôi cần chỉ là dạng nhân viên văn phòng, cho dù ở Thượng Hải cũng không quá ba, bốn ngàn một tháng, làm gì lại khoa trương như ông ta nói.

Chắc ông ta cho rằng tôi chê lương thấp nên ông eo làm bộ.

Cúp máy rồi, tôi bỗng cảm thấy có phần khó chịu nên đi bộ quanh hồ trong trường.

Tôi gần như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ mình đến Thịnh Viễn làm việc. Kỳ thực cơ quan ở Vô Tích cũng thế, mấy thực tập sinh đi cùng với tôi đều bị chỉ tới trở lui, làm trâu làm ngựa, chỉ có tôi là khá nhất, cho dù có người bảo tôi làm thì cũng luôn tươi cười, khách sáo vô cùng.

Nhưng trong lòng người ta nghĩ gì? Tuy tôi không chú tâm đến suy nghĩ kẻ khác, nhưng làm tâm gửi như Trang Tự nói hình như cũng vô vị thật.

Đi dạo quanh hồ một lúc, tôi gọi điện cho mẹ, nói với bà rằng tôi muốn tự tìm việc xem sao, đầu tiên mẹ phản đối, về sau lại vui vẻ, nói cuối cùng tôi đã biết vạch kế hoạch cho tương lai, sau đó lại dặn nếu tôi không tìm được việc thì cũng đừng cố chấp, bà sẽ tìm cho tôi.

Thực ra trước khi gọi điện tôi vẫn chỉ nhất thời nổi hứng, không biết rốt cuộc mình muốn gì, nhưng giọng nói vui vẻ an ủi của mẹ lại khiến tôi kiên định hơn.

Tự tìm việc thôi.

Còn Thịnh Viễn... Tôi nhìn mặt hồ lấp lánh, ngẩn người.

Chắc tôi sẽ từ chối, không phải vì bố, mà vì ở đó gần quá.

Muốn đi mà lại không muốn đi, đều bởi nơi đó quá gần Trang Tự.

Quyết định xong, bình tĩnh lại, tôi tiếp tục làm luận văn, mấy hôm nay đầu đầu chuyện xin việc, tiến độ làm luận văn đã chậm lại.

Hôm đó tôi đang sao chép tài liệu ở phòng báo chí trong thư viện thì điện thoại có tin nhắn, của Tư Tịnh – *Hy Quang, về ký túc, có chuyện.*

Ừa, lẽ nào buổi tối lại ăn uống?

Gần đây năm cuối cứ tụ tập liên hoan suốt, phản ứng đầu tiên của tôi là vậy.

Nhìn lại đúng là đã đến giờ ăn, tôi lập tức trả sách, hứng chí vác túi lao về ký túc.

Về đến phòng, đẩy cửa ra, tôi ném túi lên giường. “Ai khao thế?”

Không ai trả lời. Tôi mới nhận ra không khí trong phòng có phần nặng nề kỳ cục, trong phòng trừ Tiểu Phượng đã đi Thượng Hải thì những người khác đều có mặt, mà Trang Tự cũng có, tôi nhìn anh vẻ khó hiểu, lẽ nào anh lại mời?

Nhưng, sao họ lại nhìn tôi?

Lát sau, Dung Dung lên tiếng đầu tiên, giọng không chút thân thiện.

“Nhiếp Hy Quang.”

“Gì thế?”, tôi không hiểu đầu cua tai nheo.

“Cậu còn hỏi tớ cái gì à, chẳng phải kỳ quặc lắm sao?”, Dung Dung cười lạnh, “Cậu làm chuyện đó chẳng lẽ không thấy xấu hổ hả?”.

“Tớ làm gì?”, tôi bị cô ta chát vắn, chỉ trích nên cũng hơi nóng mặt, gà vịt cá trong đầu chớp mắt đã bay đi sạch.

“Dung Dung, cậu bình tĩnh đi, chuyện còn chưa rõ mà”, Tư Tịnh đứng lên, nói với tôi vẻ nặng nề, “Hy Quang, buổi chiều thứ Hai, cậu có nhận được điện thoại phỏng vấn Dung Dung của Thịnh Viễn không?”.

Tôi lắc đầu, vậy là sao.

“Đến giờ vẫn không nhận, Nhiếp Hy Quang, không ngờ cậu lại làm thế”, lúc Dung Dung nói, vẻ mặt rất kỳ lạ, dường như rất giận dữ khinh bỉ, nhưng lại như giấu giếm chút đắc ý.

A Phân nhỏ giọng chen vào: “Liệu có khi nào Dưa Hấu quên mất, hôm đó lúc bọn mình đi chẳng phải nó đang ngủ hay sao? Có thể nghe điện thoại rồi ngủ tiếp, lúc dậy quên nói với cậu”.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

A Phân nói thế, cuối cùng tôi đã hơi hiểu ra là chuyện gì. Chẳng lẽ Dung Dung đang nghi ngờ tôi nghe điện thoại mời phỏng vấn cô ta mà ko thông báo? Tôi cảm thấy buồn cười nhiều hơn là tức giận. “Các cậu có nhầm lẫn không, tớ không nhận được điện thoại phỏng vấn của Dung Dung.”

“Sao phải chối?”, Dung Dung vẫn giọng điệu đó, “Đáng tiếc cho dù cậu rất thông minh tính toán cẩn thận, nhưng nếu không phải tớ gọi điện hỏi thì chắc cũng bị cậu giấu giếm tới giờ rồi”.

Gì mà loạn cào cào thế này, tôi kìm nén cơn giận đang bốc lên, quay sang Tư Tịnh. “Tư Tịnh, cậu có thể kể từ đầu đến cuối được không?”

Tư Tịnh gật đầu, “Là thế này, Dung Dung mãi không nhận được điện thoại phỏng vấn, nên gọi điện hỏi công ty Thịnh Viễn, kết quả phỏng nhân sự của Thịnh Viễn lại nói buổi chiều thứ Hai vừa vào làm đã thông báo thống nhất, Dung Dung cũng nằm trong danh sách, còn hỏi vì sao Dung Dung không tới phỏng vấn?”.

“Cậu biết đó, điện thoại di động của Dung Dung đã bị trộm mất trong buổi tuyển dụng hôm thứ Bảy, nên công ty chỉ có thể gọi điện đến ký túc xá, chiều hôm đó, tớ, Dung Dung, A Phân, Tiểu Phượng cùng ra ngoài, lúc đó cậu đang ngủ, lão đại hôm đó ở quê, thứ Ba mới về, nên...”

Tư Tịnh dừng lại, nói: “Cậu nghĩ kỹ lại xem có phải lúc đó nghe điện thoại mà quên không?”.

Tôi nghĩ kỹ rồi lắc đầu: “Không, thực ra các cậu đi một lúc là tớ cũng dậy đi thư viện, căn bản không nghe thấy điện thoại phỏng vấn gì cả”.

“Nói dối như cuội”, Dung Dung mĩa mai.

Tôi mặc kệ cô ta, cau mày suy nghĩ. Đương nhiên tôi không nghe cuộc gọi đó, nhưng theo Tư Tịnh nói thì cuộc gọi đó đúng là có thể do tôi nghe, rốt cuộc là chuyện gì?

Trong đầu thoáng một suy nghĩ, tôi nói: “Có thể Thịnh Viễn không gọi điện, biết đâu bỏ sót thì sao, hoặc gọi mà không ai nghe, sau đó người ta quên không gọi lại?”.

“Tiếc là người ta có nhật ký điện thoại, trọn hai phút”, giọng Dung Dung chắc nịch và châm biếm, hẳn nhiên cô ta đã quả quyết chuyện này do tôi làm.

Tôi hít thật sâu, cố gắng giữ chút lý trí cuối cùng, trầm giọng nói: “Tôi không có lý do làm thế”.

“Không có lý do à?”, Dung Dung cười lạnh, “Chẳng lẽ cậu hết thích Trang Tự rồi?”.

Sắc mặt tôi tái nhợt.

Dung Dung không hề cho tôi cơ hội giải thích, tiếp tục cười lạnh lẽo: “Thịnh Viễn và Ngân hàng A rất gần, cậu không muốn tớ và Trang Tự ở cạnh nhau chứ gì, nên mới...”.

“Dung Dung!”

Người sắc giọng quát cô ta ngừng lại chính là Trang Tự, này giờ vẫn im lặng.

Đúng rồi, sao anh lại ở đây? Dung Dung gọi anh tới? Cùng đến thăm vấn tôi, để nhìn rõ bộ mặt thật của tôi? Tôi siết chặt tay, cảm giác cả người như đang run rẩy.

Tư Tịnh kéo Dung Dung lại: “Có thể là hiểu lầm thật, dù sao bây giờ cậu đã có cơ hội phỏng vấn rồi, vậy thì thôi đi, đừng làm âm lên mọi người mất vui”.

“Chuyện thì có thể bỏ qua, nhưng cậu thấy nó từ đầu đến cuối có chút hồi hận hay hồi lỗi nào không? Tớ không thể nuốt con giận này được.”

Ra là không nuốt được con giận, tôi giận quá hóa cười, “Diệp Dung, cậu quá coi thường tôi rồi đó, nếu tôi không muốn cậu có cơ hội phỏng vấn, cậu tưởng Thịnh Viễn còn gọi điện thông báo cho cậu được à?”.

Sắc mặt cô ta cứng đờ, khựng lại một lúc mới nói, giọng nghe có vẻ miễn cưỡng. “Cậu tưởng cậu là ai, bây giờ xã hội này phải dựa vào thực lực mà nói chứ.”

“Có muốn thử không?”, tôi cũng học theo cô ta, cười lạnh.

Danh thiệp mà giám đốc Lý kia đưa cho bị tôi tiện tay ném vào trong đống đồ linh tinh trên bàn, tôi lục tìm, nhắc điện thoại phòng lên, bắt đầu bấm số.

Dường như những người khác trong phòng đều không ngờ sự việc phát triển đến mức này nên đều ngớ người.

“A lô, giám đốc Lý phải không? Tôi là Nhiếp Hy Quang, có chuyện này tôi muốn nói với ông...”

Chưa nói xong, ông nghe đã bị bàn tay mạnh mẽ của nam giới giật đi một cách quyết đoán, là Trang Tự.

Trong tích tắc anh giật lấy ông nghe, tôi ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Sau đó tôi đờ ra.

Ánh mắt anh... y hết năm nào khi tôi nói mình thích anh, lúc đó tôi còn chưa hiểu ánh mắt đó rốt cuộc là ý gì... Bây giờ bỗng như giật mình nhận ra, hiểu hết.

Là chán ghét.

Hóa ra là chán ghét.

Lại là chán ghét.

Anh ghét tôi.

Tôi như thất thần để mặc anh dễ dàng giật lấy ống nghe khỏi tay mình, đờ đẫn đứng đó, bất động, trong đầu chỉ có một suy nghĩ...

Anh ghét tôi...

Anh ghét tôi, tại sao?

Hơn nữa không phải vì nguyên nhân này vào lúc này, mà trước đó từ lâu, anh đã ghét tôi, khi ấy tôi thậm chí vừa cho anh mượn một khoản tiền, để mẹ anh có thể phẫu thuật suôn sẻ...

“Xin lỗi, chúng tôi là...”

Anh nói vào trong ống nghe mấy chữ, rồi nhíu mày, cúp máy, nói với Dung Dung đang tỏ ra căng thẳng: “Số ảo”.

Phải, tôi đã gọi một số không có thực, tôi vốn muốn gọi thật, nhưng lúc bấm ba số cuối cùng, tôi vẫn bỏ cuộc, bấm bừa.

Dung Dung thở phào, rồi cười lạnh tanh: “Tôi còn tưởng cậu thần thông quảng đại, hóa ra là giả vờ giả vịt”.

Tư Tịnh kéo cô ta, cô ta mới ngừng lại vẻ không cam tâm.

Tôi không có tâm trí nào nghĩ đến những lời chua cay của cô ta, chỉ nhìn Trang Tự, tôi biết bây giờ bộ dạng này chỉ khiến người ta thêm cười giễu, nhưng tôi không tìm lại được, chỉ nhìn anh.

Tôi muốn hỏi vì sao anh ghét tôi, có phải là cũng tin tôi cố ý giấu cuộc điện thoại phỏng vấn của Dung Dung không, nhưng tôi không hỏi được, anh ghét hay không, tin hay không, thì có ý nghĩa gì?

Nhưng vẫn cảm thấy tủi thân phát khóc.

Trước khi nước mắt trào ra, tôi quay người chạy ra khỏi phòng.

Chương 6

Chạy ra khỏi ký túc xá, gió đêm thổi tới khiến tôi tỉnh táo lại một chút, trong đầu mơ hồ nghĩ, tôi chạy ra thế này, họ sẽ nghĩ thế nào?

Có tội giết mình? Hoặc là sợ tội bỏ chạy?

Những người khác tôi không rõ, nhưng với cách nhìn của Trang Tự về tôi thì tới tám, chín phần là sẽ nghĩ như thế.

Thật nực cười, trước ngày hôm nay tôi còn mù quáng cho rằng dù Trang Tự không thích tôi, dù không thuận mắt với sự an phận của tôi, chí ít cũng sẽ cảm kích tôi, sẽ cảm thấy tôi là người khá tốt. Bởi tôi cũng từng giúp anh mà?

Kết quả lại lần nữa chứng minh rằng tôi là kẻ ngốc.

Từ khi quen Trang Tự, tôi như không ngừng là một con ngốc. Sự theo đuổi ban đầu như một trò hề, tôi sắm vai cô ngốc nhưng lại tưởng mình cái gì cũng giỏi, về sau đã hiểu rõ, lạng lẽ rút lui, thậm chí nhắn tin giải thích với anh – *“Xin lỗi, mình không biết cậu và Dung Dung yêu nhau, nếu không mình đã không nói thế với cậu. Mong rằng sẽ không gây phiền phức cho cậu nữa”*.

Vì tình cảm của mình mà xin lỗi, nghĩ lại cũng thấy nực cười.

Nhưng tôi không muốn anh hiểu lầm rằng tôi cố ý giành giật tình cảm.

Tin nhắn đó cũng không nhận được hồi âm như đa số những tin tôi từng gửi, bây giờ nghĩ lại, có lẽ rằng anh không hề tin.

Phải, làm sao anh tin chứ.

Làm sao anh tin tôi và Dung Dung ở cùng phòng mà không hề biết sự mờ ám giữa họ. Làm sao anh tin lúc đó tôi thậm chí còn hỏi Dung Dung, nhưng câu trả lời lại là *“bọn mình chỉ là hàng xóm, nhưng cũng không hiểu nhau lắm”*.

Mắt càng lúc càng cay, đưa tay quạt hai dòng nước trào ra, kết quả là càng rơi dữ dội, lồng ngực đau nhức khiến tôi chỉ muốn khóc to một trận. Cứ cảm thấy yêu một người chắc sẽ là tâm trạng vui sướng long trời lở đất như sắp nở hoa, tại sao lại khó chịu đến thế?

Tôi ngồi thần thờ trong một khoảnh rừng nhỏ vắng vẻ trong trường đến tận tối mịt, khi bụng đói không chịu nổi mới đứng dậy. Ngược lên nhìn, trời đã tối đen, không biết là mấy giờ, điện thoại di động và ví tiền đều để trong phòng không mang theo, cũng may trong túi quần có mấy chục tệ không biết nhét vào từ bao giờ, nếu không thì chẳng những bị oan mà còn bị đói, quá thê thảm.

Tay dứt vào túi áo, từ từ ra khỏi trường, chợ đêm ngoài cổng Bắc đang đông đúc, những bài hát thịnh hành xen lẫn tiếng người ồn ào vắng đến, thoáng chốc đã xóa mờ phiền não trong lòng, tôi hít một hơi thật sâu, cảm thấy tâm trạng khá hơn nhiều, chỉ có mắt bị ánh đèn chợ đêm chiếu vào đau nhức. Tôi bước vào một quán mì thịt bò, vẫn hay đến, cạnh chợ đêm, ngồi xuống gọi một bát mì, sau đó xoay đĩa tiếp tục thần thờ.

[©STENT](#)

Xoay đĩa, xoay bút là thói quen xấu từ thời cấp ba, tôi đã bỏ mấy năm rồi, hôm nay bất giác lại chơi trò đó, chiếc đĩa xoay nhanh trong tay tôi, chẳng hề gượng gạo.

Thế nhưng khi nhìn thấy hai người vào trong quán, tay tôi khựng lại, chiếc đĩa bay đi, “cách” một tiếng đập vào người cô gái đang ngồi ăn đối diện.

Là Trang Tự và Dung Dung. Dung Dung khoác tay Trang Tự, cười vui vẻ bước vào.

Chắc đây chính là oan gia ngõ hẹp.

Họ đến quán này không có gì lạ, sinh viên trường A thường đến đây ăn, mì thịt bò ở đây là số một, rất nổi tiếng ở Nam Kinh. Nhưng tại sao lại là

lúc này?

Dung Dung kéo Trang Tự ngồi ở một góc khác trong quán, như không nhìn thấy tôi, luôn tươi cười trò chuyện với Trang Tự, tôi ngồi xa thế này cũng cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của cô ta, hoàn toàn tương phản với tâm trạng đau buồn của tôi lúc này.

Tôi lần đầu thấy họ thân mật ở nơi công cộng như vậy, xưa nay Dung Dung luôn giữ kẽ, lúc nào cũng nói với mọi người rằng Trang Tự chỉ là bạn. Bây giờ tỏ ra thân mật như thế, chắc là nhờ công lao của tôi. Nói thế thì tôi đúng là mũi thuốc kích thích mạnh.

Tôi cười giễu, nỗi chua chát vừa đè nén trong lòng lại dâng lên.

Nói câu xin lỗi với cô gái đối diện rồi, tôi lấy đĩa về. Nhân viên phục vụ mang mỳ lên, tôi cúi đầu ăn, chỉ muốn nhân lúc họ chưa thấy mình mà ăn nhanh rồi về.

Tiếc rằng trời phụ lòng người. Cô gái đối diện ăn xong, lúc đứng lên đụng vào người phục vụ đang bung mỳ, nhất thời trong quán trở nên hỗn loạn và mất trật tự, thái độ người phục vụ cũng khá tốt, có điều giọng quá to, một câu “Cô cẩn thận chứ” của anh ta, khiến không ít người nhìn về phía này.

Tuy Trang Tự không nhìn lại đây, nhưng nếu anh phục vụ cứ tiếp tục bô bô như thế thì khó mà chắc chắn họ không quay lại nhìn. Tôi cũng không còn lòng dạ nào mà ăn, trước khi anh phục vụ lại nói nữa, tôi rút một tờ hai mươi tệ đưa ra: “Tính tiền”.

Nói xong không đợi anh ta trả lại tiền, tôi đứng lên bước ra ngoài.

Dung Dung nhìn thấy tôi, lúc đứng lên chúng tôi chạm mắt nhau, cô ta hừ một tiếng rồi quay đi, có vẻ không muốn trông thấy tôi nữa.

Tôi siết chặt nắm tay, kìm nén sự mạnh động muốn cãi nhau với cô ta, cứng đờ người ra khỏi quán.

Tâm trạng càng lúc càng bực bội.

Dù thế nào thì hôm nay cũng không về ký túc xá nữa, tôi ra trạm xe, định sang nhà cậu ở tạm.

Đến nhà cậu, em họ đã học xong giờ tự học, ngồi trên sofa ăn vặt xem tivi, vừa thấy tôi đã ôm cái đĩa vào lòng. “Chị, hôm nay sao chị lại tới. Em đang đói chết đây, đừng giành với em.”

“Em cứ ăn đi”, tôi phớt lờ nó, nói qua loa một câu rồi chạy lên lầu.

Nằm trên giường vài phút thì cậu em họ gõ cửa. “Này, Nhiếp Hy Quang, em không ăn nổi với bộ dạng sắp chết của chị, bánh bao dì Trương làm này, có thịt đó.”

Tôi mặc kệ.

Nó đứng ngoài gõ liên tục, “Chị, chắc chị không thất tình nữa chứ?”.

Hôm nay sao mọi người đều phiền phức thế nhỉ? Tôi xuống giường, mở cửa, đứng đưng nói: “Phải thì sao?”.

“Lại thất tình nữa à?”, cậu em họ há hốc miệng, sau đó cười trộm, “Chắc vẫn là anh Trang chứ gì, chẳng phải chị bỏ cuộc từ lâu rồi à?”.

Cuối cùng dưới ánh mắt phần nộ của tôi nó an ủi: “Được rồi chị, không phải thất thân là được”.

“...”, tôi nhìn nó hai giây rồi đá sầm cửa lại trước mặt nó.

Làm con rùa rụt cổ ở nhà cậu hai ngày rồi vẫn phải quay về, laptop của tôi ở ký túc xá, luận văn nằm trong đó.

Không biết là có phải do tâm lý hay không mà trên đường trong trường, cứ thấy ánh mắt hấp háy của vài bạn học cùng khoa ánh mắt vốn chẳng quen biết gì nhìn mình, tôi lại buồn bực nhưng cũng không thể túm lấy người ta hỏi tại sao. Về sau, A Phân nói với tôi rằng trong khoa rất nhanh có nhiều người biết chuyện này, lời đồn đại rất khó nghe, cái gì mà Nhiếp Hy Quang hãm hại tình địch... đến mấy phiên bản, làm đám sinh viên thỏa sức tưởng tượng, ngay cả thầy hướng dẫn cũng gọi điện đến ký túc an ủi Dung Dung.

Tôi cứ nghĩ rằng buổi chiều trong ký túc thường vắng người nên chọn lúc ba giờ hơn đi. Kết quả vừa đẩy cửa ra, phát hiện rất không may rằng các bạn cùng phòng đều có đủ, Dung Dung đứng giữa phòng, cười tươi rói trông tâm trạng rất vui vẻ, thấy tôi thì sắc mặt cứng lại, rồi lập tức cười hi hi.

“Nhiếp Hy Quang, chuyện đó bỏ qua nhé, mọi người là bạn học cả mà.”

Tôi đã không muốn giải thích nữa, đứng đung nhìn cô ta.

Cô ta nghịch cái điện thoại trong tay: “Đây là hôm qua Trang Tự tặng, quà sinh nhật sớm, phàm chuyện gì cũng có cái được cái mất, lời cổ nhân quả có lý, nhiều lúc hà tất phải tính toán thông minh quá làm gì”.

Cô ta ám chỉ, những người khác trong phòng đều im lặng, tôi nhìn cái điện thoại màu sắc chói mắt đó, nhạt nhẽo nói: “Điện thoại tầm thường thế này có gì mà khoe khoang”.

Mặt cô ta đỏ lên, rồi khôi phục lại như bình thường: “Phải, điện thoại thì tầm thường, chỉ có hơn vạn tệ, Nhiếp đại tiểu thư đương nhiên không để tâm, nhưng lẽ nào cậu chưa từng nghe?”, cô ta nhấn mạnh, “Bảo vật vô giá dễ có, mà người yêu khó cầu”.

Tôiờ đẫn, sau đó chậm rãi nói: “Phải, người yêu khó cầu, vậy chúc mừng”.

Tôi không ở nổi ký túc nữa, dọn dẹp một chút rồi chạy đến nhà cậu.

Ban đầu tôi không nên dọn về.

Chương 7

Cuộc sống của tôi trở nên yên tĩnh, máy móc. Bây giờ không còn tiết học, thỉnh thoảng tôi đến thư viện trường, tìm tư liệu luận văn, những thứ liên quan đều in ra rồi mang về nghiên cứu.

Nghiên cứu chán thì chuyên qua chơi máy tính.

Cậu em họ sắp thi đại học, đang thời điểm nước sôi lửa bỏng, nhìn tôi ngày nào cũng rảnh rỗi thì rất ghen tỵ, tôi nói với nó: “Chị sắp đi làm rồi, ngay cả nghỉ đông nghỉ hè đều không còn, em thi xong có thể tự do chơi tới bốn năm, thoải mái lắm”.

Cậu em họ tỏ ra không phục: “Chị, em học đại học phải phần đầu, bố đã hoàn thành tích lũy cơ bản ban đầu cho em rồi, em phải là một doanh nghiệp lớn, chị tưởng ai cũng giống chị, không có chí khí hay sao”.

“Haizzz, thực ra lúc chị như em cũng rất có chí khí, nếu không thì có sông có chết vào trường nổi tiếng làm gì, nhưng chị đã giác ngộ rồi, Khương Duệ tốt nhất là em đừng bao giờ giác ngộ, tương lai buôn chải vất vả làm trâu làm ngựa kiếm tiền, chị sẽ nhờ em nuôi đó.”

Cậu em tỏ ra khổ sở: “Nếu chị ế thì em sẽ nuôi”.

“Không phải chứ Khương Duệ, em yêu thầm chị hả.”

Cậu em nỏ cái: “Nhiếp Hy Quang, logic gì thế?”.

Tiếp đó điện thoại đổ chuông, tôi cười hi hi chạy xuống nghe máy.

“A lô.”

“Hy Quang, là tớ.”

Tôi khựng lại, “Ồ, Tư Tịnh – có chuyện gì thế?”.

“Không có chuyện thì không tìm cậu được à, cậu nổi tiếng quá nhỉ.”

Tôi cười, có chút miễn cưỡng, tâm trạng đã hơi tốt hơn mà nghe giọng cô nàng thì mây đen như lại ùn ùn kéo tới.

Hôm đó những người trong phòng không ai mở miệng giúp tôi một câu. Hẳn nhiên họ không có nghĩa vụ đó, hẳn nhiên tình bạn của chúng tôi có lẽ vẫn không đủ để họ tin tưởng tôi vô điều kiện.

Nhưng tôi vẫn thấy lạnh lòng.

“Hy Quang”, một lát sau Tư Tịnh lên tiếng, “Hôm qua Tiểu Phượng từ Thượng Hải về, nó nói cú điện thoại đó là do nó nghe, hôm đó nó đã đến trạm xe rồi, kết quả là phát hiện quên mang chứng minh nhân dân, về phòng lấy đồ thì trùng hợp nghe cuộc điện thoại đó, cúp máy xong còn nhớ phải ghi giấy lại, cuối cùng cuống lên đi mà quên mất. Haizzz, con nhóc điên

này làm sai, tuy Dung Dung không so đo nữa nhưng nó vẫn quyết tâm khảo mọi người đến tội, khi nào cậu về, bọn mình sẽ lột nó một trận ra trò”.

Giọng Tư Tịnh nhẹ nhõm vui vẻ lạ thường, tôi nghĩ chắc Tư Tịnh muốn tạo ra không khí “chuyện này đã qua rồi, không có gì to tát cả”, nhưng vẻ nhẹ tênh đó chỉ khiến tôi càng khó chịu, máy móc nói: “Ồ, tớ biết rồi, nhưng không về đâu, tớ phải ở nhà cậu để chuẩn bị bảo vệ luận văn”.

[©STENT](#)

Tư Tịnh nói: “Về thì cũng chuẩn bị được mà, hơn nữa mọi người ở cùng nhau có thể thảo luận xem nên ứng phó với thầy cô thế nào”.

“Thôi, ký túc nóng quá, nhà cậu có điều hòa.”

Tôi nói dối trắng trợn, tháng Năm còn chưa tới, đâu ra nóng chứ.

Tư Tịnh cũng không nói gì nữa.

Về sau lần lượt Tiểu Phượng, A Phân nhắn tin nói tụ tập gì đó, tôi đều viện cớ từ chối, cả người bỗng trở nên lười nhác.

Hình như tất cả đều chẳng có nghĩa gì.

Dù sao...

Cũng sắp tốt nghiệp, không kết thúc cũng phải kết thúc.

Ngày Hai mươi chín tháng Tư, thầy hương dẫn gọi điện, bảo tôi đến lấy luận văn để sửa. Thế là sáng sớm tôi đã đạp xe của cậu em đến trường.

Có thể hôm nay xuất hành bất lợi, trên đường để tránh một con chó chạy toán loạn, tôi ngã một cú rõ đau, nếu về thay đồ thì không kịp giờ hẹn với thầy, thế là đành mặt mũi nhếch nhác thê thảm đến Học viện Kinh tế trường A.

Tìm đến văn phòng của thầy, gõ cửa.

“Vào đi.”

Tôi thấp thỏm đẩy cửa, đập vào mắt là Trang Tụ. Anh đứng gần thầy hướng dẫn, nghe tiếng mở cửa thì ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt khựng lại một chút rồi nhanh chóng rời đi.

Tôi đứng ngẩn ở cửa. Sao anh lại ở đây?

Thầy hướng dẫn là phó viện trưởng học viện chúng tôi. Một người xưa nay nổi tiếng nghiêm khắc. Thầy nhìn tôi, đẩy gọng kính, “Em ngồi đợi bên kia một chút”, sau đó tiếp tục trò chuyện với Trang Tụ.

Nghe họ nói chuyện cũng là về luận văn. Nói vậy thì Trang Tụ và tôi rút thăm cùng một thầy hay sao? Tuy chúng tôi không cùng khoa nhưng cùng Học viện Kinh tế, rút thăm cùng một thầy cũng có khả năng, nhưng tỷ lệ lại rất thấp.

Chuyện trùng hợp như vậy nếu xảy ra trước đó, chắc tôi sẽ rất hào hứng, bây giờ lại chỉ thấy xui xẻo cực kỳ, đặc biệt là khi tôi biết thực ra hôm nay đến chỉ để nghe мэng. Trong lòng chỉ mong anh nói xong rồi đi ngay.

Ai ngờ mấy phút sau, Trang Tụ nói ra về thì thầy lại ngăn cản, “Em khoan đi vội, lát nữa thầy sẽ nói kỹ hơn với em, thầy nói vài câu với cô sinh viên này đã”.

Rồi thầy gọi tôi lại, “Nhiếp Hy Quang phải không?”.

Tôi gật đầu.

Thầy hướng dẫn rút luận văn của tôi ra, rồi nhìn nó không nói, mấy phút sau cả văn phòng chìm trong im lặng, tôi căng thẳng muốn chết.

Cuối cùng, thầy lên tiếng. “Trong số sinh viên tôi phụ trách, em là người nộp đề cương luận văn muộn nhất.”

“Thưa thầy, em...”, tôi nộp quá muộn, trước khi đến tôi biết chắc sẽ vì chuyện này mà bị thầy chất vấn, nên đã bịa ra vô số lý do, nhưng Trang Tự đứng cạnh làm tôi há miệng lắp bắp, mọi cơ chuẩn bị sẵn đều không nói nổi.

“Cũng là người viết kém nhất, hoàn toàn là viết qua loa cho có.”

Lời phê bình nghiêm khắc khiến mặt tôi nóng bỏng, thật có cảm giác chỉ muốn đào cái lỗ chui vào cho xong.

Thầy tiếp tục phê bình: “Em thế này chắc chắn không đạt, tôi sẽ không để luận văn này của em tham gia bảo vệ. Em bỏ lần bảo vệ này đi, chuẩn bị cho kỹ, năm sau hãy làm”.

Tuy trước kia đều nghe nói ông thầy này năm nào cũng đe dọa khủng bố sinh viên, nhưng tôi vẫn bị những lời phê bình nghiêm khắc của thầy dọa cho đàn người. Lại thêm cảnh tượng thê thảm này bị Trang Tự nhìn thấy, tôi vừa xấu hổ vừa tức tối, muốn phản bác lại nhưng như bị cái gì đó chặn ngay cổ họng, những lời nịnh nọt xin tha tôi cũng không tài nào nói được.

Lúc này, Trang Tự đang im lặng bỗng mở miệng, “Thưa thầy”.

Tôi ngược lên nghi hoặc nhìn anh, thăm nghĩ hiểu làm đã được hóa giải, chắc anh không bỏ đá xuống giếng chứ?

“Thưa thầy, có lẽ luận văn chi tiết của cô ấy sẽ tốt hơn, luận văn đã được sửa mà.”

Giọng nói vốn trầm trầm rành rọt, nhưng tôi phải mất một lúc lâu mới hiểu ý của anh. Anh đang... xin giúp tôi?

Anh nói giúp tôi, theo lý thì tôi nên vui, nhưng không hiểu sao trong lòng lại thấy giận dữ.

Cái gì chứ? Tôi không thèm anh nói giúp!

Tôi buột miệng: “Thưa thầy, năm sau em bảo vệ cũng được”.

Nghe thế, Trang Tự và thầy đều ngớ người, Trang Tự nhìn tôi với ánh mắt phức tạp, lúi sang một bên, không nói gì nữa.

Thầy hơi cúi, gõ bàn, “Xem đấy, nói em vài câu đã giận dữ. Sinh viên bây giờ càng lúc càng kém, làm sao viết được luận văn tốt? Đứa nào tính nết cũng khó chiều”.

Thầy vừa lắc đầu thờ dài, vừa đặt một bài luận văn khác xuống trước mặt tôi. “Nhìn đây, cùng một đề tài, tại sao người ta có thể viết đàng hoàng chặt chẽ như vậy, có nhiều ý kiến mới mẻ, mà người ta đã sắp hoàn thành rồi, còn em thì vẫn là đề cương.”

Tôi ngược lên nhìn, chỉ thấy hai chữ “Trang Tự” trên luận văn đó. Phải, đề tài luận văn của tôi và anh giống nhau. Ban đầu chọn theo Trang Tự, lúc đó rất nhiều việc chưa xảy ra, tôi cứ một lòng nghĩ chọn cùng đề tài ít nhiều sẽ có cơ hội tiếp xúc với anh.

Thầy hướng dẫn đương nhiên sẽ không cho tôi xem luận văn của người khác, lấy lại rồi ném trả luận văn của tôi. “Ý kiến đã viết phía trên, tôi cũng chẳng có gì để nói. Em tự đọc và sửa, nếu lần sau không được nữa thì tôi tuyệt đối sẽ không cho em tham gia bảo vệ”.

Bị thầy đuổi đi, tôi tạm thời thở phào, xem như vẫn còn cơ hội, không phải kéo dài việc tốt nghiệp. Từ từ bước ra đợi thang máy, mãi sau thang máy mới xuống, tôi bước vào bấm nút đóng cửa thì loáng thoáng nghe có người gọi đợi.

Theo phản xạ tôi bấm nút mở cửa, đến khi nhớ ra giọng nói đó của ai thì đã muộn.

Trang Tự bước vào trong.

Sau đó cánh tay dài vươn qua tôi bấm nút tầng một.

Thang máy đi xuống,

Trong thang máy yên tĩnh đến độ nghe thấy nhịp tim, tôi nhìn không chớp con số hiển thị trên bảng. Lần đầu tiên tôi cảm thấy thang máy của trường chậm đến khó tả, rõ ràng đã một thời gian rất dài trôi qua mà mới xuống được một nửa.

“Có lẽ tôi có thể giúp cậu.”

Lúc giọng nói đó vang lên, tôi tưởng mình nghe nhầm, dè dặt một lúc mới nhìn Trang Tự.

Trong thang máy chỉ có tôi và anh, nên chắc chắn anh đang nói với tôi, nhưng giúp tôi ư? Giúp tôi cái gì?

Có lẽ nhìn thấy sự nghi ngại của tôi, ánh mắt anh dừng lại ở xấp giấy trong tay tôi, nói ngắn gọn: “Luận văn”.

Tôi bỗng đỏ bừng mặt. Lúc này thầy hướng dẫn phê bình luận văn của tôi xối xả, anh ở cạnh nghe thấy hết.

Lại mất mặt.

Nhưng tôi cũng không nói gì, lúc này thang máy xuống đến nơi, tôi bước nhanh ra ngoài, không quay đầu lại.

Chương 8

Lúc gần ra khỏi trường thì gặp Tư Tịnh, hiếm khi cô nàng lớn tiếng gọi tôi một cách không thực nữ như vậy, giọng to đến độ tôi muốn giả vờ không nghe thấy cũng không được.

“Hy Quang.”

Tôi dừng xe, “Tư Tịnh”.

Cô nàng liếc thấy luận văn trong tay tôi, “Đến lấy về sửa à?”.

“Ừ.”

“Luận văn thế nào?”

“Tệ lắm.”

“Về ký túc đi, mọi người cũng tiện xem giúp, dù sao sắp tốt nghiệp, cơ hội mọi người tụ tập với nhau không còn nhiều”, Tư Tịnh thấy tôi không nói thì ngừng lại, quan sát vẻ mặt tôi, “Cậu còn để bụng chuyện đó à? Chuyện đó là hiểu lầm thôi mà, Dung Dung cũng không có ác ý, cậu đừng thù dai như vậy chứ”.

Tôi ngoảnh đi, thực ra tôi không hiểu tại sao cô nàng lại nhiệt tình với chuyện của tôi và Dung Dung, Trang Tự như thế, từ rất lâu đã vậy rồi.

Tôi nghĩ một lúc rồi hỏi: “Tư Tịnh, cậu thật sự cảm thấy Dung Dung không có ác ý với tớ à?”.

“Có ác ý gì đâu?”, cô nàng cười nói.

“Có lần cậu và Dung Dung về phòng, thực ra tớ cũng có ở đó, nhưng màn che lại nên chắc các cậu không thấy, tớ nghe cậu hỏi Dung Dung là có sợ Trang Tự bị tớ cướp mất không?”

Nụ cười của cô nàng cứng đờ.

“Cậu còn nhớ Dung Dung nói gì không – *Chẳng lẽ cậu không thấy nó là đá thử vàng tốt nhất hay sao? Nhà có tiền có thế, ngoại hình cũng xinh xắn, nếu Trang Tự từ chối cái bậc thang này, tớ tin chắc sau này anh ấy sẽ không thay lòng.*”

Tôi thuật lại câu nói đã từng khiến bản thân đờ đẫn hồi lâu bằng điệu y hệt Dung Dung, nhìn sắc mặt gượng gạo của Tư Tịnh, rồi cười nói: “Rồi hôm đó tớ đã về Vô Tích”.

Tu Tịnh lặng lẽ nhìn tôi lên xe, không ngăn cản.

Tôi nghĩ sau cuộc trò chuyện ngắn ngủi này, Tu Tịnh chắc sẽ không còn nhiệt tình với chuyện này nữa. Quả nhiên, mấy ngày tiếp theo di động im tiếng hẳn.

Thực ra tôi cũng chẳng có đầu óc nào mà để tâm đến chuyện này, bởi theo như ý kiến của thầy, tôi gần như phải viết lại luận văn từ đầu, tôi vô cùng nhúc nhủ, không biết bắt tay từ đâu. Chỉ trách ban đầu bản thân đã chọn đề tài mình không nắm rõ, bây giờ hối hận đã muộn.

Đang chống cằm ngồi thần thờ trước laptop, điện thoại bỗng reo vang, là số máy đã từng quen thuộc.

Tôi do dự, bấm nút nghe.

“Nhiếp Hy Quang?”

Tôi ngần người.

“Tôi là Trang Tự.”

Tôi biết là anh. Tôi nghĩ, chỉ là vẫn gượng gạo nói: “Ồ, là cậu à”.

Sau đó tôi không biết nói gì nữa.

Bên kia khựng lại như cũng thiếu tự nhiên như tôi. “Cậu xem email đi, tôi đã gửi cho cậu.”

Thư xin lỗi? Thư khen ngợi? Chắc không phải thư tình chứ?

Trước khi mở email, trong đầu tôi xuất hiện vô số suy đoán, nhưng tuyệt không ngờ rằng lại là luận văn.

Tôi nhìn file word vừa tải xuống và mở ra, tiêu đề chữ đen và to chính là nguồn cơn cho sự phiền muộn mấy hôm nay – “Phân tích sự lũng đoạn độc quyền trong nền kinh tế mạng”.

Điện thoại chưa cúp, Trang Tự nói: “Luận văn là tôi viết lại từ đầu, hoàn toàn khác với của tôi, cậu có thể sử dụng luôn, không có vấn đề gì đâu”.

Tôi hoàn toàn không biết nên nói gì.

Giận dữ hay vui mừng hình như không thỏa đáng, mà nhịp tim đập nhanh dần càng khiến tôi khó chịu.

Anh không đợi được câu trả lời của tôi, nói ngắn gọn: “Thế nhé... tôi cúp đây, có vấn đề gì thì tìm tôi”.

Rồi cúp máy.

Tôi ngẩn ngơ hồi lâu sau đó mới nhớ ra là mình đang xem luận văn. Trang Tự, được xưng là đại tài tử khoa Tiền tệ thực không phải hư danh, luận văn đâu ra đó, luận cứ đầy đủ, không giống tôi viết, để cho đủ số chữ cần thiết nên chỗ nọ viết một tí chỗ kia viết một tẹo, hoàn toàn không có tính logic.

Nhưng... vì sao anh lại viết cái này cho tôi?

[©STENT](#)

Người như Trang Tự rất cao ngạo. Nghe nói năm ngoái có đàn anh năm cuối muốn nhờ anh viết hộ luận văn tốt nghiệp, đề ra giá rất cao là năm

ngàn tệ, anh không hề do dự cự tuyệt ngay. Dung Dung cứ nói anh quá thanh cao chẳng linh hoạt gì cả, thế nhưng bây giờ anh lại vi phạm nguyên tắc giúp tôi viết luận văn, thậm chí còn nói rõ rằng tôi có thể sử dụng luôn.

Tôi nằm bò ra trước máy tính, lẩm bẩm: “Lẽ nào, người lúc nãy gọi điện cho mình là người ngoài hành tinh...”.

Được thôi, tôi thừa nhận, sau nỗi bàng hoàng, sau nỗi hổ thẹn vì không viết nổi luận văn, thì trong tim bây giờ là chút ngọt ngào, ngọt ngào giống như bỗng nhiên kéo gần mối quan hệ với người đó, hưởng thụ cảm giác mờ ám khi hai người có chung bí mật vậy.

Tôi di chuyển chuột để xem lướt luận văn. Nghĩ lung tung rằng, đây là một cách xin lỗi của anh chẳng? Hay là...

Trong tích tắc một suy nghĩ nảy ra, bàn tay đặt trên con chuột của tôi khựng lại, bất động hệt như bị điểm huyết vậy, chút niềm vui bé nhỏ vừa xuất hiện lập tức biến mất sạch sẽ.

Hay là... anh đang xin lỗi thay Dung Dung?

Tôi nhìn luận văn, càng nghĩ càng thấy có khả năng. Sau khi hiểu lầm được giải tỏa, Tiêu Phượng gọi điện mấy lần xin lỗi tôi, Tư Tịnh và A Phân cũng gọi điện hỏi tôi, nhưng hôm ấy Dung Dung là người công kích tôi nhiều nhất từ đó đến nay lại chẳng nói một lời.

Hơn nữa, Trang Tự trước kia chẳng đã ghét tôi ư, sao lại vì lần này tôi bị oan uổng mà viết luận văn giúp tôi.

Nên... chỉ có lời giải thích đó mới hợp lý thôi.

Tôi hoang mang đóng hộp thư lại. Cũng may chút rung động ban nãy chỉ là nghĩ thầm trong lòng, không ai biết, nếu không lại gây trò cười rồi.

Nằm trên giường một lúc, tôi cầm điện thoại, nghĩ ra mấy câu rồi gọi lại số lúc nãy, định lịch sự trả luận văn lại.

Người nghe điện thoại là bạn cũng phòng anh. “Bạn tìm Trang TỰ à, đợi nhé.”

Lát sau người đó lại nghe máy. “Bạn có chuyện gấp không? Nếu không thì lát nữa gọi lại, Trang TỰ ngủ rồi, gọi mấy tiếng không dậy”.

“Ngủ bây giờ á?”, giờ là lúc ăn tối mà.

“Ừ”, bên kia nói: “Gần đây cậu ta làm tư liệu gì đó thức mấy đêm liền... A, hình như cậu ta dậy rồi, đợi lát”.

Thức mấy đêm liền? Tôi ngẩn người, là vì luận văn này ư?

Từ lúc gặp ở văn phòng cũng chỉ mấy ngày, trong thời gian ngắn như vậy mà cùng một đề tài lại viết một bài khác hoàn toàn khác bài của mình, cho dù là Trang TỰ thì chắc cũng không dễ dàng gì.

Không biết vì sao tôi bỗng thấy hơi mềm lòng. Thầm nghĩ, cho dù anh không trực tiếp vì tôi, thì cũng xem như gián tiếp vì tôi. Thế nhưng cảm xúc buồn bã lại chiếm phần nhiều hơn, chắc bởi ghen tỵ Trang TỰ có thể vì Dung Dung đến mức độ này. Trong tâm trạng phức tạp đến mức ngay cả bản thân cũng sắp không hiểu rõ, tôi đã bắt đầu hối hận vì gọi có điện thoại này.

Nhưng cúp máy thì không kịp, bên kia Trang TỰ đã nghe máy.

“A lô”, giọng nói có vẻ ngại ngùng.

“Ừm... mình...”, tâm trạng tôi hỗn loạn, nhưng câu từ chõi khéo léo đã chuẩn bị sẵn bồng quên sạch, “Mình... cái đó...”.

Bên kia im lặng một lúc rồi hỏi: “Nhiếp Hy Quang?”.

“Ừ, là mình...”

“Luận văn có vấn đề gì à?”

“Không... không có.”

Sau đó lại im lặng.

“Nếu có vấn đề gì thì có thể hỏi tôi.”

“Ồ, được... Vậy tạm biệt”, lần này không đợi anh trả lời, tôi đã cúp máy luôn.

Tôi nghĩ bên kia chắc Trang Tự cũng thấy rất kỳ lạ, hoàn toàn không hiểu tôi gọi điện nói nhằm để làm gì.

Cuối cùng tôi vẫn không sử dụng luận văn của anh.

Nhưng lại như được cao thủ võ lâm đả thông kinh mạch, bồng dung đầu óc khai sáng, ý tưởng tràn trề, rất nhiều suy nghĩ và sáng kiến mới đã nảy ra, sau đó tốn công sức gấp mấy lần trước kia, thức trắng mấy đêm liền, tự mình tìm tài liệu viết lại.

Có lúc đang bận rộn túi bụi bỗng ngừng lại, nhớ đến anh từng nói gặp vấn đề gì cứ tìm anh. Anh nói những hai lần, chắc không phải khách sáo. Nếu tìm anh thật, có lẽ anh sẽ nhận nại giải thích, giống như khi anh làm gia sư cho cậu em họ, vậy thì mục đích tôi chọn đề tài giống với anh đã thành hiện thực rồi.

Nhưng giờ đây, da mặt tôi dù dày mấy cũng không tiện làm thế.

Anh đã tỏ rõ ràng, tim anh đã có chủ rồi.

Lúc nộp luận văn lại cho thầy, rõ ràng thầy hài lòng hơn nhiều, lại chỉ ra vài điểm cần sửa, luận văn về cơ bản đã được hoàn tất.

Sau khi luận văn sửa xong, thì cũng gần đến lúc bảo vệ.

Đã là cuối tháng Năm.

Còn nửa tháng nữa, tôi sẽ chính thức tốt nghiệp.

Chương 9

Vào tháng Sáu, Nam Kinh bỗng nóng bức hẳn.

Ở Nam Kinh gần bốn năm, cảm giác lớn nhất chính là Nam Kinh hầu như không có mùa xuân và thu, không nóng thì lạnh, áo dài tay rất ít khi mặc, chỉ cần mặc áo pull tay ngắn hoặc áo len là được.

Nhưng thời tiết nóng nực thế này lại phù hợp với tâm trạng bức bối của tôi bay giờ - không phải vì chuyện bảo vệ, mà là vì kỳ thi đại học của cậu em họ.

Đương nhiên cậu mợ căng thẳng như lâm trận vậy, bố tôi đã gọi điện quan tâm hỏi han, tuy vậy cậu có vẻ không cảm kích lắm. Bất giác tôi cũng căng thẳng theo, lúc đi ngang qua phòng em họ, bước chân cũng tự khắc nhẹ nhàng, chỉ sợ quấy rầy nó đang nghỉ ngơi. Thế nhưng trong không khí khẩn trương như vậy, thí sinh thì lại ung dung bình thản, có vẻ chẳng lo lắng sốt ruột gì cả. Mừng Bảy thi rồi, mà mừng Sáu nó vẫn còn nghiên cứu sổ tay du học^[1].

[1] Ở đây có nghĩa là dạng đi du học trao đổi, mục đích học hỏi và du lịch là chính.

“Trường này trông có vẻ đẹp nhỉ.”

“... Em cứ thi xong đi đã rồi tính.”

Cậu em thi đại học xong sẽ đi du học châu Âu là chuyện đã được định sẵn từ lâu, nhưng tôi không ngờ tôi cũng bị kéo đi theo, vốn dĩ là cậu mợ đi cùng. Kết quả là bây giờ cậu mợ có việc gấp không đi được, tôi đành ra trận, cứ nghĩ phải lên máy bay ngồi suốt mười mấy tiếng đồng hồ là tôi đã phát run.

“Khương Duệ, em có muốn đọc sách không, mai thi rồi.”

“Ai lại đọc sách trước khi thi”, cậu em tỏ ra bức bối, “Nước đến chân mới nhảy thì có tác dụng gì”.

Ai bảo vô dụng. Tôi kỳ thi nó, tôi nước đến chân mới nhảy mà thi đậu đó thôi.

Năm đó biết tôi thi trường A, bố đã chuẩn bị sẵn các mối quan hệ để nhờ vả, ai ngờ thành tích công bố, tôi lại đạt đúng điểm chuẩn. Cả nhà mừng vui khôn xiết, suýt thì xem tôi là thiên tài tiềm ẩn bình thường giấu kín. Thực ra cũng chỉ là ăn may mà thôi. Vừa vào trường A là tôi đã lười biếng, thế nên bây giờ thành tích cứ làng nhàng, chắc tôi chính là dạng sinh viên đến khi thi mới học mà thôi.

Tôi đứng lên vào nhà bếp ăn canh đậu xanh, tiện thể mang cho cậu em một bát, nó húp xì xụp xong bảo: “Đúng rồi, Nhiếp Hy Quang, ngày mai chị cũng phải đi thi cùng”.

“Mợ nói ngày mai mợ đưa em đi mà.”

Cậu em trề môi: “Không được, bố mẹ thần kinh lắm, sẽ làm em căng thẳng thêm”.

Thế là, bốn năm sau, tôi lại lần nữa đến nơi thi đại học. Sáng sớm hôm sau, chú Trương đưa chúng tôi đến cổng trường thi rồi về, Khương Duệ xuống xe rồi nhìn quanh quất.

“Em tìm gì vậy?”

“Haizzz, em phải vào rồi, chị, chị chú ý những người đi cùng nhé, biết đâu lại gặp được duyên phận.”

Nó chớp chớp mắt với tôi, rồi cười gian xảo đi vào trong. Tôi hoang mang, nhìn một lượt những người đi cùng theo lời nó nói, toàn các chú các dì... Duyên phận... Rùng mình.

Nhân lúc Khương Duệ thi, tôi đặt một phòng ở khách sạn gần đó, sau đó nghiên cứu thực đơn ở nhà hàng trong ấy, chọn vài món, hẹn giờ mang thức ăn. Làm xong mọi thứ thì đi dạo xung quanh, thấy cũng sắp đến giờ, tôi liền trở lại đợi Khương Duệ trước công trường.

Khương Duệ ra rất nhanh, bộ dạng vui vẻ nhẹ nhõm không cần hỏi cũng biết là thi rất tốt, tôi bước tới cười híp mắt: “Chúc mừng chúc mừng, cuối cùng đã qua được một cửa ải rồi”

Khương Duệ hất tóc, nói vẻ nghênh ngang: “Chị, chị nói xem nếu em là trạng nguyên của tỉnh thì phải làm sao?”.

Tôi choáng, cảm nín một lúc rồi vỗ mạnh vai nó, “Vậy thì chỉ có thể nén bi thương mà thuận theo thôi chứ sao”.

Khương Duệ “xùy” một tiếng: “Chị không thể nói câu nào hay ho à”. Nó vừa nói vừa ranh mãnh ngo ngoàng quanh quất: “Chị, chị gặp được duyên phận chưa?”.

Tôi bực tức, “Gặp cái đầu mày. Đi thôi, ăn cơm”.

“Khoan đã khoan đã”, nó vẫn kiên trì nhìn quanh, sau đó kéo tay tôi, “Kia kìa”.

Tôi chưa hiểu chuyện gì thì bị nó kéo tới trước mặt một nam sinh, Khương Duệ vui vẻ vỗ vai cậu bé kia, nói: “Trang Phi”.

Sau đó quay sang giới thiệu với tôi: “Chị, cậu ta là Trang Phi”.

Trang Phi?

Một cái tên như đã từng quen, tôi chưa kịp phản ứng thì Khương Duệ nói: “Bạn học của em, em trai của anh Trang, chị quên rồi à? Ồ, Trang Phi, đây là chị tôi”.

Hóa ra, là cậu ta.

Tôi quan sát cậu bé kia một lúc, cao ráo tuấn tú quả nhiên có vài phần giống Trang Tự, tôi cười nói: “Ừm, nhất thời chưa nhận ra, hai người cùng thi ở đây à?”.

Khương Duệ gật đầu, hỏi Trang Phi: “Nhà cậu không ai đi cùng à?”.

Khương Duệ lắc đầu: “Không”, rồi như sợ chúng tôi nói gì, cậu giải thích: “Em bảo họ đừng tới, lúc anh em thi cũng đi một mình, em cũng có thể”.

Khương Duệ nói: “Nhà cậu xa vậy chắc chắn không về ăn cơm, hay đi ăn với bọn này?”.

Vừa nói vừa nhìn tôi, tôi đương nhiên chỉ biết gật đầu: “Hoan nghênh hoan nghênh”.

Cá tính của Trang Phi chắc là rất rụt rè ý tứ, không chịu đi cùng, nhưng sở trường của cậu em họ tôi là thuyết phục người khác, cái gì mà “đều thi cùng trường”, “môn thi buổi chiều có câu này muốn hỏi cậu” đại loại thế, mấy câu thôi đã dụ dỗ được người ta đi ăn chung rồi.

Tôi đứng cạnh nghe mà mây đen bay đầy đầu.

Thời gian chúng tôi về khách sạn sớm hơn so với dự định, thức ăn chưa có nên tôi nhờ người lấy trà cho hai đứa uống giải khát, thư giãn.

Trang Phi khá trầm mặc, lặng lẽ nghe Khương Duệ nói luyện thuyên, tôi liếc nhìn cậu ta mấy cái, phát hiện hình như không ổn lắm, sắc mặt rất tái, vành mắt hơi sưng, có vẻ tâm sự trùng trùng.

Tôi nghĩ ngợi rồi hỏi thẳng: “Em sao vậy, không khỏe à?”.

Trang Phi lắc đầu, rồi khựng lại, nói nhỏ: “Buổi sáng em dậy có hơi sốt, chóng mặt”.

Bất kỳ tình huống nào trong lúc thi đại học đều là chuyện lớn, tôi vội hỏi: “Giờ vẫn chóng mặt sao?”.

“Bây giờ thì không”, Trang Phi lắc đầu, “Chỉ hơi lo là buổi sáng không phát huy tốt”.

Khương Duệ tỏ ra hào sảng: “Không chóng mặt là được, đề thi buổi sáng trình độ đó thì cậu nhắm mắt cũng thi tốt, yên tâm đi”.

Trang Phi lắc đầu: “Đề thì làm hết”.

“Vậy còn lo gì, cậu thế này không gọi là trạng thái không tốt, mà là hưng phấn quá mức, giống chị tôi ấy mà.”

Tôi sao nào? Tôi trừng mắt nhìn Khương Duệ.

Khương Duệ như một con mọt sách chính hiệu, bắt đầu cao giọng kể: “Cậu không biết chị tôi đâu, bình thường thành tích khá lắm là trung bình, mấy tháng trước kỳ thi mới liều mạng học, ai ngờ hôm thi lại sốt, bọn này tưởng chị ấy tiêu rồi, ai ngờ cuối cùng thành tích lại cao hơn bình thường mấy chục điểm, bọn này đều nói chị ấy chóng mặt mới thi tốt được vậy”.

“Thực lực mà, thực lực đấy”, hê hê, đúng thế, làm sao quên chuyện đó được, đó là chuyện đặc ý nhất đời tôi, nên tôi vội tăng bốc ngay.

“Thật ư?”

“Đương nhiên là thật. Thực ra bình thường chị học cũng được lắm, vì nguyên nhân kỳ quặc nào đó mà không phát huy được, đúng hôm ấy sốt một cái là vũ trụ nhỏ của chị cuối cùng đã bùng nổ^[2]...”

[2] Xuất phát từ bộ truyện tranh nổi tiếng “Áo giáp vàng” của tác giả Kurumada Masami, các Thánh đấu sĩ lấy sức mạnh từ “tiểu vũ trụ nội tại” tức giác quan thứ bảy, khi sức mạnh họ tăng vọt cũng là lúc tiểu vũ trụ trong cơ thể bùng nổ. Ở đây ý chỉ khả năng của Hy Quang bùng nổ và phát huy.

Tôi cùng Khương Duệ tán dóc một hồi, Trang Phi trông không còn căng thẳng nữa, cười lên vẻ e thẹn, rồi khẽ nói: “Chị không giống với những gì chị Dung Dung nói”.

Vừa buột miệng, cậu ta như biết mình lỡ lời nên nhìn tôi vẻ hồi hộp. Tôi ngẩn người, thấy cậu ta căng thẳng thì giả vờ không để ý, thò đầu ra nhìn quanh.

“Thức ăn đâu rồi, sao chưa lên nhỉ.”

[©STE.NT](#)

Khương Duệ hi hi ha ha nói chuyện khác với Trang Phi, cậu ta cũng nói theo, nhưng thi thoảng lại lén nhìn tôi, gương mặt có vẻ lo lắng.

Cậu ta đúng là một đứa bé nhạy cảm. Về sau thấy tôi vẫn bình thường mới hoàn toàn yên tâm, thở phào.

Tôi cũng nhẹ nhõm vì cậu ta thở phào.

Rất nhanh, thức ăn mang lên đúng giờ, Khương Duệ nhìn qua rồi trách: “Chị, chị keo kiệt quá, sao không ăn thịnh soạn, hôm nay em thi cơ mà?”.

Tôi trừng mắt: “Vì thi nên mới ăn bình thường đấy”.

Tuy gọi đồ ăn cho hai người, nhưng ba người ăn cũng đủ. Ăn xong đuổi hai đứa lên lầu nghỉ, một mình tôi ngồi bên dưới, khó trách khỏi nhớ tới câu Trang Phi nói. Dung Dung và nhà họ Trang là láng giềng lâu năm, Trang Phi và cô ta quen thân là dĩ nhiên, nhưng tôi không ngờ rằng cô ta lại nhắc tới tôi với em trai của Trang Tự. Không biết có được xem là vinh hạnh không.

Dung Dung nói gì với Trang Phi, tôi không muốn nghĩ tới, chỉ cảm thấy thật vô vị, thậm chí có phần hối hận, lẽ ra không nên gọi Trang Phi đi ăn cơm cùng, nếu ý tốt nhất thời bị xem là có mưu đồ gì thì tôi làm sao chịu nổi.

Nhưng hối hận thì hối hận, buổi chiều lúc thi xong môn Số học, tôi vẫn gọi Trang Phi đi về cùng, tôi nhớ là chúng tôi thuận đường. Trang Phi không từ chối, lên xe với vẻ ngại ngùng.

Chương 10

Hôm sau tôi vẫn cùng Khương Duệ tới trường thi, vừa xuống xe nó đã nhìn quanh quất, rồi húng chí kêu lên. “Wow, chị, em không lừa chị chứ, duyên phận của chị tới thật rồi kìa!”

Nó lại lôi tôi xềnh xệch đến trước mặt người ta, chào hỏi rất ư là nịnh nọt: “Trang Phi, anh Trang”.

Bởi thế tôi trông thấy Trang Tự.

Trong tích tắc bên tai như chỉ còn giọng nói bô lô ba la gì đó của Khương Duệ, Trang Phi nói chuyện với nó, Trang Tự lặng lẽ đứng cạnh tôi, đẹp trai khỏ tả độc nhất vô nhị trong đám người. Tôi mới nhận ra “duyên phận” mà Khương Duệ nói nghĩa là gì, bỗng thấy cái vô cùng, không hiểu nó thi đại học mà còn có hứng thú đùa dai kiểu này.

Một lúc sau nghe Trang Tự nói: “Hai đứa phải vào rồi”.

“Đi thôi đi thôi.”

Khương Duệ nháy mắt với tôi, cùng Trang Phi đi vào trong. Tôi giả bộ nhìn theo chúng, nhưng rất nhanh bóng chúng đã khuất dạng, tôi không giả vờ được nữa, đành lên tiếng: “Trùng hợp thật”.

“Không trùng hợp lắm”, Trang Tự khựng lại rồi nói, “Tôi vốn không định tới”.

Câu này nếu là người khác nói thì chắc tôi sẽ nảy ra vô số suy nghĩ, chẳng hạn như vốn là không muốn tới, biết tôi tới mới tới... Nhưng mà là Trang Tự... thì thôi vậy. Tôi thấy cũng xem như là chào hỏi rồi nên định rồi đi.

Thế nhưng chưa đợi tôi mở miệng đã nghe anh nói: “Hôm qua mọi người ăn trưa ở đâu?”.

Tôi nhìn anh có vẻ kinh ngạc, thắc mắc không hiểu sao anh lại hỏi thế.

“Cảm ơn cậu đã chăm sóc Trang Phi, hôm nay tôi mời mọi người”, vừa nói, anh hơi nhìn sang nơi khác.

Tôi mới vỡ lẽ, hóa ra Trang Tự đến vì chuyện này. Trang Tự vẫn như xưa, không muốn “nợ” tôi dù chỉ một xu, tôi mời em trai anh ăn một bữa, thế là dù có việc anh cũng phải chạy tới mời lại chúng tôi một bữa.

Tôi nhớ lúc đó cho anh mượn tiền, về sau khi trả, anh còn trả thêm mười phần trăm tiền lời, khiến tôi cứ như là kẻ cho vay nặng lãi vậy.

Anh với tôi, chắc chắn phải là không nợ nần gì nhau mới yên tâm.

“Nhiếp Hy Quang.”

Nghe anh gọi, tôi mới nhận ra tôi đã lơ đãng, mắt tôi cay cay, không muốn nhìn anh, nói khẽ: “Mình đưa cậu đi”.

Đến khách sạn hôm qua, chúng tôi chọn chỗ ngồi, sau đó mỗi người một cuốn thực đơn bắt đầu chọn món. Tôi đờ đẫn nhìn hình ảnh trong đó, cảm giác Trang Tự như nhìn mình một cái, sau đó cũng không hỏi tôi mà tự gọi hết.

Những món đó, phong phú hơn rất nhiều rất nhiều so với hôm qua tôi chọn.

Nhân viên phục vụ ghi lại món ăn rồi rời đi, anh im lặng rồi nói: “Hôm qua cậu đưa em trai tôi về...”.

Tôi không đợi anh nói hết đã cắt ngang: “Không cần cảm ơn, tiền xăng cậu đã trả trong bữa ăn này rồi”.

Vừa nói xong, khi liếc mắt sang, tôi trông thấy tay anh siết chặt cuốn thực đơn, bất giác tôi ngược nhìn, đúng lúc bắt được thoáng khó chịu trong mắt anh.

Tôi biết mình hơi quá đáng, nhưng lúc này tôi không kiềm chế được bản thân mà buột miệng ra rồi. Chúng tôi đều im lặng, tôi không xin lỗi, cũng không thể ở lại được nữa nên đứng lên nói qua quýt: “Mình ra ngoài đi dạo, đến giờ sẽ quay lại”.

Xung quanh thực ra không có gì để ngắm nghía, nhưng tôi vẫn đi dạo hết vòng này tới vòng khác, nhìn thời gian thấy cũng sắp tới lúc nên mua một cuốn sách rồi quay về. Sách tiện thể mua nên không nhìn rõ tựa, nhưng chẳng qua là muốn chứng tỏ tôi thực sự đi dạo có mục đích thôi.

Đi qua một ngã rẽ thì thấy khách sạn, tôi ngừng ở đầu đường, từ xa đã thấy bóng Trang Tụ phía trong cửa sổ.

Một mình anh ngồi đó, bóng lưng rất thẳng và cô đơn, anh đang thần thờ nhìn phía bên kia đường, có vẻ đang rất kìm nén.

Như bị anh lây nhiễm, tôi bỗng cảm thấy buồn bã.

Hôm nay lúc anh xuất hiện không như vậy, thế thì, là lời tôi nói đã làm tổn thương anh ư?

Quả thực là tôi bị mất kiểm soát. Anh không thích tôi có phải là lỗi của anh đâu, tôi hà tất phải châm chích như vậy, được anh cảm ơn thì cũng đâu có chết, tính toán rõ ràng thì có gì là không tốt chứ.

Tâm trạng rối bời, tôi cứ đứng đó nhìn anh, lát sau anh bỗng như cảm nhận được, cử động, quay sang nhìn về hướng tôi đứng, bắt gặp chính xác ánh mắt của tôi.

Chúng tôi có lẽ đã chăm chú nhìn nhau một lúc.

Sau đó anh đứng lên đi ra ngoài, đến trước mặt tôi, “Bọn nó sắp thi xong rồi”.

Tôi gật đầu, không nói gì, đi cùng anh đến trường đón chúng.

Khuong Duệ vẫn hưng phấn như hôm qua, còn Trang Phi thì thấy tươi tỉnh hơn nhiều, có thể là do anh trai ở đây nên cậu bé tự nhiên hơn. Đến khách sạn, khi thức ăn mang lên, Khuong Duệ liền xuýt xoa: “Wow, hôm nay nhiều hơn hôm qua. Anh Trang chọn phải không, vẫn là đàn ông hiểu đàn ông”.

Tuy trong lòng tôi rối bời, nhưng trong tích tắc vẫn có suy nghĩ đăm cho nó một cú.

“Hê hê, còn có món sườn em thích nữa! Chị, món thịt xào cà rất chua ngọt của chị này, ăn nhiều vào”, nó gắp cho tôi một miếng, tiện thể nháy mắt với tôi một cái.

Trang Phi cười ngượng ngùng: “Hôm qua anh hỏi chúng mình ăn gì”.

Khuong Duệ đá lông nheo: “Anh Trang thật có lòng nhỉ...”.

[©STE.NT](#)

Ăn xong, Khuong Duệ và Trang Phi vẫn đi nghỉ, đợi chúng đi lên rồi, tôi đang định viện cớ ra ngoài cho qua thời gian thì Trang Tự đã nói trước: “Tôi có chút việc phải đi”.

Tôi gật đầu: “Ừ”.

“Nhớ...”

Anh bỗng khựng lại, tôi nghi hoặc nhìn anh.

“Không có gì”, sau đó anh quay người ra khỏi khách sạn.

Quyển sách tôi mua bừa lại rất hay, chỉ là tôi vẫn không chuyên tâm được, sau đó thôi không xem nữa, để tránh phá hoại tâm ý của tác giả.

Ngồi ngẩn ra một lúc, thấy cũng sắp tới giờ nên gọi dọn Khương Duệ dậy. Tôi vừa đứng lên thì điện thoại đổ chuông.

Là Trang Tự gọi. Có lẽ là có gì cần tôi chuyển lời cho Trang Phi? Tôi nghe máy, anh lại nhắc tôi. “Sắp tới giờ rồi, nhớ gọi bọn nó dậy.”

“Ừ, mình đang định đi.”

“Chắc bọn nó thi xong tôi mới tới.”

“Được rồi, mình sẽ nói với Trang Phi.”

Bên kia không có âm thanh, nhưng cũng không cúp máy, có lẽ là lịch sự đợi tôi cúp trước? Tôi ngần ngừ một lúc rồi ngón tay nhẹ nhàng bấm vào nút đỏ.

Đưa Khương Duệ và Trang Phi vào trường thi xong, tôi không quay về khách sạn mà tìm một chỗ cạnh đó để ngồi. Tuy nắng như đổ lửa, nhưng nghe các chú các dì nói chuyện thì cảm giác đỡ hơn nhiều so với lúc ở một mình. Ngồi một lát, thím ngồi cạnh tôi bắt chuyện.

“Cháu đưa em trai em gái tới thi à?”

“Vâng, em trai ạ.”

“Thành tích em trai có tốt không?”

“Tốt ạ, lần trước thi thử được hạng nhất toàn trường...”

Cứ trò chuyện vu vơ như vậy, hai giờ đồng hồ trôi qua rất nhanh, tôi nghe có người gọi, “Nhiếp Hy Quang”.

Bà thím cười híp mắt: “Ôi chao, bạn trai tới đón rồi à”.

Có lẽ anh cũng nghe thấy nên đứng ở đó, không bước tới. Tôi liếc nhìn anh, vẻ mặt anh lặng lẽ đến bất ngờ, nhìn tôi nhưng lại không lên tiếng giải thích, có lẽ là muốn để tôi chủ động nói rõ để tôi khỏi ngại ngùng?

Thế là tôi biết ý, lễ phép cười nói với thím ấy: “Không phải ạ, cậu ấy cũng đưa em trai tới thi”.

Chúng tôi cùng đến trước cổng trường.

“Nhiếp Hy Quang, hôm qua cậu đưa em trai tôi về...”

Tôi cười khổ, lẽ nào anh cứ phải cảm ơn tôi mới chịu được? Tuy ban nãy đã nghĩ kỹ rồi, nhưng lòng vẫn cảm thấy đau đớn.

“Có nghĩa là cậu đã không còn giận tôi nữa?”

Tôi ngẩn người, ánh nắng buổi chiều rất chói, vì ngược sáng nên không nhìn rõ vẻ mặt anh.

“Mình đưa em cậu về thì không liên quan tới cậu”, tôi chậm rãi nói, “Nhưng mình không giận nữa”.

Và còn...

“Cảm ơn luận văn của cậu.”

Tuy rằng cậu làm vì Dung Dung.

Anh khựng lại, rồi nhìn đi nơi khác: “Không có gì”.

Khuong Duệ và Trang Phi đi ra, hai đứa trông như thoát khỏi gánh nặng, Khuong Duệ lại rủ Trang Phi và Trang Tự về cùng chúng tôi.

Trang Phi lại lắc đầu: “Thôi, hôm nay bọn mình đến chỗ đường mới, không tiện đường”.

Trang Tự cau mày: “Đến đó làm gì?”.

Trang Phi bần khoản: “Chị Dung Dung không nói với anh à, chị ấy nói tối nay mời chúng ta ăn để chúc mừng em thi xong, mẹ cũng đi đó”.

Trang Tự ngó người rồi nhìn sang tôi.

Tôi không biết anh nhìn tôi làm gì, tôi gật đầu nói: “VẬY bọn mình đi trước”.

Trông anh có vẻ rất ngạc nhiên, có lẽ Dung Dung muốn dành cho họ một sự bất ngờ?

Tôi lên xe, xe vừa đi được một đoạn, thỉnh thoảng quay lại, Trang Tự vẫn đứng chỗ cũ.

Đang đợi xe chẳng... Lúc này mà bắt taxi cũng khó.

Tôi thu ánh mắt lại, lặng lẽ nhìn dòng xe bên ngoài, Khương Duệ bắt thần gọi, “Chị”.

Tôi quay sang nhìn nó.

Nó nói: “Không tiện đường thì thôi”.

“Chúng ta tìm chỗ tiện đường hơn, với chị của em thì... hờ hờ...”

Tôi không nhịn được cười, cuối cùng biến suy nghĩ trước đó thành hành động – đâm cho nó hai cái.

Chương 11

Đến hôm bảo vệ luận văn, tôi mới gặp lại bạn cùng phòng. Tiểu Phụng vừa thấy tôi đã lao tới, túm lấy vai tôi lắc mạnh: “Dưa Hấu xin lỗi nhé, đều tại tớ bạ đâu quên đó hại cậu bị oan, cậu phải tha lỗi cho tớ!”.

Như muốn chứng minh thành ý, lực tay của cô nàng còn mạnh hơn cả móng chim ưng, tôi cảm thấy vai mình sắp gãy lìa...

“... Cậu tưởng phé đi vai tớ thì tớ sẽ tha lỗi cho cậu hả?”

“Hê hê, ngại quá, kích động ấy mà!”, cô nàng cười bẽn lễn, rứt móng lại, “Dưa Hấu cậu yên tâm, mấy hôm nay tớ đã đi giải thích với mọi người rồi”.

“Giải thích cái gì?”

“Gặp ai tớ cũng nói mình là heo, quên nhắn với bạn về cuộc điện thoại phỏng vấn.”

Cảm giác bị hàm oan mà không thanh minh được thật khó chịu, nghe bạn nói thế, trong lòng tôi ít nhiều cũng thấy an ủi.

Lão đại, A Phân cũng đứng cạnh, tôi cười với họ.

[©STENT](#)

Trước kia không phải là không oán trách họ, nhưng nghĩ kỹ thì tôi và Dung Dung đều là bạn cùng phòng, hơn nữa Dung Dung lại có chứng cứ xác đáng, quả thực không thể yêu cầu người khác tin tôi mà không do dự, đứng về phía tôi được.

Hạ thấp yêu cầu với người khác một chút thì bản thân cũng sẽ thấy vui hơn.

Thái độ của tôi khiến bọn lão đại, A Phân tỏ ra nhẹ nhõm hơn nhiều, vây quanh nói về chuyện bảo vệ lần này. Phòng tôi ngoài Tư Tịnh, Dung Dung ra thì đều cùng một tổ, có lẽ buổi chiều mới có thể bảo vệ xong.

Tôi rút thăm gần cuối nên khi tới lượt tôi lên bảo vệ thì trong phòng đã đi gần hết, bọn Tiểu Phượng định ở lại với tôi nhưng bị tôi đuổi đi, có người thân ở đây chưa biết chừng còn căng thẳng hơn. Chỉ là đứng trên bục giảng, đang định chào các thầy cô thì ngược mắt lên lại thấy Trang Tự ở cửa sau, ánh mắt đang nhìn tôi chăm chăm.

Tôi bất giác ngẩn người.

Đi nhằm phòng chăng, Dung Dung có ở đây đâu...

Trong đầu sau khi mơ hồ thoáng qua một suy nghĩ, tôi không dám phân tâm, bắt đầu chuyên tâm nói về luận văn, kết thúc rồi đợi các thầy hỏi những chỗ chưa ổn, bất giác tôi nhìn ra phía cửa sau, ở đó đã không còn ai.

Lúc ra khỏi phòng thì đã muộn, vốn định về thẳng nhà cậu nhưng vừa đến đầu trường thì sực nhớ đồ trong phòng còn chưa dọn, nên tôi quay về phòng,

Trong phòng chỉ có Tư Tịnh, tôi chào hỏi bình thường rồi bắt đầu dọn vài thứ lặt vặt tiện mang đi.

Dọn dẹp một lát thì nhận ra Tư Tịnh không biết đã đứng ở sau lưng tôi từ lúc nào.

“Hy Quang, hôm nay tớ khao cậu ăn nhé.”

“...Không cần đâu mà?”

“Không được.”

“...Vậy đợi bọn Tiểu Phượng đi cùng?”

“Hai đứa mình thôi.”

Tôi tưởng chỉ là ăn cơm, chắc cô nàng định giải thích gì đó, ai ngờ lúc ăn thì nó chẳng nói gì, ăn xong lại còn kéo tôi đến siêu thị nhỏ mua một túi đầy

bia, sau đó chạy ra khu rừng nhỏ trong trường “hiển máu nhân đạo” cho muối.

Quả nhiên lúc sắp tốt nghiệp, con người cũng trở nên bất bình thường chẳng?

“Cậu có cảm thấy tớ là đũa hai mặt, thích nói xấu sau lưng người khác?”

“... Cậu nghĩ nhiều rồi.”

Có lẽ do uống say chẳng, tôi đếm những vỏ lon rỗng bên cạnh, ba bốn lon rồi, chẳng có cái nào của tôi. Lời Tư Tịnh nói tiếp theo càng chứng minh phán đoán của tôi.

“Chắc cậu không biết mình bắt đầu là nhân vật để người ta bàn tán, rõ ràng không phải người bản địa mà lại không ở trong trường, trong lớp còn có bạn nhìn thấy cậu bước xuống từ một chiếc xe sang ở ngoài đường, về sau mọi người nghe bạn cấp ba của cậu nói mới biết, hóa ra gia đình cậu lại ghê gớm như thế, nổi tiếng như thế.”

“Và còn nữa, cách theo đuổi người khác cuồng nhiệt mạnh mẽ của cậu.”

Cuồng nhiệt mạnh mẽ?

Tôi không ngờ tôi lại bị đội cho bốn chữ đó.

Thực ra tôi chỉ nhút nhát mà thôi, vì thế mà càng dám lớn tiếng nói ra lại càng thêm tự tin cho bản thân, nhiệt tình theo đuổi, cho dù thất bại, bị từ chối thì cũng là một sự thất bại mạnh mẽ.

“Về sau mẹ Trang Tự ôm, cậu lại lấy ra bao nhiêu là tiền trong tích tã”, Tư Tịnh cười khở sở, “Hy Quang, cậu có biết không, lúc đó tớ cũng sợ chết

khiếp, thấy cậu cứ tùy nghi lấy ra mấy vạn mà không cần hỏi cha mẹ, lần đầu tớ nhận ra sự khác biệt giữa người và người. Còn nữa, chúng ta cùng đi ngân hàng rút tiền, hôm đó khá đông, máy gọi số lại bị hư, trước từng quầy rất đông người xếp hàng, nhưng cậu vừa vào thì quản lý sảnh ngân hàng đã bước tới chào đón. Như thế nhận ra được cậu bẩm sinh đã khác người vậy. Cậu chỉ cần nói một tiếng với ông ta là có thể đến phòng khách VIP lấy tiền, hoàn toàn không cần xếp hàng, tớ chưa từng cảm nhận sâu sắc được rằng, hóa ra có tiền thì không cần xếp hàng đến vậy”.

Tôi đã không nhớ rõ mấy chi tiết đó, có lẽ là thế, tôi vô thức giải thích: “Chẳng phải Trang Tự đang sốt ruột chờ tiền hay sao? Quản lý hỏi khách hàng có nhu cầu gì là rất bình thường, hơn nữa quầy đó là quầy VIP mà”.

“Phải, quầy VIP, như một lẽ đương nhiên đến vậy, cậu xem, thế giới quả nhiên không hề bình đẳng”.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi muốn nói, thế giới này luôn có nhiều người tốt, hôm đó dù tôi không có thẻ VIP thì chỉ cần nói với những người xếp hàng rằng bệnh viện đang chờ tiền để làm phẫu thuật, họ cũng sẽ cho tôi rút trước.

Tại sao mọi người không quan tâm kết quả, ngược lại còn để ý những điều hoa lá cành này.

Tôi im lặng nhìn xuống mặt đất, rồi bất thần hỏi: “Tu Tịnh, có phải cậu thích Trang Tự?”

Tôi hỏi quá bất ngờ, nhưng thực ra tôi đã nghi ngờ từ lâu, Tu Tịnh quan tâm tới chuyện của tôi, Dung Dung và Trang Tự một cách quá mức, tôi khó mà không nghĩ nhiều. Tôi tưởng Tu Tịnh trốn tránh, không trả lời, xưa nay

cô nàng rất giỏi giao tiếp, thế nhưng Tư Tịnh lại thắng thắn vượt ngoài dự đoán.

“Đúng, tớ thích anh ấy. Người đàn ông như Trang Tự, đẹp trai lại có tài, ai mà không thích? Nhưng nhà anh ấy quá nghèo, mẹ thì bệnh tật, em trai còn nhỏ, tớ phải thận trọng. Cậu tưởng trước kia Dung Dung không ‘câu’ anh ấy là vì sự kiêu ngạo chết tiệt của nó à, chờ người ta lên tiếng trước hả? Hừ, nếu không vì Trang Tự phải gánh vác quá nhiều thì cậu xem liệu nó có nhào vào không. Bây giờ thì nó lại không muốn ‘câu’ rồi, nhưng... ha...”

Tôi há hốc miệng, mắt chữ O miệng chữ A nhìn Tư Tịnh thao thao bất tuyệt: “Hơn nữa dù tớ không để tâm đến gia đình anh ấy thì vẫn còn Dung Dung chắn trước mặt, có người giành giật gì đó đều rất tuyệt, mà cậu chẳng phải ví dụ tốt nhất hay sao? Hai người họ là thanh mai trúc mã, cho dù tớ dốc hết sức cũng chưa chắc có được anh ấy. Về sau cậu xuất hiện, người sáng mắt đều biết cậu thích Trang Tự, huống hồ cậu hoàn toàn không biết che giấu, cậu có biết không? Tớ vừa mong cậu thắng, lại vừa sợ cậu thắng”.

Hóa ra Tư Tịnh uống say rồi lại thắng thắn đến thế, tôi rất ngạc nhiên, thậm chí bắt đầu thấy thú vị. Tôi gần như có thể đoán ra, ngày mai Tư Tịnh tỉnh lại, nếu nhớ ra mọi việc thì chắc chắn sẽ hối hận.

Cảm xúc của cô nàng đã có phần mất kiểm soát, tôi nửa an ủi nửa cảm khái: “Cậu thông minh hơn tớ nhiều, phải, có gì hơn được thanh mai trúc mã chứ?”.

Cô nàng ngó người, rồi chột cười, nhìn tôi: “Hy Quang, cậu tưởng anh ấy...”.

“Hử? Gì cơ?”, tôi hờ hững hỏi.

Cô nàng quan sát tôi, sau đó đứng bật dậy, hất túi rồi nói: “Hừ, tớ sẽ không nói cậu biết”.

Và cô nàng đi thật, tôi nhìn theo, chờ người.

Dù bất kỳ lúc nào Tư Tịnh cũng tỏ ra thực nữ, hiểu biết, chu đáo, có bao giờ hành động như trẻ con vậy đâu, tôi ngó người rồi cười khỏ sở, lẩm bẩm: “Cậu thì có thể nói cho tớ biết gì chứ?”.

Hôm sau Tư Tịnh gọi điện cho tôi, nói ngay: “Nhiếp Hy Quang, hôm qua tớ nói những gì tớ đã quên hết rồi”.

Tôi ngó ra rồi phá lên cười: “Ồ, tớ cũng quên rồi”.

“Vậy thì tối nay tớ khao cả nhà ăn lẩu, cậu nhất định phải tới.”

“Ồ, được thôi”, tôi cười cười, “Còn uống rượu chứ?”.

Tư Tịnh đập máy đánh “cách”.

Buổi tối, tôi đến như đã hẹn, Dung Dung và Trang Tự đều có mặt. Trong lòng không phải là không để bụng, nhưng đối diện với sự chia ly, quả thực tôi cũng không mấy quan tâm nữa,

Trong ký ức, những ngày cuối cùng này chính là ăn cơm, đánh bài, một đám người đi khắp nơi ăn uống, ca hát, hôm phát bằng tốt nghiệp, các lớp liên hoan với nhau lần cuối, đó là buổi tụ tập vui vẻ cuối cùng, mọi người đều biết đã tới lúc nhạc kết thúc người ra về.

Không đợi đến ngày hôm sau, ngay tối đó trong phòng đã có người đi. Khi kết thúc liên hoan, A Phân mang toàn bộ đồ đạc trong bốn năm, là người đầu tiên trở về quê nhà.

Ban đầu tôi không hề cảm thấy đau buồn, nhưng khi A Phân đi, đứng ở công trường, thấy nó lên xe, nước mắt bỗng rơi ra.

Tôi hoàn toàn không chuẩn bị tư tưởng để khóc, mọi người hình như cũng không, nhưng cuối cùng tất cả đều khóc, hoàn toàn không ngừng được. Về sau nhất thời xúc động, mọi người cũng theo A Phân đến ga, mua vé tiễn rồi đưa nó lên tàu.

Ôm rồi ôm, cuối cùng tàu đã lăn bánh.

Tôi đứng trên sân ga, nhìn đoàn tàu chạy nhanh cảm giác như tiễn biệt những năm tháng thanh xuân của mình.

Quãng thời gian ngây ngô non dại đã qua nhanh.

Một đi không bao giờ trở lại.

Mọi người đều không có tâm trạng trò chuyện, lặng lẽ ra khỏi ga.

Trạm xe bus gần ga tàu bao giờ cũng đông nghịt, tôi vốn cùng bọn Tiểu Phụng đứng chung ở phía trước, nhưng chỉ hơi nhường hành lý của người khác thôi là bị chen bật ra ngoài. Suýt nữa còn bị ngã, cũng may người phía sau đã đỡ được.

Cuối cùng thấy chuyến xe bus đông nghẹt tới độ sắp không còn chỗ đứng, tôi bỏ cuộc, nhìn nó chạy đi, định ngồi xe khác. Ai ngờ lúc ra xem bảng giờ chạy thì phát hiện hóa ra là chuyến cuối.

Tôi không tin nhìn đi nhìn lại, nghe người đứng cạnh nói.

“Đừng nhìn nữa, đó là chuyện cuối.”

Giọng nói quen thuộc vang lên, tôi quay ngoắt sang, thấy gương mặt nhìn nghiêng rất đẹp của Trang Tự.

Chương 12

Gió đêm thổi bay gấu váy tôi, một lúc sau tôi mới tìm lại giọng nói của mình: “Sao cậu còn ở đây?”.

Lúc tiễn A Phân, phòng Trang Tự cũng tới, tôi không quá chú ý đến hành tung của anh, nhưng sao anh không lên xe?

Mắt anh lấp lánh, “Tôi đứng sau lưng cậu, cậu không lên được thì tất nhiên tôi cũng không lên được”.

Câu này nghe như trách móc, tôi hồi tưởng lại kinh nghiệm đau thương từ lúc đứng trước lại bị người ta chen bật ra sau, khó tránh khỏi ngượng ngùng, “Xin lỗi”.

“Cậu nên nói cảm ơn.”

Giọng anh hơi khẽ, tôi lại nghe rất rõ, có phần bần khoản nhưng cũng không nghĩ nhiều, tôi hỏi, “Những người khác đâu?”.

“Không biết”, anh khựng lại rồi đáp gọn lỏn, có vẻ hậm hực.

Chỉ là hại anh không kịp lên xe, không đến nỗi phạm trọng tội chứ. Tôi đang nghĩ nên nói gì cho qua rồi chia tay thì di động của anh đổ chuông.

Anh lấy điện thoại ra, nhìn chữ nhấp nháy trên màn hình rồi nghe máy.

“A lô.”

“...”

“Tôi không lên được.”

Chắc là đối phương đang hỏi anh ở đâu, điện thoại của Dung Dung chẳng? Tôi đang đoán mò thì bỗng nghe anh nói: “Tôi và Nhiếp Hy Quang đang ở cạnh nhau”.

Tôi thót tim.

Cuộc điện thoại của anh đã gần kết thúc, nói một tiếng “ừ” rồi cúp máy.

“Bạn cùng phòng gọi?”, tôi đoán, nếu không thì anh đã chẳng nói thẳng là đang ở cạnh tôi.

Anh nhìn tôi chăm chú, đáp: “Dung Dung gọi”.

Tôi nhất thời ghen lời, lát sau mới hỏi: “Cậu ta nói gì?”.

“Họ đã lên xe bus rồi, bảo chúng ta bắt taxi.”

“... Vậy thì bắt taxi thôi.”

Anh gật đầu,

Tôi sờ túi mới nhớ ra chuyện tiền A Phân ra ga tàu chỉ là hứng chí nhất thời, tôi không mang theo tiền, ngay cả tiền xu để đi xe bus cũng do Tiểu Phụng đưa, bất giác thấy hơi ngượng: “Mình không mang theo tiền, cậu có không?”.

Anh nhìn tôi, chắc do ban đêm nên mắt anh càng trở nên sâu thẳm, anh khựng lại như đang suy nghĩ xem có mang theo tiền không, rồi nói: “Tôi cũng không có.”

“Hả?”, tôi nghệt mặt, “Vậy phải làm sao?”.

Anh lại nhìn tôi, rồi đi trước: “Đi bộ”.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi vẫn đứng tại chỗ, anh đi được một đoạn thì ngừng bước, quay lại nhìn tôi từ xa, không nói gì, cứ im lặng. Tôi mím môi rồi đi theo.

Tôi không ngờ, sau bao chuyện xảy ra mà chúng tôi vẫn có một buổi tối như vậy, cùng đi trên con đường vắng trống trải.

Chỉ là đi bộ, không ai nói gì với ai, nhưng lại khiến tôi cứ thấp thỏm không yên, cuối cùng đành phải đếm bước chân mình để tránh đầu óc quá rảnh rồi rồi suy nghĩ lung tung.

Lúc đếm sai lần thứ n, bắt đầu đếm lại thì bỗng nghe giọng nói có phần xa xăm của Trang Tự vang lên trong gió đêm: “Cậu không dùng luận văn của tôi”.

Anh vừa lên tiếng, số tôi thềm đếm lại loạn cả lên, khựng lại rồi nói: “Ừ, như vậy không ổn lắm”.

Tôi tưởng nói thế thì câu chuyện sẽ dừng lại ở đây, ai ngờ anh cố chấp hỏi tiếp: “Không ổn chỗ nào?”.

Tôi há miệng lắp bắp, lẽ nào tôi phải nói rằng vì luận văn đó là anh viết thay cho lời xin lỗi của Dung Dung, tôi mới cảm thấy không ổn?

“... Dù sao vẫn là luận văn cậu viết.”

“Thế à? Luận văn tôi viết thì cậu không cần?”, giọng anh có phần chất vấn, “Mùa hè năm ba, chúng ta mới quen biết chưa lâu, cậu đã đòi tham khảo luận văn chuyên ngành của tôi...”.

Lần đó anh cũng đâu đưa tôi, tôi cay đắng thầm trả lời, và lại lần đó thực ra tôi đã viết qua loa xong rồi, chỉ muốn viện cớ để trò chuyện với anh nhiều hơn.

“... Cậu cứ xem như tư tưởng của mình tiến bộ đi.”

Tôi không hề muốn nhớ tới chuyện cũ, mỗi một chi tiết đều thấy mình quá ngốc nghếch, khiến tôi hận chỉ muốn xóa sạch mọi dấu vết. Cũng may mà chỉ có tôi và anh biết mà thôi.

Nhưng, có lẽ Dung Dung cũng biết? Lúc họ ở cạnh nhau, liệu anh có nhắc tới tôi, kể cho Dung Dung nghe những lời ngốc nghếch của tôi để chọc cho cô ta cười?

Suy nghĩ đó quá đáng sợ, sắp có chiều hướng tẩu hỏa nhập ma, tôi có phần không muốn đi cùng anh nữa, trong đêm yên tĩnh thế này, trên con đường thênh thang vắng vẻ, không hề hợp cho hai người chúng tôi chút nào.

Bước chân tôi chậm lại.

“Cậu đi trước đi”, tôi nói, “Mình không đi nổi nữa, cậu không cần đợi đâu”.

Anh dừng lại, nhú mày nhìn tôi, “Cậu... rất cuộc là tiểu thư được nuông chiều đến mức này à”.

... Tôi chỉ tìm bừa lý do thôi mà...

Ánh mắt anh dừng ở chân tôi, hàng lông mày nhú chặt chứng tỏ sự không tán thành, “Sao cậu lại mang đôi giày này, chỉ thích đẹp, không hề...”

Chắc anh nhận ra giọng mình kỳ lạ nên khựng lại.

Tôi cúi xuống nhìn đôi sandal gót nhọn vô tội, biện hộ cho nó: “Mình không ngờ hôm nay lại đi bộ, hơn nữa đây là loại giày phổ thông, năm nay rất thịnh hành, phòng bọn mình ai cũng có một đôi giống vậy”.

Vả lại nếu tôi không nhớ nhầm thì giày mà Dung Dung mang hôm nay cũng là loại gót nhọn này. Quả nhiên đã chứng mắt ai đó thì ngay cả cô ta mang giày gì cũng đều là lỗi lầm.

“Thế à?”, anh khựng lại, “Tôi không chú ý”.

Tôi trầm tư một lúc rồi hỏi: “Trang Tự, có phải cậu rất khó chịu với mình?”.

“Cảm thấy mình suốt ngày không cầu tiến, lại lười biếng...”

Và cả tiểu thư đồng đánh vì được nuông chiều?

Mấy lời cuối tôi không nói ra, sao cứ cảm thấy xa lạ với bản thân. Lúc nhỏ bố mẹ bận việc, tôi cũng bị ném về quê ở nhà bà nội rất lâu, chẳng phải vẫn sống khỏe đó sao, nhiều nhất thì bây giờ chỉ chân tay hơi yếu một chút mà thôi... Như thế mà trong mắt anh cũng là tiểu thư đồng đánh hay sao.

“Phải”, anh không do dự trả lời câu hỏi nửa chừng của tôi.

... Anh cũng thật là... chưa bao giờ nể mặt tôi.

Tôi không kìm được nói: “Nhưng như thế cũng có gì không tốt đâu? Mỗi người đều nhất định phải có mục tiêu vĩ đại nào hay sao? Bản thân sống vui vẻ, không cản trở người khác là được rồi, tại sao phải nghĩ nhiều như vậy?”.

Anh im lặng nghe, không nói gì. Rõ ràng anh ko tán đồng với tôi, anh là người có mục đích sống và nhất định phải làm được. Tôi cũng không biết tại sao lại nói những điều này với anh, có lẽ chỉ muốn anh hiểu, hoặc đích thực tôi lười nhác chẳng có chí lớn, nhưng đó là bản tính của tôi, tôi thích cuộc sống như vậy thì cũng đâu có gì là sai.

Tôi nhớ lại một bài trắc nghiệm gần đây làm cùng Khương Duệ, về việc ăn nho quả to trước hay quả bé trước. “Có một bài trắc nghiệm, hỏi bạn nếu ăn nho thì sẽ ăn quả to trước hay quả bé trước. Nếu ăn hết quả nhỏ, chưa biết chừng sẽ không còn bụng để ăn quả to nữa? Bây giờ có thể sống vui vẻ là được rồi vì sao phải nghĩ xa xôi chứ.”

Anh khẽ nói: “Nếu chưa từng có nho to thì sao?”.

“À...”

Tôi ngẩn người, nhớ đến gia đình anh, lòng chột thấy chua xót, chưa bao giờ tôi lại thấy bản thân vô duyên và nhạt nhẽo như bây giờ.

“Không, đã từng có”, anh bỗng nói, “Chỉ là quả nho to duy nhất đó, đã bị tôi chột tức bỏ chạy rồi”.

Bị anh chột tức bỏ chạy... là Dung Dung sao? Tôi nhớ ra mấy lần liên hoan gần đây, họ không ngồi cạnh nhau, có vẻ không trò chuyện nhiều...

Đầu tôi tự động biến Dung Dung mảnh mai thành quả nho to tròn, dù đang cảm giác hụt hẫng mát mát, tôi cũng không nhìn được muốn cười, nhưng thấy anh nghiêm túc như vậy, tôi không tiện cười phá lên, chỉ nói: “Cô ấy sẽ chạy về thôi “.

“Thật không?”

Trang Tự nghiêm túc hỏi tiếp, khiến tôi cảm thấy như thể đáp án của mình rất quan trọng vậy. Nhưng, tôi không phải Dung Dung.

Có điều về căng thẳng gấp gáp cần có được câu trả lời khẳng định của anh khiến tôi bất giác gật đầu, có lẽ anh chỉ cần một câu an ủi của người bên cạnh mình thôi.

“Thật mà”, tôi vô cùng nghiêm túc.

Anh không nói gì nữa, chỉ cười rạng rỡ, như thể bỗng nhiên yên tâm hẳn vậy.

Trong trí nhớ tôi, Trang Tự chưa từng cười như thế, cứ như sương mù tan biến, mây tạnh trăng sáng. Tôi bị nụ cười của anh làm sững sờ, khi định thần lại càng thấy hụt hẫng gấp bội.

Nụ cười đó không vì tôi, tương lai tôi cũng sẽ không nhìn thấy nữa. Nỗi hoang mang hụt hẫng ấy làm tôi bốc đồng, bỗng dung gọi tên anh, “Trang Tự!”.

Trong mắt anh nụ cười vẫn chưa tan: “Sao?”.

Trong tích tắc muốn nói gì đó, xem như là sự cố gắng cuối cùng, nhưng sự nhớ ra, nỗ lực cuối cùng chẳng phải đã từng làm bao nhiêu lần rồi hay sao?

Và lại, lúc đó tôi không biết anh và Dung Dung có ý với nhau, bây giờ biết rồi thì nên lùi bước nhường đường mới đúng.

“Không có gì, gọi chơi thôi.”

Anh nhìn tôi không chớp, như thể muốn tôi phải nói gì ra bằng được.

“Thật sự chỉ là gọi chơi thôi...”

Trong mắt anh như thoáng tia thất vọng, tôi nghi ngờ mình nhìn lầm, lại cảm thấy chắc anh chỉ nghĩ tôi vô vị, có chút bực bội.

Im lặng một chút, anh nhìn đi nơi khác, “Đi một quãng đường nữa hình như có chỗ bán giày, cậu thay đôi khác đi”.

Muộn thế này còn ai bày hàng? Nhưng có thì cũng vô dụng thôi.

“Mình không có tiền”, tôi bất đắc dĩ nhắc anh, “Cậu cũng đâu mang tiền?”.

Hình như anh có vẻ bị nghẹn.

“Cứ thế mà đi thôi, không phải do giày đâu”, tôi nói.

Về sau chúng tôi chẳng nói gì, cứ đi thong thả cả đoạn đường, về đến trường, đến đầu ngã rẽ vào khu ký túc, tôi nói câu ắp ứ từ lâu “Tạm biệt”.

Tôi đang định bước đi thật nhanh thì không ngờ lại nghe anh nói: “Tôi đưa cậu đến ký túc”.

“Không...”, tôi định nói không cần đâu, nhưng ngược lên thấy thần sắc của anh, trong màn đêm vẻ mặt ấy lại dịu dàng quyến luyến đến vậy, thế là câu nói ứ nghẹn trong cổ họng.

Biểu cảm ấy không nên xuất hiện trước mặt tôi lúc này mới phải, nguyên do chắc có lẽ không phải vì tiền tôi đâu? Phải chăng Dung Dung đứng dưới lầu đợi anh.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Vậy tôi cần gì phải tưởng bỏ mà từ chối chứ, thế là tôi không nói gì, im lặng đi về phía ký túc, lúc sắp đến nơi, tôi không kịp nhìn về hướng tòa nhà, xem có đúng như tôi đoán là Dung Dung đang đợi bên dưới không.

Dưới lầu vắng vẻ.

Tôi có phần bất ngờ, nhưng cũng không vui vẻ gì lắm.

Tôi thật sự mong Dung Dung đợi ở đó, như thế tôi có thể lên lầu nhanh gọn lẹ, bỏ lại họ ở phía sau, chứ không phải như bây giờ, cứ suy nghĩ mãi rằng chúng tôi lại có thêm mấy phút ở riêng bên nhau.

Đáng thương biết bao.

Và lại, phải nói “tạm biệt” nữa rồi.

Lần này thật sự phải tạm biệt rồi, không còn đoạn đường nào để anh cùng tôi đi hết nữa.

Chúng tôi không hẹn mà cùng dừng chân trước cửa ký túc xá.

Trong khoảnh khắc cả hai đều im lặng, tôi mất đi vẻ dứt khoát lúc nãy khi nói tạm biệt. Có lẽ sức lực ấy chỉ đủ dùng một lần thôi.

Tôi bước lên bậc thang, không kịp quay người lại.

“Trang Tự.”

“Hử?”, anh vẫn chưa đi, đứng dưới bậc thang, nghe tôi gọi thì ngẩng lên. Tôi chưa từng nhìn anh ở góc độ này, nên cũng chưa từng biết dáng vẻ anh hơi ngược lên như thế lại đẹp biết bao.

Một thứ cảm xúc kỳ lạ nào đó dâng lên, tôi buột miệng nói: “Cậu để tóc ngắn thì đẹp hơn”.

Tốt nhất là mặc sơ mi trắng, quần jeans xanh...

Giống chàng thanh niên mà hôm đó tôi ăn cơm ở nhà cậu, nghe tiếng chuông cửa, chạy ra mở thì thấy.

“Chào bạn, xin hỏi đây là nhà chú Khương phải không, tôi là Trang Tự”, chàng trai ấy hỏi với vẻ lịch sự.

Sau đó tôi ngo ngẩn nhìn: “Trang Tự?”

Anh rất bình tĩnh, ung dung trả lời: “Đúng vậy”.

Tôi ngẩn người, cứ như khoảnh khắc ấy đang ở trước mặt.

“Còn gì nữa không?”, anh không hề bực bội, hỏi tôi với vẻ rất nhẫn nại.

“Hết rồi”, tôi cúi đầu.

Chúng tôi lại chìm trong im lặng, không còn gì để nói nữa, tôi nên lên lầu, nhưng tôi không nở, sau này không còn những khoảng thời gian như thế này nữa rồi.

Nếu màn đêm mãi mãi không tan biến thì tốt biết mấy.

Nếu những ngôi sao mãi mãi không biến mất thì tốt biết mấy.

Nếu anh có thể đứng mãi cùng tôi ở đây thì tốt biết mấy.

Nhưng không có “nếu”, không có, hôm nay chính là kết cuộc.

Rõ ràng là thời khắc ly biệt, nhưng trong đầu tôi lại tràn đầy những điều “mãi mãi”, mặt dày đứng đó không nói tạm biệt, im lặng, anh cũng không nói gì, lặng lẽ đứng cùng tôi.

Nhưng dù kéo dài khoảnh khắc này, thì có thể được bao lâu? Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn anh.

“Mình lên lầu đây.”

Tôi chạy lên lầu, từ cửa sổ lầu hai ngó ra nhìn anh, anh đã sắp bước ra khỏi tầm nhìn của tôi. Trước khi bóng cây hoàn toàn che mất bóng anh, tôi bỗng không kiểm soát được bản thân, lớn tiếng gọi anh.

“Trang Tự.”

Anh ngừng bước, quay lại.

Anh đã cách quá xa, tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh, nên chắc anh cũng không thấy rõ tôi.

Thế là tôi không e dè gì nữa, nước mắt tuôn ra, vẫy tay thật mạnh với anh.

Tạm biệt, Trang Tự!

Mình vẫn thích cậu, vẫn thích cậu, nhưng lại như thấy yên tâm bất ngờ.

Biết cậu sẽ luôn ở một nơi nào đó là được rồi, Trang Tự.

Sau này, từ nay về sau, sẽ không thích cậu nữa, biển rộng trời cao.

Tối hôm đó chúng tôi chia tay, một người nghĩ đến tạm biệt, một người nghĩ về tương lai.

Tối hôm đó chúng tôi chia tay, một người nghĩ đến tạm biệt, một người nghĩ về tương lai.

Chương 13

Tôi quyết định phấn chấn lên.

Nhưng tuyệt đối không bao gồm lúc bị Khương Duệ lôi lên máy bay.

“Chị, chị già đầu rồi, đừng giở trò kỳ kèo với em nữa được không?”

Tôi bị mấy chữ “kỳ kèo” của nó làm choáng váng, phẫn nộ nói: “Chị làm gì có, bị em lừa gạt thì không thể kháng cự à? Rõ ràng em đã nói tháng Bảy mới đi cơ mà, hôm nay mừng mấy hả, còn mấy ngày nữa mới tới tháng Bảy”.

Khương Duệ cười hề hề: “Thì em cũng chỉ muốn tốt cho chị thôi, chẳng phải chị sợ đi máy bay à? Nên em cố ý nói muộn mấy ngày, chị chưa kịp lo sợ thì đã lên máy bay rồi, rất tốt cho sức khỏe đó! Em thông minh tài giỏi thế còn gì!”.

“...”

Thông minh tài giỏi cái đầu mày!

Tìm đến chỗ rồi ngồi xuống, Khương Duệ an ủi: “Được rồi, em biết chị một lần bị rấn cần mười năm sợ máy bay^[1], sắp cất cánh rồi, đừng sợ nữa”.

[1]. Xuất phát từ thành ngữ “Một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng”.

“Tại sao?”

“Chị có say máy bay đâu, thực ra là sợ chết thôi, cất cánh rồi thì sống chết có số phú quý tại trời, chị có nghĩ nhiều cũng vô ích”, Khương Duệ hờ hững nhún vai.

“...”, tôi lặng lẽ rút một quyển tạp chí lên che mặt thở dài. “Rốt cuộc là tại sao chị lại đồng ý với cậu mợ đi chơi cùng mày cơ chứ”.

“Được đi chơi còn chê”, nó lắc đầu rồi nói những câu không biết moi móc ra từ đâu, “Trèo non vượt bể ngắm phong cảnh, giống như trăm đấng ngàn cay tìm một môi tình, chị, dốc hết can đảm của chị ra để ngắm cảnh đi!”.

Tôi đã quá lười phản ứng với cái thằng chuyên dùng thủ đoạn chọc ngoáy vết thương người khác để lý sự, thờ ơ liếc nhìn nó một cái.

“Ồ, vậy em ngắm hết cảnh rồi thì sao? Bỏ đi à?”

Khương Duệ băn khoăn nói: “Chẳng thế thì cứ ở lý chỗ đó à”.

Tôi lập tức kỳ thị nó: “Cho nên có được tình cảm thì em cũng bỏ đi à, đúng là đồ đào hoa lãng nhãng!”.

Rất tốt, lần này tới lượt nó câm nín rồi, thế giới đã tĩnh lặng!

Kết quả im được một lúc, nó lại lục sục tìm cái gì đó, lát sau lấy quyển tạp chí trên mặt tôi ra, rất hứng chí chồm lại sát gần, nói: “Nào, chị, chúng ta chụp một tấm, kỷ niệm xuất phát”.

Tôi đẩy phất nó ra, “Không thêm, lỡ biến thành di ảnh thì sao”.

Nói xong nghe bên cạnh “tách” một tiếng, một bác ngồi bên kia lồi đi, đang cầm điện thoại giơ ngón tay chữ V tự chụp, nhìn tôi với vẻ kinh hoàng.

Lát sau, Khương Duệ cười khan ha ha mấy tiếng, “Chị, chị muốn chụp ‘ảnh di’ hả?”

“Ha ha... đúng thế...”

Bác kia lẳng lẳng cúi đầu, hình như đang... xóa hình?

Mười mấy tiếng sau, máy bay hạ cánh ở sân bay Heathrow ở London, lúc xuống máy bay, ông bác kia cuối cùng không tìm được đã nói với tôi: “Cô bé à, bác bị cháu dọa cho suốt đường đi chẳng dám ngủ nữa”.

Tôi và Khương Duệ xin lỗi rồi rít, thấy hành lý ông nặng nề mới hỏi có cần xách giúp không, ông bác khoát tay, bước chân có vẻ nhẹ hẫng ra khỏi sân bay.

Tôi và Khương Duệ nhìn nhau, cười ha ha, chạy ra ngoài.

Tôi và Khương Duệ đi lần này, du học chỉ là trên danh nghĩa, thực ra là đi chơi, sau đó dạo qua những trường đại học danh tiếng. Hành trình đều do một tay Khương Duệ vạch sẵn, tôi chỉ là một kẻ theo đuôi không có não, vì

thế mà Khương Duệ nói về rất buồn bã: “Chị, chị đã bao giờ chơi game online chưa?”.

Tôi lắc đầu.

“Chơi rồi chị sẽ biết, chị thế này thật giống ‘thú cưng’! Thú cưng bám đuôi người ta ấy, hiểu chưa?”, nó làm nhảm, “Thú cưng của người ta còn giúp chủ nhân nhặt đồ này nọ...”.

Tôi: “...”.

Khương Duệ đập tờ lịch trình vào tay tôi, “Thế nếu chị thích ở đây thì chúng ta ở lại chơi thêm hai ngày, nhưng lịch trình sau này phải thay đổi, chị sắp xếp đi”.

Thằng em họ của tôi, bên ngoài thì bất cần, phóng khoáng, nhưng thực ra lại chu đáo, ân cần hết mức, đa phần là nó muốn tìm chút chuyện cho tôi làm, để tôi không còn thời gian mà băn khoăn suy nghĩ.

Tôi phải nói với nó làm sao đây, rằng tôi không cần nó lo cho nữa? Tôi ngoắc tay với nó, gọi nó cùng ngồi xuống ngắm những cánh đồng hoa oải hương trước mắt.

“Khương Duệ, đi chơi thật vui.”

Khương Duệ “Ồ” một tiếng thật dài, “Không biết ban đầu là ai không chịu đi ấy nhỉ?”.

“Rất vui.”

“Thật à?”

Tôi cười với nó. Chúng tôi ngồi cạnh nhau một lúc, rồi tôi thu lại tầm mắt từ mảng màu tím bao la kia, ném trả tờ lịch trình cho thằng em họ, “Nghe nói còn có rất nhiều rất nhiều hoa hướng dương, sao không thấy nhí, đi thôi, mục tiêu tiếp theo, xuất phát!”.

Đi chơi xa thật sự tốt, chỉ ít sẽ hiểu ra phong cảnh ven đường dù đẹp đến mấy cũng đành phải chia tay. Vì nó không thuộc về tôi.

Cứ đùa giỡn vui vẻ như thế, tôi và Khương Duệ đã đi chơi hết tất cả, tháng Tám chúng tôi đến Đức, bất ngờ nhận được điện thoại của bố.

Điện thoại tôi không mở dịch vụ chuyển vùng quốc tế, ông gọi vào điện thoại Khương Duệ, nói ông đã đến Đức khảo sát công trình, gọi tôi và Khương Duệ cùng đi ăn.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trong một quán ăn nhỏ bình thường ở đầu phố, tôi gặp người bố đã lâu không gặp, vẫn phong độ như thuở nào. Ông luôn là một người đàn ông đẹp trai, còn mẹ thì lại có ngoại hình bình thường, tôi nhớ lúc nhỏ bố cứ bế tôi chọc mẹ, “Cũng may con gái chúng ta không giống em, nếu không thì tương lai sẽ khó lấy chồng lắm đây”.

Mẹ rất tức tôi, thế nhưng khi dẫn tôi đi gặp bạn bè thì cứ xuýt xoa khen: “Hy Quang nhà chúng tôi may mà không giống tôi, nó rất giống bố, nhà họ Nhiếp ấy mà, cả nhà nam nữ đều đẹp”.

Trong giọng nói ngập tràn niềm hạnh phúc và tự hào.

Bố mẹ tôi, trước khi người đàn bà kia xuất hiện, tình cảm của họ rất tốt rất tốt.

Chúng tôi chọn món ăn, bình thản vừa ăn vừa trò chuyện, đề tài không khô khan như bánh mì trong đĩa. Ăn xong bố tôi khen Khương Duệ mấy câu, rồi lại nhìn tôi, Khương Duệ xưa nay rất giỏi quan sát thái độ người khác, lập tức biết ý đứng dậy: “Ngoài kia vui quá, chị, em đi mua chút đồ, hai người cứ ăn đi”.

Còn lại tôi và bố ngồi với nhau, nhất thời không nói gì, lát sau bố hỏi: “Mẹ con gần đây thế nào?”.

“Rất ổn ạ”, tôi đáp vu vơ, “Nghe mẹ nói có người theo đuổi đến tận nhà, có giá hơn cả con nữa. Bố, chưa biết chừng mẹ còn tái hôn sớm hơn bố đó!”.

“Con nói bậy gì thế!”, bố tôi lập tức cau mặt, “Bố đã nói bố sẽ không tái hôn. Bạn cũ mấy chục năm sức khỏe không ổn, nhiều nhất còn sống được mấy năm nữa, bố chăm sóc một chút chẳng lẽ không nên? Bố và người đó rất trong sáng, mẹ con cứ thích ghen tuông vớ vẩn, nghĩ ngợi lung tung, mắt không chịu nổi một hạt bụi”.

Phải rồi phải rồi, chẳng qua là bạn cũ, chẳng qua là chăm sóc một chút.

Tôi cười lạnh trong lòng. “Bạn cũ” mà bố nói từng là mối tình đầu của ông, về sau chê nhà họ Nhiếp nghèo khó, lại hộ khẩu nông thôn, bỏ đi cưới một người có hộ khẩu thành phố mà lúc đó người ta rất hâm mộ. Kết quả thời gian trôi qua, hai mươi năm sau chồng bà ta thất nghiệp rồi bất ngờ qua đời, bà ta không chịu nổi, bốn chín ngày của chồng còn chưa qua, đã lê thân thể bệnh tật yếu đuối đổ gục trước mặt ông Nhiếp Trình Viễn đang ăn nên làm ra, ông Nhiếp đương nhiên động lòng, thương hương tiếc ngọc, cho một căn biệt thự rồi mời bác sĩ nổi tiếng, ngay cả con gái bà ta cũng nhận làm con nuôi.

Mẹ tôi làm sao nuốt được cục tức này, năm đó bà có thể cương quyết cưới một anh chàng nghèo khó đến thành phố làm thuê trong sự phản đối của cả nhà, thì bây giờ cũng có thể cương quyết ly hôn.

Mà ông bố thân yêu của tôi còn cảm thấy ảm ức hay sao.

Thật nực cười.

Tôi không thèm tranh luận với ông, những gì cần nói thì trước khi ly hôn họ đã nói rồi, có nói nữa cũng chỉ làm bản thân tức chết. Tôi nhắc ly trà lên uống một ngụm: “Bố hỏi cái này à? Nếu không việc gì thì con đi đây, Khương Duệ còn đang chờ”.

Chắc ông rất giận trước thái độ của tôi, nhưng vẫn kiềm chế được, “Lần này bố tìm con là vì công việc của con. Lần trước con nói nộp hồ sơ vào Thịnh Viễn, về nước sẽ đi làm à?”.

Tôi lắc đầu: “Con không định đi nữa”.

“Hai năm nay Thịnh Viễn hợp tác với bố rất tốt, bố vốn còn nói đùa với Thịnh Bá Khải là muốn dạy dỗ con thế nào cũng được”, vẻ mặt ông có vẻ tiếc nuối, ngừng lại rồi nói, “Nhưng nếu con không đi cũng tốt. Hy Quang, đến chỗ bố nhé, con cũng nên làm quen đi, sự nghiệp sau này của bố thế nào cũng phải giao cho con”.

Tôi không ngờ ông lại nói như vậy, có phần bàng hoàng.

“Bố biết mẹ con không thích con ở gần bố, hừ, tính khí mẹ con...”, ông nhìn tôi rồi không nói nữa, suy nghĩ một lúc lại tiếp. “Cứ đi theo bố học hỏi trước đã, con vốn không nên bắt đầu làm từ những việc lặt vặt làm gì, chỉ lãng phí thời gian mà thôi.”

Lời từ chối đã ở cửa miệng, nhưng lại nghe bố thở dài, “Hy Quang, bố già rồi”.

Tôi muốn nói đâu có đâu có, bố còn rất đẹp trai, mới ngẩng lên lại thấy tóc bạc bên thái dương ông. Vẻ mặt ông có phần mệt mỏi, giống như trong tích tặc, Nhiếp Trinh Viễn vừa nãy còn phong độ đường đường mà đã để lộ vẻ già nua.

Bố vẫn chưa tới năm mươi mà? Sao lại có tóc bạc rồi.

Trong lòng tôi tuy vẫn giận ông, nhưng lại cảm thấy vô cùng buồn bã. Những cảnh tượng lúc nhỏ ông thương yêu cưng chiều tôi cứ lần lượt hiện ra trong đầu. Lúc còn bé tí, ông cõng tôi đi nửa thành phố mua KFC, khi ấy còn rất hiếm, về sau nhà dần dần khá giả, bố mẹ cũng bận rộn hơn từng ngày, nhưng chỉ cần ông không đi công tác, khi tôi đi học muộn trở về, dưới ánh đèn ở cổng nhà tôi luôn có bóng ông đang chờ đợi.

Nhưng cũng chính vì thế, ông phản bội gia đình nhỏ có mẹ và tôi, mới khiến tôi đau đớn hơn. Tôi cố kìm nén không suy nghĩ đến những cảnh âm áp đó nữa, cố chấp lắc đầu: “Mẹ không muốn con đi, con sẽ không đi”.

Giọng bố có phần tức giận và đau lòng: “Con vẫn không tin bố? Bố đã nói bao nhiêu lần rồi, không có chuyện như con và mẹ nghĩ!”.

“Vậy tại sao không để bà ta dọn ra khỏi nhà mình?”

“... Đó chỉ là một căn phòng trống mà chúng ta không ở, chẳng có ý nghĩa gì hết”, bố có vẻ mệt mỏi, “Cô ấy vẫn còn một ca phẫu thuật, làm xong bố sẽ không quan tâm đến nữa”.

Câu cuối cùng đã thành công khiến tôi cảm nhận được nỗi đau và sự phần nộ đan xem mà tôi cố quên từ lâu, nhưng thấy ông mệt mỏi như vậy,

những lời mỉa mai không tài nào thốt ra, chỉ có thể gượng nói, “Vây đợi khi bố mặc kệ rồi con sẽ đến chỗ bố”.

Bố nhìn tôi, cuối cùng bất lực thở dài: “Tính nết này của con cũng không biết giống ai, bề ngoài thì hiền lành dễ bảo, thực ra vừa xấu bụng lại cứng đầu, con... haizzz...”.

Khương Duệ đi một vòng quay về thì bố tôi đã đi. Nó ngồi xuống hỏi ngay: “Chị, không có gì chứ?”.

Tôi lắc đầu: “Bố bảo chị đi làm chỗ ông, em thấy thế nào?”.

Khương Duệ ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Bố chị nói như thế nào?”.

Tôi tường thuật lại một lượt, Khương Duệ suy tư: “Chị, đi đi. Thứ nhất là trong công ty của bố chị cũng có tâm huyết của bác, chị đến đó cũng là lẽ tự nhiên, thứ hai là mẹ con bà ta cứ bám dính lấy bố chị là vì cái gì?”.

Nó nở nụ cười lạnh lẽo khinh bỉ không hề hợp với gương mặt non choẹt: “ Những thứ người ta càng dòm ngó thì chị càng phải nắm chặt trong tay. Để mẹ con họ nhìn thấy mà không ăn được, thực ra cũng rất thú vị mà”.

“...”, tôi im bật vỗ vai nó. “Em trai à, chị đã từng nói tương lai em chắc chắn sẽ rất xán lạn chưa?”

Khương Duệ gật gù, “Chị, em nói này nhé, em bực mình bố em lâu rồi, bác bị ức hiếp như vậy mà ông vẫn nhịn được, chẳng phải do việc làm ăn chết tiệt hay sao. Có điều em là trẻ con cũng không tiện nói, nhưng sau này nếu chị chịu âm ức, em nhất định sẽ là người đầu tiên vùng lên”.

Tôi bỗng cảm động, lao đến ôm chầm lấy nó: “Em trai à, ở bên em rất có cảm giác an toàn. Chị không nỡ gả em đi đâu...”.

Về nghiêm túc của Khương duệ bỗng không duy trì được nữa, mặt đỏ bừng, luống cuống giãy giụa: “Này này này, chị làm gì thế, lão đây không phải chị muốn ôm, muốn ôm là ôm được đâu...”.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Chúng tôi ở Đức một thời gian rồi lại đi Úc, sau đó hoàn thành kỳ du học hai tháng, đáp máy bay về nước. Khương Duệ về Nam Kinh, chuẩn bị học đại học F ở Thượng Hải, còn tôi thì về thẳng Vô Tích.

Vừa về nhà đã bị mẹ trách: “Mày còn nhớ về cơ à, nói xem, đi cả hai tháng mà gọi điện về nhà được mấy lần?”.

Tôi mặt mũi đau khổ: “Haizzz, con không dám gọi nhiều”.

Mẹ thắc mắc: “Tại sao?”.

“Đồ ăn nước ngoài khó nuốt quá, con sợ mẹ nghe điện thoại biết con gầy, lại lo cho con.”

“...”, mẹ dờ khóc dờ cười.

Ăn xong một bữa thịt bò kho hoành tráng, tôi bị mẹ túm đi gặp mẹ nuôi. Mẹ nuôi tôi từ nhỏ đã nhận tôi làm con nuôi, tình cảm rất gắn bó, nhưng số lần gặp thực ra không nhiều, bà đã định cư ở Bắc Kinh từ lâu, mỗi năm về thăm Vô Tích chỉ vài lần mà thôi.

Đến nhà mẹ nuôi, đầu tiên tôi biếu bà quà mang từ châu Âu về, sau đó bị hỏi về chuyện học hành, việc làm, rồi bị mẹ đuổi đi, tôi nghi ngờ bà muốn nói chuyện bố nên biết điều mà chạy ra ngoài vườn hoa chơi với đám mèo.

Trên đường về, mẹ cứ tỏ ra suy nghĩ, đến khi đi ngủ, bà bỗng hỏi: “Hy Quang, lần trước con nói tự tìm việc, bây giờ sao rồi?”.

Tôi có vẻ lúng túng: “Ngày mai con sẽ đi nộp hồ sơ”.

Mẹ bỗng im lặng, lát sau đột ngột nói, “Lúc con ở châu Âu, bố có đến tìm mẹ”.

“Dạ?”

Mẹ lại im lặng, rồi thở dài: “Đi đi”.

Tôi có phần sững sốt: “Mẹ bảo con đến chỗ bố? Bố đã dụ dỗ mẹ cái gì phải không, con không nhận lời”.

Mẹ cười: “Đương nhiên mẹ biết con không chịu, nếu không thì tổng giám đốc Nhiếp làm sao lại giận dữ đến tìm mẹ chứ”.

Trong lòng tôi bỗng nảy sinh chút hy vọng, khéo léo hỏi dò: “... Vậy hai người... đã trò chuyện kỹ càng rồi ă?”.

Mẹ thất thần một lúc, rồi bình tĩnh nói: “Nhà chúng ta và nhà họ Thịnh năm kia hợp tác đầu tư một nhà máy sản xuất, ở Tô Châu, con đến đó làm việc trước đi, học chút gì đó cho rành rẽ vào”.

Tôi thực sự không biết giữa bố và mẹ đã thống nhất chuyện gì, nhưng tôi bỗng cảm thấy có lẽ những điều bố nói là thật? Ông chỉ thương xót người đàn bà ấy, sau đó giữa bố và mẹ giờ đây đã có chuyện biến tốt? Cho dù trong lòng vẫn thấy bất bình cho mẹ, nhưng nếu bố biết lỗi và quay lại, họ có thể làm lại từ đầu, như vậy tôi vẫn rất vui sướng.

Chút hy vọng trong tôi lại lớn dần lên một chút, tôi gặt mạnh đầu, tỏ vẻ phục tùng sự sắp xếp của họ.

Thế là một tuần sau, tôi kéo va li, ôm sự mong đợi tốt đẹp rằng bố mẹ sẽ làm lành nhanh chóng, vui vẻ đến Tô Châu, bắt đầu cuộc sống sinh nhai.

Chương 14

Tôi làm việc ở phòng Tài vụ, một mặt là vì trước kia tôi từng thực tập ở cơ quan kế toán, khá quen thuộc về mảng này, mặt khác lại là vì lúc bố mẹ tạo dựng cơ nghiệp, bà đã bắt đầu từ phòng này. Bà giỏi về kế toán và điều động vốn, bố lại có sở trường trong việc sản xuất và kinh doanh, ngày xưa họ sát cánh bên nhau, bây giờ lại chia lìa đôi ngả.

Công việc phòng Tài vụ không có gì đáng nói, trưởng phòng sắp xếp cho một nhân viên cũ tên Âu Kỳ Kỳ hướng dẫn tôi, công việc trước mắt của tôi chính là kéo ghế ra ngồi xem chị tính toán sổ sách, làm quen mọi quy trình và phần mềm kế toán, học hỏi những bảng biểu họ đã làm...

Hơi bất ngờ là, công ty lại còn cung cấp ký túc xá, hai tòa lầu cũng rất là oách, chắc vì ban đầu mua khá rẻ. Đương nhiên phí ký túc xá vẫn trừ vào lương. Khi tôi biết lương của mình nhiều hơn lương của phần lớn những nhân viên khác, tôi cảm thấy cái chuyện trừ lương này thật kinh khủng, thỉnh thoảng nghe các đồng nghiệp than vãn chuyện này, tôi lại thấy có chút chột dạ.

Lầu một của ký túc nhân viên là nhà ăn, thế là mọi ngày trở thành thế này: Từ ký túc đi làm – đi về ăn cơm – ra ngoài đi làm – đi về ngủ, cứ thế.

Ân Khiết than thở: “Không ngờ đi làm rồi mà vẫn cứ như đi học, trước kia ở trường thì đường ba điềm^[1], bây giờ lại thành đường hai điềm, haizzz, trước kia dù sao đại học cũng không xa trung tâm thành phố lắm, ở đây ra ngoài chẳng thấy tiệm tạp hóa nào”.

[1]. Ý chỉ ký túc – nhà ăn – giảng đường.

Ân Khiết là bạn cùng phòng mới của tôi, làm ở phòng Quản lý, còn một người khác tên Vạn Vũ Hoa, làm ở phòng Kinh doanh, đều là sinh viên đại học cùng tới một lúc. Ba đưa chúng tôi ở một phòng bốn người, còn một giường vẫn để trống.

Ân Khiết có ngoại hình rất ngọt ngào, là một cô gái Sơn Đông nhanh nhẹn hoạt bát. Vạn Vũ Hoa lại thuộc dạng kiêu lời, quê ở Thành Đô, rất thần kỳ là không thích ăn cay.

Đi làm chẳng có gì tốt, cũng chẳng có gì không tốt, chỉ là đồ ăn ở nhà ăn thực sự khiến người ta căm hận. Sau khi ăn mấy ngày ở đó, tôi ý thức sâu sắc rằng mình sai rồi, tôi đã vu oan cho nhà ăn trường đại học rồi.

Nó tuyệt đối không phải là nhà ăn khó nuốt nhất toàn quốc.

Mà khó nuốt nhất trong các loại khó nuốt...

Thế là đi ra nghiên răng ken két đã trở thành một trong những chủ đề trong cuộc sống của bọn tôi.

Tôi đi làm chưa được mấy ngày đã gọi điện than thở với mẹ về thức ăn khó nuốt, yêu cầu Quốc khánh nhất định phải bù đắp, làm một bàn đầy thức ăn ngon đọi tôi.

Ai ngờ, rất nhanh chóng tôi đã phát hiện ra tôi quá ngây thơ, tài vụ đúng là một trong những nghề bi thảm nhất thế giới, khi nghỉ lễ lớn lúc nào cũng bị mắc kẹt ở phần tính toán sổ sách, những phòng khác đều có thể nghỉ, chỉ phòng Tài vụ là không được, vì lúc chúng tôi kết sổ chính là vào cuối tháng và cả mừng Một, mừng Hai.

Thế là tôi chỉ có thể làm thêm đến tận mừng Hai mới về nhà. Theo quy định nhà nước thì làm thêm ngày Quốc khánh được lương gấp ba, nhưng tôi không hề do dự đổi tiền làm thêm thành ngày nghỉ, trưởng phòng cau mày phê chuẩn, tôi hào hứng chạy về với vòng tay mẹ, quan trọng là thức ăn ngon mẹ nấu, ở đủ chín ngày mới quay lại. Kết quả khi tôi về đến công ty, nhận ra mình đã không theo kịp thời đại rồi.

Từ bao giờ mà chủ đề ở nhà ăn đã không còn là than thở đồ ăn khó nuốt, mà là mê trai tập thể thế này?

“Tin sốt dẻo đây, nghe nói phó tổng mới tới trước kia là bác sỹ ngoại khoa đó, đẹp trai lại có khí chất, phong độ vô cùng.”

“Thật không? Sao cậu biết?”

“Ôi trời, cậu không biết là mình có đứa bạn học làm nhân sự trong tổng bộ Thịnh Viễn ở Thượng Hải à, tuần trước gọi điện đến nói rằng giám đốc Lâm của họ sắp điều đến, đau lòng ghen tỵ chết đi được ha ha ha. Sau đó mình cũng hóng chuyện một lúc mà.”

“Ừa, sao tự dung anh ấy không làm bác sỹ mà tới chỗ bọn mình làm gì?”

“Sao mình biết được, dù sao cũng nói anh ấy vốn là bác sỹ khoa ngoại, còn rất nổi tiếng, kết quả là không biết vì sao lại không làm nữa, làm giám đốc một bộ phận ở tổng bộ Thịnh Viễn, rồi bỗng dung chuyển tới đây phụ trách bên bọn mình.”

“Này các cậu nói xem, từ tổng bộ điều sang đây, là thăng chức hay giáng chức nhỉ?”

“Cái này thì khó nói lắm.”

“Ôi trời, những chuyện này không quan trọng, quan trọng nhất là đẹp trai mà!”

Cô nàng ngồi cùng bàn ăn với chúng tôi cũng vừa tốt nghiệp đại học, vẫn kiên cường giữ lại tinh thần nhiều chuyện thời đại học, có điều đã không thể thoải mái buôn chuyện không kiêng kỵ như hồi đại học được, dính đến các sếp, mọi người vẫn khá nhạy cảm mà giữ lại suy nghĩ của mình. Nhưng ý trong câu nói thì ai cũng nghe ra.

Giám đốc bộ phận ở tổng bộ biến thành phó tổng công ty con, kiểu gì cũng không giống thăng chức.

Tôi gặm miếng xương cá chả có mùi vị gì, hứng chí dỏng tai lên nghe các cô nàng lảm nhảm, thì thầm hỏi Ân Khiết: “Có phải cậu đã đi ‘tham quan’ rồi?”.

Ân Khiết đắc ý: “Phó tổng Lâm là cấp trên trực tiếp của tớ mà, bà đây có cần đi ngắm nghĩa không hả, lúc nào chả thấy!”, đắc ý xong còn nói: “Vả lại người ta còn chưa tới, ngắm cái đầu ấy!”.

Tôi câm nín, lòng vòng nãy giờ hóa ra là chưa tới, hưng phấn hơi sớm rồi đó, nhưng nói đi nói lại thì trong công ty toàn những ông sếp trung niên hoặc già cỗi, lần này bỗng có một anh sếp trẻ đến, nghe nói còn đẹp trai...

Haizzz...

Tôi cũng có phần háo hức.

Tuy quần chúng mong chờ, nhưng phó tổng đẹp trai vẫn chưa chịu tới, thế là chủ đề nóng sốt một thời gian rồi cũng dịu xuống, chúng tôi vẫn đi làm và tới nhà ăn. Vị trí của công ty nằm ở một nơi khá hẻo lánh trong khu công nghiệp, quanh đây ngay cả một nơi có thể đi dạo cũng chẳng có, trong ký túc xá nhân viên chưa có mạng internet, tan ca về làm gì cũng trở thành một chuyện đau đầu.

Về sau chúng tôi “hút” được chút kinh nghiệm của các tiền bối, nhân lúc rảnh rỗi trong khi làm việc thì tải phim truyền hình, tiểu thuyết gì đó, mang về ký túc xem.

Nghe thì có vẻ hơi buồn chán, nhưng tôi nhận ra tôi khá thích những ngày tháng này, cảm giác đặc biệt yên tĩnh và đơn thuần. Quan hệ đồng nghiệp cũng rất tốt, thật sự cũng học được vài điều trong công việc.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Hôm đó tan sở xong, tôi ngồi xõm ở trong phòng lên mạng bằng điện thoại, Ân Khiết kéo tôi và Vũ Hoa lại, xem phim có thần tượng của cô nàng diễn, tôi không mấy khi xem phim, cứ thấy rất mệt mỏi, nhưng bộ phim này lại khá hay, tiết tấu nhanh và hồi hộp, tôi cũng bị hấp dẫn.

Thế nhưng lúc cao trào nhất...

Hết rồi...

Ân Khiết hét lên: “Trời ơi, sao tôi lại tải thiếu một tập, tôi là heo sao?!”.

“...”, tôi và Vũ Hoa cùng phối hợp gật đầu.

“Oản tù tì! Ai thua phải tới văn phòng.”

Tôi và Vũ Hoa không chịu: “Phim của thần tượng nhà cậu, tại sao bọn này phải đi”.

Ân Khiết hậm hực nhìn chúng tôi, “Hai cậu đã xem miễn phí mấy tập rồi, đi tải một tập thì kêu oai oái, làm người không thể thế được các chị em à!”.

... Được thôi, thế thì oản tù tì vậy...

Rồi tôi thua...

Tôi mang ổ cứng lên chui vào văn phòng. Không phải cuối tháng nên công việc của phòng Tài vụ khá là ít, không có ai làm thêm. Tôi cũng không bật đèn, khẽ khàng đẩy ghế ra, mở máy tính, lên mạng bắt đầu tải phim.

Theo quy định bất thành văn của công ty, những máy tính tốt gì đó đều cho nhân viên cũ dùng, chúng tôi là nhân viên mới, dùng những máy cũ kỹ chẳng biết từ đời nào công ty nào đã thải ra, thế là thường xuyên gặp phải những trục trặc nho nhỏ.

Tôi đang tải nửa chừng thì mạng bất ngờ ngắt kết nối, chắc chắn là dây mạng lại lỏng rồi. Tôi đành phải chui xuống gầm bàn, mò ra sau thùng máy để gắn lại dây mạng.

Đúng lúc tôi chui xuống gầm bàn, tay đụng vào dây mạng thì bỗng “cách” một tiếng, đèn bỗng bật sáng.

Tôi bị ánh đèn sáng đột ngột dọa cho giật mình, ngồi xồm dưới gầm bàn, không dám động đậy, tiếp đó nghe thấy tiếng bước chân bình thản ung dung

vang lên, càng lúc càng gần, sau đó ống quần tây thẳng thớm xuất hiện trong tầm mắt.

Tôi hơi lúng túng như thể bị bắt quả tang, ngược lên nhìn ra ngoài, chạm ngay vào một đôi mắt sâu thẳm.

Có lẽ vì tôi ở dưới gầm bàn ngược lên nhìn anh nên cứ thấy ánh mắt của anh có một sức áp đảo mạnh mẽ. Anh nhìn tôi một lúc, không hề lên tiếng.

Chúng tôi cứ lặng lẽ nhìn nhau.

Anh còn định nhìn tôi bao lâu đây...

Nghĩ thế, tôi bỗng nhận ra mình vẫn còn ngồi xỏm dưới gầm bàn, vội vàng luống cuống bò dậy, ho một tiếng, lung túng hỏi anh trước: “Hình như tôi chưa từng gặp anh, anh không phải nhân viên công ty chúng tôi, sao lại ở đây?”.

Có lẽ là ảo giác của tôi chăng, sao tôi cảm thấy khi tôi thốt ra câu này xong, vẻ mặt và ánh mắt anh như sa sầm xuống trong tích tắc.

“Chưa từng gặp tôi...”, anh nhìn tôi, như thốt ra từng chữ, “Đương nhiên em chưa từng gặp tôi”.

Nói xong, anh không nhìn nữa, đột ngột quay lưng bỏ đi.

Tôi há mồm trợn mắt nhìn bóng lưng thẳng băng của anh rời đi, đến khi máy tính “ding” một tiếng nhắc tôi đã tải xong, tôi mới hoàn hồn lại.

Chương 15

Về đến ký túc tôi vẫn còn hoang mang, Ân Khiết giành lấy ổ cứng trong tay tôi, cuống quýt cắm vào máy tính xem, vừa xem vừa than vãn: “Sao cậu chậm như rùa thế”.

Tôi lơ đãng đáp: “Tớ vừa tải phim ở văn phòng, bỗng có một người đàn ông tới, rồi bắt nờ bỏ đi”.

Ân Khiết bậm ngay nút tạm dừng, quay sang hỏi: “Tình cò? Đẹp trai không?”.

Cũng may Vũ Hoa phản ứng khá bình thường, lo lắng hỏi: “Cậu bị bắt quả tang hả? Ai vậy, phòng nào? Chắc không mách sếp đó chứ?”.

“Không biết là ai, chắc không phải trong công ty chúng ta”, nếu không với ngoại hình xuất sắc như thế, tôi không thể không có ấn tượng.

“Thôi bỏ qua, bỏ qua, xem phim đi”, tôi lắc đầu, quyết định quên câu chuyện kỳ quặc này.

Hôm sau đi làm, tôi nhận được tin nhắn của Ân Khiết, “Trời ơi, Hy Quang, phó tổng của chúng ta tới rồi, đẹp trai quý khốc thần sàu luôn, cậu mau đến xem”.

Ân Khiết xưa nay có một nói mười, nhưng tôi vẫn tò mò. Là một cô tài vụ đáng thương bị đám hàng hóa làm cho đau đầu nhức óc, tôi cảm thấy mình có quyền bỏ ra mười phút đi ngắm trai đẹp, thế là tiện tay lấy một thứ gì đó, giả vờ có việc đến phòng Quản lý, tôi chạy đến chỗ Ân Khiết.

Đầu tiên vẫn đứng cạnh ô làm việc của Ân Khiết cho ra vẻ, nói vài câu, sau đó trong ám hiệu nheo mắt đá mài của cô nàng, tôi nhìn về phía văn phòng phó tổng...

Sau đó tôi tuyệt vọng.

Bên kia cửa kính trong suốt của văn phòng phó tổng, bóng dáng dù ngồi vẫn khiến người ta cảm thấy rất cao ráo đó, lại chính là người đàn ông mà tôi gặp hôm qua trong văn phòng.

Tôi chậm rãi quay đầu lại, đau khổ khoác vai Ân Khiết: “Toi rồi”.

“Sao thế sao thế?”, Ân Khiết vẫn chìm đắm trong niềm vui vì sắp lại đẹp trai kinh thiên động địa: “Chẳng lẽ câu yêu phó tổng Lâm từ cái nhìn đầu tiên, từ đó vận kiếp không quay trở lại, toi thật sự rồi?”.

Tôi choáng váng, quyết định không nói cô nàng biết phó tổng Lâm là người đàn ông tôi gặp tôi qua, nếu không thì với trình độ nhiều chuyện của cô nàng, chưa biết chừng chiều nay tôi sẽ nghe thấy scandal mất.

Haizzz...

Tôi lao đảo ra khỏi văn phòng... Ấn tượng đầu tiên để lại cho sếp như vậy thì... tôi cảm thấy con đường sự nghiệp của chính mình thật là gian nan.

Phải nói là, dự cảm của tôi chuẩn đến bực mình. Một tuần sau, tôi gặp phải tai nạn nghề nghiệp đầu tiên – trên hóa đơn mà tôi ký tên, đã thanh toán nhân dân tệ thay vì là đô la.

Tuy là tôi ký tên nhưng hóa đơn đó thực ra không phải tôi làm, tôi vừa vào công ty, còn trong giai đoạn học việc, chuyện thực hành vẫn do người

cũ ra tay, người mới theo học hỏi, sau đó ký tên đóng dấu là được. Nhưng trong tình huống này, đương nhiên tôi không thể thiếu nghĩa khí như vậy được.

Nhân viên cũ hướng dẫn tôi – Âu Kỳ Kỳ - đã cuống đỏ cả mắt, dẫn tôi đi điều tra nguyên nhân, nhanh chóng phát hiện hóa ra hóa đơn phòng Vật tư gửi sang vốn là đô la Mỹ, trong hệ thống máy tính tương ứng cũng là đơn vị đô la. Nhưng trong bản photo hợp đồng đính kèm sau đó viết rõ là nhân dân tệ, theo quy định công ty, chúng tôi cũng nên đổi chiều kỹ lại, nhưng tình hình thực tế là phòng Tài vụ một ngày xử lý quá nhiều hóa đơn, ai còn thời gian đâu mà đi xem xét giấy tờ đính kèm.

Chuyện này tỷ lệ phát sinh rất nhỏ, vì phòng Vật tư lúc làm hóa đơn ít nhất cũng một người làm, một người đối chiếu, phòng Tài vụ chúng tôi kết toán phải một người làm, một người kiểm tra, cuối cùng ra hóa đơn còn phải xem lại lần nữa... Nhưng, nó đã xảy ra rồi.

Quan trọng nhất bây giờ là làm sao giải quyết chuyện này.

Thế nhưng, rõ ràng mọi người lại tỏ ra, quan trọng nhất là – làm sao chối bỏ trách nhiệm. Người phòng Vật tư đến thẳng phòng chúng tôi, vốn dĩ mọi người còn có thể nói chuyện hòa bình, cuối cùng vì một lời không hợp, bắt đầu to giọng chỉ trích đối phương.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Về sau không biết sao mà một nam nhân viên phòng Vật tư lại nói: “Âu Kỳ Kỳ, hóa đơn này không phải cô làm thì cuống lên làm gì”.

Không biết là ly gián hay đẩy trách nhiệm, mà một nam nhân viên khác trong phòng Vật tư chĩa mũi dùi sang tôi, chỉ vào chữ ký của tôi trên giấy: “Ai làm thì người đó chịu”.

Tôi tuy rất lo lắng nhưng thực sự không hoảng loạn, cảm thấy chuyện này tôi gánh chịu cũng chẳng sao, nhưng thái độ của họ thật bức bối. Đang định lên tiếng thì Âu Kỳ Kỳ đã cướp lời tôi: “Là tôi làm, Tiểu Nhiếp chỉ đóng dấu thôi”.

Bất giác tôi thấy cảm động. Thăm nghĩ những trò đấu đá hãm hại nhau trong công việc mà phim và truyện hay nói cũng chưa chắc có thật, dù sao trên thế gian này người bình thường vẫn đông nhất, làm gì lại nhiều mưu kế toan tính như vậy.

Tôi gơ tay nói: “Trách nhiệm phòng Tài vụ phần tôi làm thì tôi nhận, còn trách nhiệm những người khác thì tôi không nhận”.

Âu Kỳ Kỳ đang trong giai đoạn quan trọng được lên chức trưởng phòng, nghe thế thì nhìn tôi có vẻ cảm kích, nhưng vẫn bảo vệ tôi: “Cô ấy chỉ là người mới, không hiểu những điều này, tôi thấy bây giờ chúng ta khoan hãy truy cứu trách nhiệm của ai đã, quan trọng là làm sao đòi tiền lại. Trưởng phòng chúng tôi lại đi công tác rồi, mai mới về”.

Khi mọi người còn chưa tìm được cách giải quyết thì Âu Kỳ Kỳ đã nhận được điện thoại, đặt máy xuống, chị tái mặt nói: “Phó tổng Lâm biết rồi”.

Nếu sếp đã biết chuyện này có lẽ không do chúng tôi quản nữa. Bên phòng Vật tư cũng ra về, khoảng nửa tiếng sau, Âu Kỳ Kỳ lại nhận được điện thoại bên xuất hàng, nói vài câu rồi chị quay sang bảo tôi: “Bên xuất hàng nói đối phương nhận lời hôm nay sẽ chuyển trả tiền”.

Tôi thở phào, Âu Kỳ Kỳ cũng thế, nhưng trên mặt chị chẳng chút vui mừng, cũng đứng, để lại ấn tượng như vậy cho phó tổng Lâm, sau này tương lai sẽ rất khó khăn.

Chị ấy luôn đối xử với tôi rất tốt, rất kiên nhẫn, tôi chủ động nói: “Chị Kỳ Kỳ, chuyện này nếu phó tổng có hỏi thì nói em làm nhé”.

Âu Kỳ Kỳ vẫn nuôi chút hy vọng: “Có lẽ phó tổng sẽ không hỏi, dù sao cũng đã giải quyết rồi”.

Thế nhưng tâm lý đó không duy trì được lâu, trước khi tan sở, những người có liên quan ở ba phòng đều bị gọi đến văn phòng phó tổng.

Lúc vào, phó tổng Lâm đang phê duyệt văn kiện, tư thái rất phóng khoáng, tự do. Khiến tôi nhớ lại đã từng nhìn thấy chữ ký của anh trên một chứng từ khá quan trọng – ba chữ Lâm Tự Sâm, cũng là cảm giác phóng khoáng tự do xen lẫn chút hoang dã đó.

“Mời ngồi”.

Giọng anh rất ôn hòa.

Chúng tôi nhìn nhau, không ngờ phạm lỗi đến văn phòng của sếp lại được nhiều đãi ngộ khách sáo như vậy, mọi người dè dặt một lúc rồi ngồi xuống sofa.

Ký xong công văn, phó tổng Lâm ngược lên, mà lại nhìn thẳng vào mắt tôi. Đó là... ánh mắt hoàn toàn không hợp chút nào với giọng nói ôn hòa khi này.

Tôi đờ người, muốn nhìn kỹ lại thì anh đã dời mắt sang người khác, giọng nói vẫn ôn hòa, thông thả: “Tôi mong đây là lần duy nhất”.

Giọng anh không cao không thấp, bình thản nhưng khiến người ta không dám nói nhiều, sau đó anh cầm quyền hóa đơn bên cạnh, đưa mắt nhìn phần ký tên.

“Cô Nhiếp này, tôi nghĩ rõ ràng cô không thích hợp làm những nghề có liên quan đến kế toán.”

Anh muốn làm gì, giọng điệu này chắc là muốn đùôi việc tôi? Tôi bàng hoàng, thấy anh sụp mắt xuống, bình thản nói: “Bắt đầu từ ngày mai, chuyển đến phòng Quản lý”.

Lần này không chỉ tôi sững sốt, mà ánh mắt bàng hoàng của những người khác cũng nhìn về phía tôi.

Chuyển đến phòng Quản lý?

Đây... là sao? Phòng Quản lý do phó tổng giám đốc phụ trách, tôi chuyển đến có nghĩa là trở thành cấp dưới của anh rồi?

Đó là trừng phạt ư? Trong mắt người khác tràn đầy thắc mắc và suy đoán.

Tôi bật hỏi: “Vì sao?”.

“Vì sao à?”, ánh mắt anh nhìn tôi cuối cùng cũng đã dịu lại, rồi nói, “Cô Nhiếp vẫn còn trong thời gian thử việc”.

Chương 16

Tôi choáng váng đến phòng Quản lý.

Cũng chính là phòng mà Ân Khiết làm việc.

Trưởng phòng Quản lý, Vương Tề là một người trung niên hơi mập, khiến tôi có cảm giác khác hoàn toàn với trưởng phòng Tài vụ, vô cùng khéo léo hòa nhã. Sau khi giới thiệu một lượt những công việc trong phòng, thấy phó tổng Lâm đi vào từ cửa lớn, ông ta lập tức dẫn tôi bước tới chào.

“Phó tổng Lâm, Tiểu Nhiếp đã chính thức đến làm việc, anh xem công việc của cô ấy sắp xếp thế nào cho ổn thỏa?”

Phó tổng Lâm không ngược mắt lên, nói: “Anh sắp xếp đi”.

Vương Tề như dò hỏi: “Vậy sắp xếp Tiểu Nhiếp đến bộ phận tư liệu làm việc?”.

Phó tổng Lâm lơ đãng gật đầu rồi đi vào văn phòng.

Thế là tôi đi sắp xếp tài liệu.

Đi rồi mới biết đó là một công việc vô cùng đáng sợ, hồ sơ tư liệu của công ty không biết đã bao lâu chưa được chỉnh lý, không thể hình dung bằng từ “lộn xộn”, cả ngày nay, mặt tôi nhem nhuốc thê thảm.

Hôm sau, Ân Khiết và Hoa Vũ thấy tôi thực sự bận túi bụi thì sau khi tan sở, họ chủ động ở lại giúp tôi làm.

Khả năng thích ứng của con người thật sự là vô cùng khủng khiếp, hôm đầu tôi còn chê bản, hôm nay tôi đã phớt lờ bụi bặm. Ân Khiết và Vũ Hoa đi ra tiệm tạp hóa mua thức uống, tôi thì ngồi bệt xuống sàn không chút hình tượng, vừa đóng tài liệu vừa ngân nga hát, ừm, chính là bài *Thần Khúc* mà tôi đã học từ Khương Duệ...

Nghe tiếng cửa mở, tôi ngừng hát, không ngẩng đầu lên mà nói: “Bìa hồ sơ lại hết rồi, giúp mình dời đồng bìa hồ sơ cạnh cửa vào đây”.

Hoàn toàn không có động tĩnh.

Tôi tò mò ngược lên, mới nhận ra người đứng ở cửa lại là phó tổng Lâm.

Tôi vội đứng lên: “Phó tổng Lâm... Xin lỗi, tôi tưởng là Ân Khiết về”.

Anh liếc nhìn tôi, rồi đưa tay lấy một tập hồ sơ trên kệ xuống, đúng lúc tôi tưởng anh sẽ lặng lẽ không nói gì mà bỏ đi, thì anh bỗng lên tiếng, giọng trầm trầm: “Cô rất vui à?”.

Trước kia tải phim bị anh bắt được, về sau lại làm sai hóa đơn phải nhờ anh đòi tiền, hiếm khi có cơ hội tạo thiện cảm, tôi lập tức tỏ ra tích cực: “Cũng ổn ạ, thực ra cũng hơi mệt một chút, nhưng tìm ra bí quyết là sắp xếp nhanh lắm”.

Lại là bầu không khí tựa hồ ngưng đọng.

Sau đó tôi nghe tiếng cười khẽ, rồi anh quay lưng đi ra ngoài.

Lát sau, Ân Khiết và Vũ Hoa đẩy cửa bước vào, vừa đi vừa nói: “Phó tổng Lâm thật là kỳ quặc, lúc này bọn mình chào, anh ấy còn cười nữa, ôi chao, thế nào là cười như gió xuân giờ tớ đã hiểu rồi”.

Vũ Hoa nói: “Tớ thì cảm giác anh ấy không dễ tiếp cận đâu, cậu thấy Tường Á phòng các cậu còn cười đùa vui vẻ với tổng giám đốc Trương được, mà lại hoàn toàn không dám làm thế với phó tổng Lâm”.

“Haizzz, nói thế thì cũng có phần đúng, nhưng người ta vẫn rất phong độ ôn hòa mà.”

Tôi ngừng tay, nghiêm túc suy nghĩ - phó tổng Lâm mà họ nói, và phó tổng Lâm mà tôi biết, là cùng một người ư?

Ba hôm sau, tôi đúc kết, đó nào phải cùng một người, có mà không phải người thì đúng hơn!

Vốn dĩ công việc ở bộ phận tư liệu đã kết thúc, tôi tưởng có thể nhẹ nhõm hơn, ai ngờ phó tổng Lâm như bỗng phát hiện ra tôi vậy, từ mấy hôm trước ít nhiều cũng có vẻ phớt lờ tôi, bây giờ nhảy thẳng thành “cần gì đều gọi”.

Mỗi ngày người làm thêm giờ là tôi, chạy lên chạy xuống chạy lung tung là tôi, cái gì mà cười như gió xuân, ôn hòa lịch thiệp, tưởng tôi không hiểu thành ngữ hả!

Hôm nay, một đồng nghiệp nữ mới xin nghỉ phép, tức khắc tôi bị anh gọi vào phòng.

“Bản báo cáo này không đúng số liệu, cô làm lại một bản.”

Tôi nhận lấy lật ra xem, có phần thắc mắc, đây là báo cáo dự toán mà Trương Á làm mà, cô ta làm xong mới xin nghỉ phép, vừa nộp có mười mấy phút thôi...

Nhanh thế mà anh đã phát hiện ra có vấn đề?

“Chỗ chi phí không đúng, cô đối chiếu lại với số liệu của các phòng gửi đến.”

“Phó tổng, cái này hình như là Trương Á phụ trách”, tôi khó xử, “Tôi chưa từng làm báo cáo kiểu này”.

“Thế à?”

“Vâng”, tôi gật mạnh đầu.

“Vậy thì học hỏi đi”, anh nói nhẹ bằng, “Tôi tin cô sẽ nhanh chóng tìm ra bí quyết”.

Lúc ăn trưa, tôi đặc biệt gọi thêm một phần cơm nữa.

Vũ Hoa sững sốt nhìn tôi: “Hy Quang, cậu không sợ mập à?”.

“Làm nhiều thì ăn nhiều, hôm nay tớ chắc chắn lại phải làm thêm! Nạp đầy năng lượng trước đã!”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Ân Khiết bỗng chồm tới, nhiều chuyện: “Hy Quang, buổi trưa lúc Tưởng Á đi, sắc mặt rất khó coi... Nhưng cô ta phải đi gấp nên chuyện này phó tổng giao cho cậu làm cũng rất bình thường”.

Tôi ngẩng đầu lên khỏi bát cơm: “Không chỉ là hôm nay, sao tớ thấy cô ta...”.

“Có vẻ châm chích cậu chứ gì? Hê hê, ai bảo cậu do phó tổng Lâm vờ tới, chắc chắn cô ta sẽ suy nghĩ lung tung.”

Vũ Hoa cũng phụ họa: “Đúng rồi Hy Quang, phó tổng Lâm tự nhiên chuyển cậu từ tài vụ sang quản lý, rất nhiều người cũng suy nghĩ mà”.

“...”

Thực ra ban đầu tôi cũng không cảm nhận được những ánh mắt mờ ám suy đoán của các đồng nghiệp, nhưng tôi vừa tới phòng Quản lý, đầu tiên là bị nhốt vào bộ phận tư liệu sắp xếp hồ sơ, sau đó thì suốt ngày làm thêm giờ tới khuya, những ánh mắt mờ ám đoán mò đó sớm biến thành thương hại hoặc vui trên nỗi đau của tôi rồi.

Tôi bắt lực nói: “Ngày nào tớ cũng làm việc như trâu bò ấy, mọi người không tới nỗi đến giờ vẫn nghĩ gì chứ?”.

“Cái đó thì chưa chắc, chí ít Tưởng Á thì chắc chắn là có, ai bảo phó tổng Lâm lần nào cũng chỉ đích danh cậu làm thêm giờ, hơn nữa anh ấy cũng làm thêm, văn phòng to như vậy, cô nam quả nữ gì đó...”

“... Tinh táo chút đi, văn phòng to như vậy, không chỉ có phòng chúng ta, ngày nào cũng có người làm thêm giờ mà.”

Thế nhưng rõ ràng Ân Khiết đã chìm đắm vào thế giới nhỏ của riêng mình, không nghe thấy âm thanh bên ngoài nữa, hai mắt rục rịch: “Ôi trời nghĩ thế thì, Hy Quang, phó tổng Lâm liệu có ý gì đó với cậu thật không?”.

Cô nàng quan sát tôi bằng ánh mắt như thể phát hiện ra thế giới mới: “Thực ra, Hy Quang rất xinh đẹp, chỉ là ngày nào cũng mặc đồng phục, không thích trang điểm”.

Tôi chọc vào bát cơm, im lặng một lúc rồi nói: “Chẳng hạn có người đàn ông hỏi cậu muốn ăn gì, nấu cơm cho cậu, liệu cậu có cảm thấy người đàn ông đó có thích cậu không?”.

Ân Khiết gạt mạnh đầu: “Nấu cơm hay gì đó là tình cảm nhất!”.

Phải rồi, mùa hè đó, tôi cũng từng nghĩ vậy, cảm thấy anh ít nhiều cũng có chút thích tôi, về sau mới biết, đó chẳng qua vì anh không muốn cùng tôi

ăn cơm khách sạn, không muốn “lợi dụng” mà thôi.

“Thế mới nói, hoang tưởng là bệnh, nhất định phải chữa trị”.

Trong tích tắc, không biết từ đâu dâng lên một nỗi chua xót, tôi gấp miếng sườn xào chua ngọt, dần nỗi chua xót đó xuống. Sau đó buông đũa, nghiêm túc tuyên bố: “Tớ quyết định rồi!”.

Ân Khiết và Vũ Hoa cùng nhìn tôi.

“Tớ cũng muốn nghỉ phép!”

Chương 17

Hôm đó tôi xin nghỉ phép đương nhiên không được, tôi làm thêm giờ cho xong báo cáo dự toán, hôm sau tôi đặt lá đơn xin nghỉ phép và bản báo cáo lên bàn làm việc của Lâm Tự Sâm.

Tôi tưởng đơn xin nghỉ của mình cũng sẽ giống người khác, lặng lẽ chờ phê chuẩn, thế nhưng tôi quá ngây thơ...

Lâm Tự Sâm vừa tới, tôi liền bị anh gọi vào văn phòng.

“Vì sao xin nghỉ?”

“Dạ... sức khỏe không ổn lắm.”

Lâm Tự Sâm ngẩng lên.

Ánh mắt anh chiếu vào tôi, nhìn từ đầu xuống chân như điều tra: “Rất tiếc rằng tôi đã từng là bác sĩ, tôi thực sự không nhìn ra sức khỏe cô có gì không ổn”.

Tôi hỏi theo phản xạ: “Anh là bác sỹ đông y?”.

Nếu không thì làm sao lại biết chiêu “nhìn, nghe, hỏi, sờ” này?

Không ngờ tôi vừa hỏi xong, sắc mặt anh bỗng thay đổi, ánh mắt nhìn tôi lạnh đến kinh người. Tôi ngớ người, anh nhìn đi nơi khác, nói với giọng găng sức kiềm chế: “Tôi không cho phép nghi, cô có thể ra ngoài rồi”.

Tôi cầm tờ đơn ủ rũ ra khỏi văn phòng anh. Ân Khiết chồm tới hỏi: “Được phép nghỉ chưa?”.

Tôi nghiêm túc nhìn cô nàng, hỏi: “Cậu là bác sỹ đông y à?”.

Ân Khiết hoang mang đáp: “Không phải, cậu bị trúng gió hả?”.

“Nghe câu này cậu có giận không?”

“Có gì mà giận, nhiều nhất thì nghĩ cậu bị tâm thần thôi.”

Chính thế, nhưng sao tôi cảm thấy phản ứng của Lâm Tự Sâm giống như bị tôi giẫm trúng vào khu vực gài mìn thế nhỉ. Tôi thở dài, xé nát tờ đơn quẳng vào sọt rác, quyết định mấy hôm nay cúp đuôi ngoan ngoãn.

Nhưng cây muôn lặng mà gió chẳng chịu ngừng, mấy hôm sau đó ngược lại càng náo nhiệt hơn.

Nguyên nhân là do Ân Khiết nhận ra, chúng tôi bị kỳ thị.

“Quá đáng thật, rõ ràng là cô ta mới vào, lại được xếp ở khu A, cho dù phòng đó có người xin nghỉ nên trống chỗ, cũng phải ưu tiên cho chúng ta chứ, chúng ta vào công ty trước mà. Chứ không phải ý có người quen là họ hàng của trưởng phòng hay sao, tức chết đi mất, người của phòng Hậu cần quá đáng thật.”

Hai khu A và B của ký túc xá công ty khác hẳn nhau về điều kiện ở, khu A mỗi phòng chỉ có hai người, nhà vệ sinh riêng và máy giặt... điều kiện khá tốt, khu B bốn hoặc tám người ở, nhà vệ sinh và nhà tắm đều dùng chung. Lúc chúng tôi vào, phòng Hậu cần nói khu A đã đầy, nên xếp vào khu B. Ai ngờ Ân Khiết gần đây mới nhận ra, một nhân viên phòng Nhân sự vào sau chúng tôi lại được ở trong khu A.

Thế là bây giờ đang nổi cáu trong ký túc.

“Cậu bảo chúng ta phải làm sao? Không được, bọn mình tuyệt đối không thể cho qua như vậy, tớ phải đi kháng nghị với phòng Hậu cần!”

Vũ Hoa tuy tính cách hiền lành, nhưng cũng không muốn thua thiệt, nghe thế thì gật đầu: “Đúng, bọn mình viết đơn tố cáo!”

Ân Khiết khở sở: “Chỉ sợ tố cáo cũng vô ích, cố ý kéo dài, đến lúc đó người ta ở lâu rồi, không lẽ còn bắt phải dọn đi”.

Tôi nghĩ ngợi, “Tại sao không tìm thẳng phó tổng Lâm? Trước kia tớ ở phòng Tài vụ, lúc vào công ty, trưởng phòng còn đặc biệt dặn người mới rằng trong công việc hay cuộc sống có vấn đề gì thì có thể nói với anh ấy”.

Vũ Hoa gật đầu: “Sếp bọn tớ cũng nói thế, nhưng... tìm phó tổng?”.

“Đương nhiên! Tớ và Ân Khiết thuộc phòng Quản lý, cậu là phòng Thị Trường, nói ra thì đều là phòng mà anh ấy lãnh đạo trực tiếp, không tìm anh ấy thì tìm ai?”

Nhớ lại anh luôn thản nhiên dặn tôi làm cái này cái kia, làm thêm chạy việc, tôi bỗng cảm thấy suy nghĩ này thực sự là quá chính đáng!

Vũ Hoa tính tình cẩn trọng, cả nghĩ: “Hay là thôi đi, người kia là họ hàng trưởng phòng, phó tổng Lâm liệu có trách chúng ta nhiều chuyện, khiến anh ấy khó xử không”.

Cũng đúng... Lỡ như các sếp nghĩ mình không hiểu chuyện thì toi mất.

Tư duy tôi khác họ nên mới nói nhẹ bẫng như không vậy, nghĩ đến đó, tôi có phần hổ thẹn, vội nói: “Thế này đi, hai cậu viết đơn kháng nghị, mình sẽ đi tìm phó tổng Lâm”.

Ân Khiết lập tức phản đối: “Đừng, muốn đi thì cùng đi, còn không thì đừng ai đi hết”.

Vũ Hoa cũng gật đầu.

Tôi liền viện bừa một cái cớ để thuyết phục họ: “Không cần, tớ đi cho, nhiều người quá thì phó tổng còn tưởng chúng ta ép anh ấy”.

Dù sao nợ nhiều thì không lo, tôi không sợ Lâm Tự Sâm sẽ vì chuyện này mà suy nghĩ xấu về tôi. Trong tình huống hợp lý, tôi phát hiện ra tôi lại rất vui khi có thể gây chút phiền toái cho anh. Hơn nữa, chuyện nhỏ này đối với anh mà nói, không thể gọi là phiền toái được.

Thế nhưng sáng hôm sau, Lâm Tự Sâm lại không có ở công ty, tôi đợi mòn mỏi đến ba, bốn giờ chiều, cửa văn phòng mới xuất hiện bóng anh. Tôi lập tức kích động bước tới.

“Phó tổng, bây giờ anh có thời gian không a.”

Anh dừng bước, ánh mắt đảo một vòng trên mặt tôi không nói gì, đi thẳng vào văn phòng. Tôi do dự rồi cũng vào theo.

Vào trong rồi, anh mới nói.

“Đóng cửa lại, có chuyện gì?”

Tôi đóng cửa trước, lúc quay lại thì nhìn thấy anh đang cởi áo vest, tiện tay ném sang bên.

Hôm nay anh mặc một bộ âu phục khá nghiêm túc, trông chững chạc tuấn tú vô cùng, lúc vừa đi vào văn phòng lớn đã thu hút ánh nhìn của mọi người, bây giờ ném áo vest sang một bên, chỉ mặc sơ mi trắng thẳng thớm, đứng cạnh bàn cúi đầu rót trà, nút áo cổ tay màu đen thoát ẩn thoát hiện, trông rất đẹp mắt.

Tôi bỗng nhớ ra mọi người từng nói anh là bác sỹ khoa ngoại, không biết anh mặc áo blouse trắng, cầm dao mổ phẫu thuật thì sẽ thế nào nhỉ...

Văn phòng lớn bên ngoài vắng đến tiếng nói chuyện khiến tôi sực nhận ra mình đã thất thần một lúc, thế nhưng tôi không nói mà anh cũng chẳng thúc giục, lặng im đứng bên cạnh, vẻ mặt bình thản để mặc tôi quan sát, tôi có chút lúng túng, vội nói về chuyện ký túc xá.

Anh cụp mắt xuống, “Cô tìm tôi, là vì chuyện này?”.

“Vâng... vâng ạ.”

Anh lặng lẽ hớp một ngụm trà, vẻ mặt trầm tĩnh không nhận ra cảm xúc gì. Sau đó anh đặt ly trà xuống, nhắc điện thoại lên.

Lát sau trưởng phòng Hậu cần tới, tôi chạy ra gọi Ân Khiết và Vũ Hoa vào.

Trưởng phòng Hậu cần vừa thấy chúng tôi liền xin lỗi trước, nói gì mà đều do chúng tôi sơ suất trong công việc... Ân Khiết rất khéo léo, tỏ ra thông cảm, nói rằng đã làm phiền phòng Hậu cần rồi.

Vũ Hoa trước nay không khéo trong giao tiếp cũng nở nụ cười rất cứng nhắc.

Hai bên vui vẻ hòa hợp.

Sau đó trưởng phòng Hậu cần tiện thể đưa ra một vấn đề nan giải – chỉ có một phòng, hai người, còn các cô thì ba người, làm sao đây?

Chúng tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề đó, nhất thời ngẩn người.

Nhưng rõ ràng không có chỗ cho chúng tôi suy nghĩ, Lâm Tự Sâm đã quyết định: “Ân Khiết và Vũ Hoa dọn đến đó”.

Trưởng phòng Hậu cần đương nhiên đồng ý: “Vâng, mời hai cô bớt chút thời gian điền vào đơn đổi phòng, chúng tôi sẽ sắp xếp nhanh nhất có thể”.

Ân Khiết và Vũ Hoa nhìn nhau, cùng bước lên: “Phó tổng, chúng tôi...”.

Lâm Tự Sâm không cho họ cơ hội nói hết.

“Chuyện này cứ thế đi, Nhiếp Hy Quang, cô ở lại.”

Ân Khiết và Vũ Hoa lo lắng nhìn tôi, tôi lắc đầu, họ đành phải lặng lẽ ra ngoài.

Văn phòng tĩnh lặng, Lâm Tự Sâm dựa vào lưng ghế: “Cô Nhiếp, cô có ý kiến gì về cách xử lý của tôi không?”.

Tôi nhất thời không chú ý đến sự thay đổi trong cách xưng hô của anh, lắc đầu nói: “Không có”.

“Tôi cũng đoán vậy”, anh gật gù, ánh mắt nhìn tôi dần dần có vẻ giễu cợt, “Cô Nhiếp nếu đã có ý ‘cải trang vi hành’, chắc cũng không để bụng nếu ở gần dân tình hơn một chút nhỉ”.

Chương 18

“Tại sao tất cả đàn ông chỉ cần đẹp trai một chút là đều kiếm chuyện với chị vậy!”, trên đường tan sở về ký túc, tôi không kìm được hét gào nỗi lòng mình với Khương Duệ ở đầu kia điện thoại.

Khương Duệ vừa gõ máy tính vừa xoa dịu tôi: “Ôi trời có gì không tốt đâu? Nếu có mỹ nữ chịu làm khó em thì em còn vui không kịp ấy chứ”.

“... Khương Duệ!” .

“Chị không hỏi anh ta làm sao biết à?”

“Đương nhiên là có, em tưởng anh ta chịu ngoan ngoãn trả lời hay sao?”

“Ồ, chị cũng đâu cần hoảng loạn như vậy, anh ta từ tổng bộ Thịnh Viễn chuyên tới, biết chị ở bên này thì cũng có gì lạ đâu, nhưng thái độ đó thì... Chị, người ta là bác sĩ ngoại khoa, vừa vào Thịnh Viễn đã là giám đốc một bộ phận, chị chưa từng nghĩ đến vấn đề trong đó à?”

“Nghĩ rồi chứ .”

Đương nhiên là nghĩ, nhưng cảm thấy không liên quan gì đến mình cho lắm, nên cũng chỉ nghĩ vậy thôi rồi gác sang bên.

Khương Duệ nói tiếp: “Nghe nói mấy năm nay nội bộ Thịnh Viễn đấu đá ghê lắm, lớp già thì định sẵn người kế tục rồi, con trai lại đông. Sếp của chị đó không biết là người của ai, nhưng chắc chắn là cũng hạt nhân nòng cốt, bây giờ lại bị đẩy đi, hơn nữa bác với con trai cả của người đó bên Thịnh Viễn có quan hệ tốt lắm, nên em đang đoán, trâu bò húc nhau rồi muỗi chết, chị đang bị vạ lây đấy”.

Tôi cau mày, phủ định theo trực giác: “Không phải đâu, cảm giác anh ấy hình như không phải loại người đó” .

Lâm Tự Sâm vốn đã có khí chất quang minh chính đại, cho người ta cảm giác thanh cao trong sạch, thật sự khó mà tưởng tượng anh lại vì đấu tranh quyền lực mà trút giận lên người tôi.

“Anh ta là dạng. . .”, tôi hình dung cho Khương Duệ nghe, “Trước kia anh ấy là bác sĩ mà, chính là kiểu bác sĩ không nhận phong bì ấy”.

Khương Duệ rất sừng sốt: “Chị, không phải thế chứ, người ta đối xử thế với chị, mà chị còn nghĩ người ta tốt à? Ôi trời, đây là nhíp điệu của tình yêu sao?”.

“Chuyện nào ra chuyện đó... Khương Duệ, Thượng Hải và Tô Châu gần lắm, đi tàu điện ngầm cao tốc mười mấy phút là tới...”

“Được rồi được rồi, không chọc chị nữa, hê hê. Cũng đúng, mấy người đó đều nham hiểm, nếu muốn làm khó chị thì đâu để chị thoải mái như vậy. IQ của người ta sẽ không thấp thế đâu.”

“...”, sao tôi lại có cảm giác như bị đả kích thế nhỉ?

“Vậy em nghĩ khả năng tiếp theo là người ta không ưa chị. Có phải chị đã làm chuyện gì xấu để người ta có ấn tượng không tốt?”

Tôi vốn định nói ngay là không có, nhưng nghĩ đến chuyện tải phim bị bắt quả tang...

Lần đầu tiên gặp nhau lại còn ở dưới gầm bàn. . .

Bống á khẩu câm nín.

Khương Duệ hiểu tôi nhất, lập tức phì cười, hỏi ra rồi còn chọc tôi một trận đã đời, sau đó còn cảm khái, “Chị ơi, chị mau trưởng thành đi.”

“... Thôi đi, chị đến ký túc rồi, bye bye.”

Cúp máy nhanh gọn, tôi suy nghĩ, cuối cùng rút ra kết luận: Nói cho cùng thì Lâm Tự Sâm đối với tôi như thế, chính là vì thành kiến cộng thêm ấn tượng xấu lần đầu...

Thành kiến là thứ khó thay đổi nhất, nên cứ thuận theo tự nhiên đi...

Dù sao ngoại trừ việc bắt tôi làm thêm, chạy việc vặt thì anh ta cũng không thể làm gì được tôi.

Tuần tiếp sau đó rất ư bận rộn, vì chúng tôi phải tổ chức kiểm kê nhà xưởng cùng với phòng Tài vụ và sản xuất. Việc kiểm kê rất mệt mỏi, nên thường dành cho những lúc không quá bận rộn, người của từng phòng cũng lần lượt tham gia.

Tôi cảm thấy đối với sự “ưu đãi” của phó tổng Lâm dành cho mình thì việc này tôi nhất định không chạy thoát được, thế là chủ động xin đi, hôm sau tham gia kiểm kê.

Ở trung tâm quản lý nhà xưởng, nhìn thấy nhân viên phòng Tài vụ phối hợp với nhà xưởng chính là Âu Kỳ Kỳ, tôi rất vui, trò chuyện một lúc với chị, Tiểu Tô phụ trách kiểm kê của bộ phận sản xuất hôm nay nói với chúng tôi về hồi lỗi: “Kỳ Kỳ, Hy Quang, xin lỗi nhé, sang nay máy in của chúng tôi hỏng rồi, vừa sửa xong nên danh sách kiểm kê chưa in được, hai người ngồi đợi một lúc nhé?”.

“Không sao, cậu cứ in đi.”

Được lười biếng một các danh chính ngôn thuận thế này, tôi vui còn không kịp nữa là... Tiểu Tô đặt lệnh in xong cũng chẳng còn việc gì, rót hai ly nước cho chúng tôi, ngồi xuống trò chuyện. Lát sau máy tính cô nàng “tít tít” một tiếng, cô quay sang, lập tức hưng phấn nói: “Wow, Kỳ Kỳ, cậu lỗ nặng rồi, Đàm Đàm nói hôm nay phòng các cậu có một anh siêu cấp đẹp trai tới đó”.

Kỳ Kỳ hứng thú chồm tới: “Ai thế ai thế, ở đâu tới?” .

“Đang hỏi Đàm Đàm nè.” .

Đàm Đàm cũng thuộc phòng Tài vụ, ở chung phòng với Tiểu Tô, mọi người ngày thường rất thân nên Tiểu Tô không hề ngại ngần khi chat QQ^[1] trước mặt chúng tôi, “cách cách cách” gõ một thôi một hồi rồi nói: “Đàm Đàm nói là từ ngân hàng A tới.”

[1] Phần mềm để trò chuyện tán gẫu giống như Yahoo Messenger

Tay cầm ly giấy của tôi hơi run lên.

“Biết họ anh ta là gì không?” .

Kỳ Kỳ nói: “Cái này chắc không biết đâu, Đàm Đàm làm về thuế, ngân hàng nước ngoài đa phần là tìm người bên tổ đầu tư, bàn về thanh toán gì đó... Ôi trời, đợi mình kiểm kê xong quay về chắc người ta đã đi mất rồi”.

Tiểu Tô nói: “Cô ấy biết đó, đang ‘tám’ với mình đây, nói tên người ta cũng rất oách, họ rất hiếm gặp, Trang, thật sự là hiếm... Ủa, Hi Quang, em làm sao vậy?”

“Em... em bỗng nhớ ra văn phòng còn có chút chuyện, về một lát rồi quay lại ngay.”

“Hả, gấp lắm hả?”, Tiểu Tô gọi, “Danh sách sắp in xong rồi, chúng đi kiểm kê ngay mà...”.

Tôi đã bỏ lại tiếng gọi của Tiểu Tô sau lưng thật xa.

Tôi đã rất lâu rất lâu không nhớ tới người ấy, tôi nghĩ thời gian có thể xóa nhòa mọi thứ...

Tôi nghĩ... .

Thời gian có lẽ vẫn chưa đủ.

Thế nhưng khi tôi tựa vào cánh cổng lớn giữa khu xưởng và khu văn phòng, thở hên hển, tôi bỗng vô cùng cảm kích lần kiểm kê này.

Nếu không nhờ lần kiểm kê này, lúc này chắc chắn tôi đang ở văn phòng, khoảng cách gần như vậy, trước khi lý trí của tôi kiềm chế sự mạnh mẽ, tôi đã chạy đến phòng Tài vụ rồi.

Chắc chắn tôi đã trông thấy anh...

Cũng để anh nhìn thấy tôi, thấy bộ dạng không quên tình cũ khó coi của tôi...

Không giống bây giờ, tôi còn có thể quay đầu. Quay lại đứng ở một nơi biết sự hiện diện của anh, nhưng lại không nhìn thấy anh.

Đó có được xem là một sự tiến bộ?

Nhất định là thế.

Tôi đã quyết định trở về khu xưởng để kiểm kê, thế nhưng nhìn tòa nhà văn phòng ở không xa, nơi cánh cửa sổ phòng Tài vụ, lại chân chừ không di chuyển nổi bước chân.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Đến khi nghe thấy cánh cổng lớn mở ra, một đoàn người vừa nói chuyện vừa bước vào.

Sau đó tôi cảm nhận vài ánh mắt nhìn mình.

Trong đó có một ánh mắt khó mà phớt lờ...

Tôi có phần mệt mỏi nhìn vào mắt anh.

Lâm Tự Sâm.

Anh đứng đó nhìn tôi, trong tay cầm một cái mũ bảo hiểm, phía sau là mấy vị chủ quản bộ phận sản xuất. Phải, gần đây khu xưởng có một mảnh đất đang mở rộng xây dựng, anh ở đây cũng không có gì lạ.

Sau vài giây im lặng, anh lên tiếng: “Nếu tôi không nhớ lầm thì lúc này cô phải ở công xưởng để kiểm kê”.

Tôi đáp lại có phần ngô nghê: “Tôi về ngay đây”.

Lâm Tự Sâm không nói gì, anh nhìn tôi, lại là ánh mắt như xuyên thấu, rồi nói: “Lần kiểm kê trong tuần này sẽ do cô phụ trách”.

“Tại sao?”, tôi sững sốt, chẳng phải mọi người thay phiên nhau sao?

“Tự động rời vị trí làm việc”, anh lạnh lùng thốt ra mấy chữ, dẫn đoàn người đi tiếp, được mấy bước lại ngừng, quay sang, “Đương nhiên, nếu cô Nhiếp không muốn thì không ai miễn cưỡng”.

Tôi siết chặt tay, “Tôi rất muốn”.

Và thế là, trong ánh mắt thương cảm của Ân Khiết, Vũ Hoa và ánh mắt của mấy người vui trên nỗi đau của tôi, tôi bắt đầu kiểm kê trong vòng một tuần.

Công việc này còn mệt mỏi hơn những gì các tiền bối hình dung. Khu xưởng có tới mấy kho lớn, mỗi kho vừa to vừa cao, rất nhiều nơi phải ngồi trên thang máy. Kiểu thang máy thô sơ tới mức xung quanh chẳng có gì che chắn, thường xuyên ngừng ở độ cao gần mười mét, sau đó tôi phải chồm người ra để xem tem hàng hóa, đồng thời đếm số lượng.

Ngồi liên tiếp ba ngày, lúc ra khỏi thang máy thì chân tôi đã nhũn ra, bắt cảm té một cú thê thảm, hai tay và đầu gối rướm máu. Vào đúng lúc sắp kết thúc ngày cuối cùng, tôi lại bị linh kiện rơi từ trên kệ xuống trúng đầu.

Tôi cảm thấy cả đời này chưa từng khổ sở như vậy.

Ân Khiết từng chủ động nói sẽ đi thay tôi hai ngày, nhưng tôi nghiêm nghị từ chối, chỉ một tuần thôi, có gì ghê gớm đâu.

Cứ thế nghiên rãng chịu đựng tới cuối tuần, khi công việc kiểm kê xong xuôi, tôi cầm xấp danh sách kiểm kê dày cộp ra khỏi khu xưởng, nhận thức sâu sắc rằng, mình đã “khi đi mơn mớn khi về bủng beo” mất rồi.

“Mẹ, tuần này con không về... Dạ, đi chơi với đồng nghiệp.”

Thứ Sáu tan sở, tôi không về phòng mình mà nằm lăn lộn trên giường trong phòng mới của Ân Khiết, gọi điện cho mẹ.

Sau khi đối phó xong với mẹ, cúp máy thì Ân Khiết đang nấu cháo chồm tới: “Hy Quang, ngày mai cậu cũng đi chơi với bọn mình hả?”

“Không đi”, tôi không nghĩ ngợi gì nói luôn, ngày mai tôi phải nằm trên giường cả ngày, nhà còn không có sức về thì đi chơi cái nỗi gì.

“Sao cậu nói với mẹ là đi chơi với bọn này.”

“Nói thế thôi, nếu không thì nói tớ bị sếp hành cho không nhúc nhích nổi hả? Ồ, đúng rồi, ngày mai các cậu từ trung tâm về thì mang giúp tớ chút đồ ăn để làm bữa tối nhé.”

“Bọn này ngày mai không vào trung tâm thành phố, trước đó bàn bạc với nhau cậu có nghe không vậy”, Ân Khiết đánh tôi một cái.

Đương nhiên là không nghe, tôi mệt đến độ tai sắp điếc rồi.

“Vậy các cậu đi đâu?”

“Thượng Hải, có thể về rất muộn, cậu tự tìm gì ăn đi nhé.”

“Thượng Hải?”, tôi ngẩn ngơ, ngồi dậy.

“Ừ, cậu biết tớ học ở miền Bắc mà, nếu đã tới miền Nam làm việc, lại gần như thế thì đương nhiên phải đến Thượng Hải chơi, ôi trời, chỗ bọn mình đi Thượng Hải thì tiện quá rồi, bắt xe ở cổng công ty là được...”

“Tớ cũng đi.”

“... Vũ Hoa nói muốn đến chùa Tịnh An thắp hương, không ngờ nó lại ngoan đạo như vậy, nhưng cũng ăn thịt nhiều lắm... ủa”, Ân Khiết ngừng việc thao thao bất tuyệt lại, “Hy Quang cậu nói gì?”

“Không có gì”, tôi nằm lại xuống giường, cố nói bằng chất giọng như lúc bình thường, “Tớ cũng đi”.

Chương 19

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi bắt xe ở công ty. Chủ yếu là Ân Khiết và Vũ Hoa, chứ tôi thì ngồi trên bồn hoa kế bên ngủ gà ngủ gật. Trong lúc mơ

màng, hình như nghe thấy giọng vui mừng của Ân Khiết: “Phó tổng Lâm, anh cũng đi Thượng Hải ạ!”.

Sao anh ấy lại ở đây?

Tôi sững sốt, ngẩng đầu lên ngay, thế nhưng đã muộn.

Tôi nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Tự Sâm: “Ừ, tôi có thể dẫn các cô đến đó!”.

Tôi vội nháy mắt với Ân Khiết ý bảo cô nàng từ chối, Ân Khiết giả vờ không nhìn thấy thì thôi, còn kéo tôi lại, đẩy về phía ghế phụ, “Cám ơn phó tổng Lâm! Hy Quang cậu ngồi trước đi!”

Cô nàng lớn tiếng nói, sau đó thì thăm dạn tôi: “Cơ hội tốt đó, cậu tranh thủ tạo quan hệ tốt với phó tổng Lâm đi, dù sao bây giờ không phải lúc làm việc, mọi người thoải mái hơn”.

Cô nàng kéo Vũ Hoa chui nhanh ra phía sau, không cho tôi từ chối, “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Tôi đành ngồi phía trước.

Trong không gian nhỏ hẹp, người bên cạnh có một sự tồn tại to lớn đến không thể phớt lờ, tôi thật không hiểu sao anh lại chịu làm tài xế. Lúc thả lỏng tay, tay anh gần như chạm vào áo tôi, tôi lặng lẽ kéo áo, ngồi dịch sang bên.

Tay anh khựng lại, vẻ mặt dừng dừng đập chân ga.

Chiếc xe chạy bon bon, Ân Khiết nhéo mạnh vào cánh tay tôi, ra hiệu tôi nói cái gì đó, tôi lại co người sang bên cạnh, mặc kệ cô nàng.

Lâm Tụ Sâm liếc nhìn chúng tôi.

Ân Khiết vội rụt tay lại, cười giả lả mấy tiếng.

Lâm Tụ Sâm hỏi gọn: “Các bạn đi đâu?”

“Bọn em đến chùa Tịnh An trước, Vũ Hoa thích nhất là cầu thần khẩn Phật, nói là cầu tài ở chùa Tịnh An rất linh nghiệm... E thì muốn đi Bến Thượng Hải chơi, tuy mọi người nói rằng chỉ những người ở tỉnh khác mới tới đó, nhưng em không phải người tỉnh khác mà ha ha...”

Có Ân Khiết, không khí cũng không tới nổi nhạt nhẽo. Lâm Tụ Sâm hỏi một câu, Ân Khiết liền lú lú nói một thôi một hỏi.

Cơn buồn ngủ lại ập tới, tôi đưa tay che miệng, len lén ngáp một cái...

Lú ra lú rú...

Trong tiếng lảm nhảm có tiết tấu của Ân Khiết, tôi không chống cự nổi cơn buồn ngủ, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, loáng thoáng nghe Ân Khiết nói: “Ha ha, Hy Quang dạo này rất mệt mỏi... Nghe nói kiểm kê phải trèo lên trèo xuống thang máy gì đó, Hy Quang còn ngã một cú, tay và chân đều bị sướt da, còn bị linh kiện rơi vào đầu. . .”

Đến khi tôi bị Vũ Hoa lắc cho tỉnh lại thì đã đến chùa Tịnh An. Ân Khiết và Vũ Hoa cùng cảm ơn với Lâm Tụ Sâm, tôi lẳng lặng xuống xe.

Đứng cạnh xe bất cẩn nhìn vào mắt anh, tôi quay đầu tránh né, ngấm nhìn ngôi chùa sắc vàng óng ánh.

Lâm Tự Sâm lái xe đi, Vũ Hoa nhìn theo chiếc xe, cảm động nói: “Phó tổng Lâm thật là người tốt, tớ còn tưởng vừa đến Thượng Hải thì anh ấy sẽ bắt chúng ta xuống xe tự vẫy taxi chứ”.

Ân Khiết độc miệng nói: “Người ta thấy Hy Quang ngủ như heo ấy, ngại không đuổi chúng ta xuống đó!”, vừa nói vừa chỉ trích tôi, “Cơ hội tốt như thế, có phải lúc đi làm đâu, thế mà cậu không chịu nói mấy câu để tạo quan hệ tốt”.

Tôi nói: “Tớ không cần nịnh nọt anh ấy.”

Ân Khiết tức tôi: “Sao cậu cứng nhắc thế nhỉ!” .

Vũ Hoa vội hoà giải: “Được rồi, đừng cãi nhau trước cửa chùa, bọn mình vào trong đi!” .

Ân Khiết bực bội: “Ai cãi với cậu ấy”.

Tôi đáp: “Phải rồi, ai cãi thì người đó là heo.”

Ân Khiết thụi tôi hai cái, cười rộ lên.

Vũ Hoa đẩy chúng tôi vào trong chùa. Ân Khiết thấy giá vé vào cửa tới mấy chục tệ thì kiên quyết không chịu vào, tôi không có cách nào đành theo Vũ Hoa đi.

Nhưng khi quỳ trên tám bồ đoàn, tôi lại thấy bần khoản.

Cầu xin, cầu xin cái gì bây giờ?

Trong khoảnh khắc chấp tay, đáp án bỗng hiện ra. Xuất hiện trong đầu tôi không phải bố mẹ, không phải chính tôi, không phải người đó, mà là...

Lâm Tự Sâm...

Tôi chấp tay, nhắm mắt, thành tâm cầu khẩn: Xin hãy cho phó tổng Lâm Tự Sâm nhanh chóng biến mất đi, thăng chức hay về lại tổng bộ, sao cũng được, bị người hành tinh bắt đi cũng vô tư, cầu mong anh ấy mau chóng biến mất...

Ước nguyện xong, tôi cảm thấy chuyến đi này cũng không tệ, tâm trạng tươi tỉnh hơn nhiều, Vũ Hoa cũng tỏ ra như ngày mai phát tài tới nơi, chúng tôi rời chùa Tịnh An, cùng Ân Khiết đến Bến Thượng Hải. Bên đó thật sự chẳng có gì vui, đi dạo một lát thì đến giờ ăn.

Nhưng chuyện ăn uống này, tôi và Ân Khiết lại chia thành hai phe.

Ân Khiết một lòng muốn đi miếu Thành Hoàng: “Bên đó cũng là một thắng cảnh nổi tiếng của Thượng Hải mà, ăn và chơi đều tiện lợi!”.

Tôi thì nói: “Chúng ta qua sông đi”.

“Sao lại đi Phố Đông, miếu Thành Hoàng gần hơn, hơn nữa đang có lễ hội ăn vặt, cậu nghĩ thử xem, phố xá đầy ắp thức ăn ngon, lại không đắt! Đi miếu Thành Hoàng đi!”

“Chỗ nào mà chẳng có đồ ăn, hơn nữa đi sang kia tớ sẽ khao một bữa hoành tráng.”

Ân Khiết bỗng chồm tới: “Thật hay giả? Cậu khao á?”.

Tôi gật đầu, nhấn mạnh: “Bữa hoành tráng” .

Ân Khiết vẫn vật vã: “Nhưng tớ cũng muốn đi ăn vặt”.

“Bên kia nhiều trai đẹp lắm, hơn nữa còn giỏi giang.”

Ân Khiết mắt sáng rực: “Thật à?” .

“Tất nhiên, bên đó là trung tâm tiền tệ cơ mà, nơi có sức sống nhất Thượng Hải, công ty cổ phiếu này, ngân hàng này...”, tôi dừng lại, “... Tóm lại là trai đẹp có mặt khắp nơi”.

Ân Khiết quả quyết nói một chữ, “Đi”.

Chúng tôi bắt taxi đi.

Từ khi tôi nói rằng có nhiều trai đẹp, xe taxi vừa ra đường hầm vượt sông, mắt Ân Khiết đã sáng rực nhìn khắp phố, nhìn một lúc, cô nàng bỗng quay lại như phát hiện điều gì lạ, “Tổng bộ Thịnh Viễn hình như ở bên này, các cậu nói xem liệu bây giờ phó tổng Lâm có đang ở Thịnh Viễn không, vậy chúng ta có thể đi nhờ xe anh ấy về?”.

Tôi lơ đãng “Ừ” một tiếng, nói với tài xế, “Bác tài, đến tòa nhà Thịnh Viễn”.

Ân Khiết bàng hoàng nhìn tôi.

Xuống xe rồi, Vũ Hoa kéo tay áo tôi: “Hy Quang, cậu... đi tìm phó tổng Lâm thật à?”.

“... Gì cơ?”, tôi hoàn hồn, “Chúng ta ăn ở gần đây nhé”.

Trong tòa nhà gần đó có rất nhiều chỗ ăn, chọn một quán ngồi xuống, Vũ Hoa hỏi tôi với vẻ lo âu: “Nơi này liệu có hơi đất không?”.

“Làm thêm nhiều như thế cũng có tiền tăng ca mà, không sao”, tôi lật thực đơn, nhanh nhẹn gọi một bàn đồ ăn. Ân Khiết cứ ra sức nháy mắt với tôi, tôi chỉ xem như không nhìn thấy, đợi phục vụ đi rồi, cô nàng kêu lên: “Hy Quang, cậu điên hả, bao nhiêu đồ ăn phải sáu, bảy tám trăm tệ, hơn nữa chắc chắn là ăn không hết đâu”.

“VẬY THÌ ĂN NHIỀU HƠN MỘT CHÚT.”

Tôi ngược lên nhìn ra ngoài cửa sổ, từ xa, logo hình tròn, lấp lánh ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Bữa ăn này mất cả tiếng rưỡi đồng hồ, không hề ngạc nhiên là mọi người đều no kèn càng, Ân Khiết vừa nhờ phục vụ gói lại mang về, vừa xoa bụng nói: “Tớ cảm thấy không thể ăn nổi một hạt cơm nữa!”.

Vũ Hoa hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu?”.

Tôi nói: “Dưới lầu có quán cà phê, trà chiều rất nổi tiếng, chúng ta đến đó nhé?”.

Ân Khiết câm nín, “Tớ xin cậu, bọn mình đổi chỗ khác được không, đừng ăn nữa”.

“Nghe nói ở đó bánh ngọt rất ngon.”.

“Không được, ngon mấy thì tớ cũng không ăn nổi nữa rồi.” .

“... Đầu gối tớ đau, đi không được đâu.”

“Sao cậu lại lười thế nhỉ!”.

Ân Khiết kéo Vũ Hoa, nước mắt đầm đìa theo tôi đi uống trà chiều.

Tuy rằng miệng cô nàng nói ăn không nổi, nhưng bánh kem đẹp mắt vừa mang lên là cô nàng ngay lập tức tươi tỉnh hẳn, ăn nhanh hơn bất kỳ ai.

Vũ Hoa bắt lực nhắc: “Chẳng phải dạo này cậu đòi giảm cân hay sao, cho dù hiếm khi đi chơi cũng đâu cần thế này, mấy hôm trước nhin đói là vô ích rồi”.

Ân Khiết hùng hồn: “Chính vì mấy hôm trước ăn quá ít nên tớ mới thế. Nồi lòng mở to mắt nhìn thức ăn ngon yêu dấu ở trước mặt mà lại không thể ăn, các cậu có hiểu không? Trước đó kiểm chế không ăn, nhưng mấy hôm sau càng lúc càng thèm, sau đó không kiểm chế nổi, càng kìm nén càng khó mà kiểm soát! Haizzz, thà là không nhìn thấy đồ ăn ngon thì không sao... Những người chưa từng giảm cân như các cậu không thể hiểu được đâu!”.

Càng kìm nén càng khó kiểm soát ư?

“Có gì mà không hiểu”, tôi khuấy khuấy trà sữa, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thôi đi, cậu có cần giảm cân đâu, làm sao hiểu được.”

Ân Khiết ăn mấy miếng bánh rồi thật sự không ăn nổi nữa, cùng tôi nhìn ra ngoài: “Hy Quang, cậu nhìn này giờ rồi, có thấy trai đẹp trai không? Sao tớ chẳng thấy ai cả”.

Vũ Hoa yếu ớt nói: “Trước đó tớ đã muốn hỏi hai cậu, hôm nay thứ Bảy mà... trai đẹp cũng không đi làm...”.

Tôi ngây người, bỗng cảm giác thấy toàn thân rã rời.

[©STENT](#)

Đúng rồi, hôm nay là thứ Bảy, nếu không phải thứ Bảy thì làm sao tôi rảnh rỗi tới Thượng Hải... Nếu là thứ Bảy thì người ta sẽ không đi làm...

Tôi thực sự đã làm thêm nhiều tới mức lú lẫn rồi, ngay cả điều này mà cũng quên.

Ân Khiết như thể đau không thiết sống, “Bọn mình bị Hy Quang lừa phỉnh rồi! Hy Quang cậu thừa thận đi, cậu là đồ háu ăn, thèm thức ăn bên này đúng không”.

“Về thôi”, đờ đẫn hồi lâu, tôi nói.

“Ừ, cũng đến giờ rồi.”

[©STENT](#)

Chúng tôi cùng ra khỏi quán cà phê, trên phố khách bộ hành rất đông. Tôi lại ngược lên, nhìn một dãy cửa sổ ở tòa nhà ấy, ngo ngẩn dừng bước.

Bấy nhiêu ô cửa sổ, bình thường anh ấy sẽ nhìn xuống từ ô cửa nào?

“Hy Quang?”

“Hy Quang? Nghĩ gì thế, đi thôi!”

Tôi đang nghĩ gì nhỉ?

Tôi đứng trên con phố người qua lại đông đúc, mỗi một phút đều có biết bao người vội vã bước đi lướt qua, tứ phía tiến lại, đi lướt qua tôi. Tôi nhìn thấy vô số người xa lạ, chỉ không có anh.

Tôi biết mỗi ngày anh sẽ đi qua nơi này, tôi biết anh đang ở một góc nào đó trong thành phố này, có lẽ ở ngay con phố kế bên, cũng có lẽ ngay phút sau anh sẽ đứng ở chỗ tôi đang đứng.

Nhưng lúc này đây, tôi không gặp được.

Anh sẽ mãi không biết rằng, có người từng đứng đây, tưởng tượng khi được gặp anh.

Ân Khiết kéo tay áo tôi, “Hy Quang? Sao không đi, nghĩ gì vậy?”.

“Hử? Không nghĩ gì, chỉ thấy...”, tôi thì thầm, “Gặp nhau ở Thượng Hải, thực sự là quá khó”.

Chương 20

Tôi ngủ suốt một ngày trong phòng ký túc.

Đến tối thì không ngủ nổi nữa, lăn lộn thật lâu rồi bò dậy chơi game cả đêm. Sáng thứ Hai, tôi đi làm với tinh thần kiệt quệ. Đi trên đường còn nghĩ, Lâm Tự Sâm thấy bộ dạng này của tôi, chưa biết chừng còn mỉa mai mấy câu, ai ngờ mới vào văn phòng đã nghe một tin đáng sợ.

“Hình như phó tổng Lâm bị tai nạn giao thông.”

Không thể nào? Trong tích tắc tôi tỉnh cả ngủ, nhớ lại lời ước của mình ở chùa... lẽ nào...

Tôi túm lấy Tưởng Á là người phao tin, căng thẳng hỏi: “Anh ấy không sao chứ?”.

Tưởng Á nghi ngờ nhìn tôi, giọng nói lập tức chua cay: “Nhiếp Hy Quang, cô căng thẳng làm gì, không nhận ra cô lại quan tâm phó tổng Lâm như vậy đấy”.

Nói xong cô ta quay ngoắt người bỏ đi, không cho tôi một chút tin tức có ích nào.

Cũng may là cuộc họp các phòng ban được triển khai nhanh chóng, người chủ trì cuộc họp là tổng giám đốc Trương, bình thường vẫn không hay quản mấy chuyện này. Tổng giám đốc Trương thông báo rằng phó tổng Lâm bị tai nạn giao thông, may mà không có gì nguy hiểm, nhưng cũng phải tĩnh dưỡng vài tuần.

“Công việc tháng này của phó tổng Lâm sẽ do tôi tiếp quản, nhưng gần đây việc mở rộng khu nhà xưởng có lúc vẫn cần cậu ấy xem rồi cho ý kiến, nên cần một người đến nhà phó tổng Lâm đưa văn kiện, cũng sẽ không đi thường xuyên lắm, một tuần chỉ một hai lần thôi, có ai tình nguyện không?”

Tổng giám đốc Trương nhìn quanh, tôi đã đứng lên trước tiên khi mọi người đang xôn xao: “Tổng giám đốc Trương, tôi đi ạ”.

Mọi người quay lại nhìn tôi, tôi ho một tiếng, giải thích: “Đầu tiên đương nhiên là việc mở rộng nhà xưởng tôi vẫn luôn bám sát, sau nữa là mọi

người đều biết rằng phó tổng Lâm có ấn tượng không mấy tốt đẹp về tôi”.

Có lẽ nghĩ đến những tình huống thường ngày nên ánh mắt các đồng nghiệp đã hơi dịu lại.

Tôi tiếp tục kể: “Nên tôi muốn tranh thủ cơ hội này, cải thiện ấn tượng của phó tổng Lâm về tôi”.

Tiện thể cứu rồi cảm giác tội lỗi trong lòng... quan trọng là cái này.

Ánh mắt tôi lập lánh nhìn tổng giám đốc Trương, có lẽ ông ta cũng bị ánh mắt nóng bỏng của tôi làm cho lóa mắt, lập tức quyết định: “Vậy thì cô đi nhé”.

Thế là chiều hôm sau, tôi ôm chồng công văn dày cộp chạy đến nhà phó tổng Lâm. Người mở cửa là một dì khoảng hơn năm mươi tuổi, chắc bà cũng biết công ty sẽ có người tới, nên cực kỳ lịch sự.

“Chào dì, xin hỏi có phải là nhà của anh Lâm Tự Sâm không ạ?”

“Đúng rồi đúng rồi, bên công ty của cậu Lâm phải không, cậu ấy đang chờ trong thư phòng, mau vào đi.”

Tôi thay dép lê, ôm công văn theo dì ấy vào thư phòng của Lâm Tự Sâm. Thế nhưng đứng trước cửa, tôi lại rụt rè, bỗng nảy sinh cảm giác như tội phạm đi gặp người bị hại vậy.

Tôi kéo dì lại: “Dì ơi, phó tổng Lâm thế nào rồi, có chuyện gì không? Bác sĩ nói thế nào ạ?” .

“Không sao không sao, không có gì nguy hiểm, chỉ là vết thương cũ tái phát thôi! Tình dưỡng là được, bây giờ tốt nhất không nên đi lại, cũng

không được đứng quá lâu.”

Không được đi lại?

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi không biết mình ước lại linh như thế, nói biến mất là biến mất, còn thăm như vậy... Mấy hôm trước tôi còn rất căm phẫn Lâm Tự Sâm, bây giờ chỉ thấy luống cuống.

Tôi thấp thỏm hỏi: “... Vậy liệu cháu vào có tiện không ạ? Hay là đi giúp cháu đưa công văn này cho phó tổng?”.

Dì nói: “Để tôi đi hỏi cậu Lâm, cô bé cô đợi ở đây nhé”.

Dì đang định gõ cửa thì nghe giọng nói trầm trầm của phó tổng Lâm vọng ra: “Ai ở ngoài đó?”.

“Cậu Lâm, là nhân viên của công ty cậu, một cô bé rất nhanh nhẹn hoạt bát mang công văn đến, cậu xem có tiện cho cô ấy vào không, hay để tôi mang vào cho.”

Trong phòng im lặng.

“Để cô ấy vào.”

Tôi đẩy cửa thư phòng, ngay từ đầu đã vội vã nhìn Lâm Tự Sâm.

Quả nhiên anh ngồi trên ghế.

Trước cửa sổ lớn chạm đất ánh sáng rất đẹp, anh mặc áo len màu xám nhạt, trên đầu gói đắp một tấm thảm mỏng, đang cúi đầu xem tạp chí.

Tuy từ đầu đến chân không thấy có chỗ nào bị thương, nhưng nhìn kiểu gì tôi cũng thấy anh cứ như là thương binh vậy.

“Phó tổng Lâm”, tôi hơi căng thẳng đến trước mặt anh ta, đưa công văn ra.

Anh nhìn vào mắt của tôi.

“Là cô à?”.

Tôi túng lúng: “Vâng, những người khác đều bận cả.”

Tôi không thể nói là tôi đến xem mức độ anh bị tôi nguyên rửa thế nào, chỉ viện bừa một lý do chẳng có mấy sức thuyết phục. Ánh mắt anh nhìn tôi có vẻ dò xét, tôi lúng túng, vội cúi đầu xuống.

Anh ta gấp cuốn tạp chí lại đặt sang bên, đón lấy tài liệu, dặn đi giúp việc đứng bên cạnh: “Dì Trần, dẫn cô ấy đến phòng khách ngồi nhé”.

Lần này ngồi hơn tiếng đồng hồ, suýt nữa tôi đã ngủ gục trên sofa, về sau phải lấy điện thoại ra chơi game cho tỉnh táo...

Trước khi đi tôi không nhìn thấy Lâm Tự Sâm nữa, dì giúp việc đưa văn kiện đã phê xong cho tôi, sau đó lại đưa tôi một tờ giấy.

“Tiên sinh nói bảo cô ngày mai mang hợp đồng ghi trên này đến.”

Tôi ngó ra, không phải một tuần đi một hai lần sao, ngày mai phải đến nữa ư? Cúi xuống nhìn, dòng chữ phóng khoáng mà quen thuộc trên đó chính là nét chữ của Lâm Tự Sâm.

Chiều hôm sau, tôi lại mang công văn đến cho anh đúng giờ, rồi chuẩn bị ra phòng khách ngồi đợi

Ngồi ngoài phòng khách quá buồn chán, nhưng tôi bị cảm nhận ra mình đến quá vội, điện thoại để quên ở văn phòng rồi, game thì không chơi được, thế là lúc ra khỏi thư phòng, tôi dè dặt hỏi: “Phó tổng, tôi có thể đọc tạp chí ở ngoài phòng khách không?”

Dù sao cũng là đồ của người ta, tôi không tiện xem.

Anh không ngẩng lên, nói: “Cô xem không hiểu đâu”.

Hả?

“Đều là tuần san y học nước ngoài.”

“Ồ, vậy tôi ra ngoài đợi”, tôi rất xấu hổ, chuẩn bị chuồn đi.

“Đợi đã.”

Tôi nhìn anh.

“Cô ngồi đây”, vẻ mặt anh lạnh nhạt, “Tôi có vài việc muốn hỏi cô”.

...

Đưa công văn mà còn bị tra khảo ư... Tôi lặng lẽ ngồi xuống sofa, kết quả hơn một tiếng qua đi, anh xem tôi như không tồn tại, hoàn toàn không hỏi tôi bất cứ câu nào, đến khi kết thúc mới nói: “Chiều mai dì Trần có việc về Thượng Hải, tự cô mở cửa”.

“Hả?”, chuyện gì thế này?

“Chẳng lẽ cô bắt tôi mở cửa?”

“Ồ.”

Tôi ngờ nghệch nhận chìa khóa từ dì giúp việc, cảm giác rất kỳ dị, đưa văn kiện thôi mà, sao bỗng dưng tôi có chìa khóa nhà anh thế này?

Ra khỏi nhà tôi mới nghĩ ra, ngày mai tôi lại phải tới! Tức là, đến nhà anh ba ngày liên tiếp?

Tôi không dám tưởng tượng đến ánh mắt của các đồng nghiệp nữa.

Hay là ngày mai tôi giả vờ nghỉ phép rồi lén đến nhà anh? Không được, không được, thế chẳng phải càng khiến người ta nghĩ bậy hay sao.

Chưa đợi tôi nghĩ ra kế sách ổn thỏa nhất, thì đã đến lúc phải tới nhà phó tổng Lâm rồi, lần này đừng nói là bọn Tường Á, ngay cả ánh mắt Ân Khiết cũng viết rõ rành rành – cậu và phó tổng Lâm phát triển quan hệ mờ ám rồi hả?

Được thôi, nếu mọi người đã nghi ngờ rồi thì tôi cũng... không căng thẳng nữa!

Tôi thản nhiên xách văn kiện đến nhà Lâm Tự Sâm.

Ngoài việc tự mở cửa ra thì chẳng có gì khác lạ.

Chỉ là hình như yên tĩnh đến bất ngờ.

Buổi chiều mùa thu, Lâm tự Sâm vẫn đang ngồi xem văn kiện, tôi vẫn ngồi thẫn thờ trên sofa. Ánh mắt lướt từ tán cây ngoài cửa sổ, đến sách trên kệ, rồi bình hoa trên bàn, cuối cùng dừng lại ở ly nước rỗng đặt cạnh bình hoa.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Vì sự quan tâm đối với bệnh nhân, tôi chủ động hỏi thăm: “Phó tổng, có cần tôi rót chút nước cho anh không?”.

Động tác lật văn kiện của anh khựng lại, sau đó mới chậm rãi tiếp tục nhưng không nói gì, đúng lúc tôi tưởng mình nhiều chuyện thì anh gật nhẹ đầu.

Tôi vội vàng cầm ly nước chạy vào nhà bếp, xách thử ấm nước nóng, trông rỗng.

Tôi chạy đến cửa thư phòng thò đầu vào: “Phó tổng, xin hãy chờ mấy phút, nước sôi hết rồi, tôi đi đun đã”.

Anh ngược lên nhìn tôi, rồi lại cúi xuống. Tôi vò đầu, xem như anh ngầm đồng ý, lại chạy về nhà bếp, nhìn ấm nước chờ nước sôi.

Đun nước xong, rót ra, mang đến thư phòng, cẩn thận đưa đến trước mặt anh.

“Đã thêm đá viên ở trong tủ lạnh, nên không nóng lắm đâu, bây giờ anh uống được rồi.”

Anh lại không đón lấy, ánh mắt dừng lại ở ly nước trong tay tôi một lúc, rồi từ từ di chuyển đến mặt tôi.

“Nhiếp Hy Quang, vì sao cô thấy áy náy?”

“Gì... gì cô ạ?”

“Gương mặt cô không giấu được tâm tư đâu”, anh nói gọn, “Hôm đầu cô tới, tôi đã thấy cô rất áy náy, vì sao?”

“Tôi...” .

Tôi bị anh nhìn đến mắt tự nhiên, thầm nghĩ tôi không phải cố ý nguyên rủa anh đâu... Hơn nữa tôi phải trả lời anh thế nào đây, nói rằng mình đã rủa anh trong chùa, nên anh bị tai nạn? Chẳng khoa học tí nào...

Anh không đợi tôi nói hết.

“Nhiếp Hy Quang, đây là lần thứ hai tôi bị tai nạn xe”, anh nhìn tôi, giọng trầm thấp.

“Lần tai nạn trước, đã cắt đứt con đường nghề nghiệp của tôi.”

Con đường nghề nghiệp? Tôi ngớ ra, mới ý thức được anh đang nói về nghề cũ của anh, một bác sĩ khoa ngoại cầm dao phẫu thuật.

Bác sĩ khoa ngoại quan trọng nhất là...

Ánh mắt tôi bất giác nhìn vào tay anh, tay anh rất đẹp, thon thả mạnh mẽ, các lóng xương rõ rệt, tôi tưởng tượng cảnh đôi tay này cầm dao mổ, chắc chắn rất đẹp mắt.

“Anh...”, tôi ngừng lại kịp thời, vô cùng hối tiếc.

“Tay tôi...”, anh gật đầu, ánh mắt nhìn tôi chăm chú: “Nếu lần tai nạn này có thể khơi gợi hồi ức xa xưa của cô Nhiếp, vậy tôi sẽ cảm thấy rất vui.”

Hồi ức xa xưa gì?

Tôi hoang mang nhìn anh: “Anh đang nói gì thế?”.

Anh không đáp.

Ánh mắt lại như đóng băng nhanh chóng, anh thu ánh nhìn lại, giọng nói chậm rãi trầm ấm lúc này cũng nhanh chóng chuyển thành lạnh nhạt.

“Cô có thể ra về rồi.”

Hôm sau tôi nhận được thông báo rằng sau này không cần mang văn kiện đến cho phó tổng Lâm nữa. Tôi ngờ nghệch nhận ra, lẽ nào tôi lại đắc tội gì với anh rồi?

Ngài Lâm này, anh cũng dễ đắc tội quá!

Tôi ôm đầu khổ sở suy nghĩ, cũng không nghĩ ra mình đã nói sai câu nào.

“Toi rồi.”, tôi khổ sở nói với Ân Khiết, “Khi anh ấy quay trở về, tớ lại phải đối mặt với lò luyện ngục làm thêm thê thảm rồi”.

Thế nhưng lần này tôi đã đoán sai, hai tuần sau Lâm Tự Sâm quay lại, cứ như đã quên mất phòng Quản lý còn có tôi vậy, để cho tôi tự do rảnh rỗi triệt để. Thậm chí có lần tôi lên mạng vào giờ làm việc, anh đi qua sau lưng tôi mà cũng làm như không nhìn thấy.

Ân Khiết chúc mừng tôi: “Hy Quang, xem ra cậu đưa công văn đến mấy lần cũng hiệu quả đó chứ. Nhìn kìa, phó tổng Lâm không còn bắt cậu làm thêm nữa”.

Phải không?

Là ảo giác của tôi ư? Sao tôi cứ thấy thái độ của Lâm Tự Sâm đối với tôi càng tệ hơn?

Chương 21

Nhưng không cần làm thêm vẫn là chuyện tốt.

Tôi băn khoăn hai ngày rồi quên hẳn vấn đề này, lại bắt đầu hưởng thụ cuộc sống đi làm nhẹ nhàng thoải mái.

Đã vào tháng Mười hai, thời tiết dần lạnh, quần áo phải mặc thêm nhiều, đồ cần giặt cũng nhiều hơn. Thế là tôi thường xuyên gói quần áo lại, mang đến chỗ máy giặt bên Ân Khiết.

Hôm đó tôi lại mang một túi quần áo tới, kết quả đến đó thì thấy Ân Khiết đang ngồi trên sàn trước cửa nghịch điện thoại.

Tôi choáng: “Không phải chứ, chẳng phải cậu nói cậu có ở phòng sao?”

Ân Khiết phui mông đứng lên: “Thì tớ đây, hê hê, quên mang chìa khóa nên lừa cậu đến chơi với tớ”.

“Cậu lại quên mang chìa khóa...”

Tôi bó tay, về công việc Ân Khiết rất nhanh nhẹn đáng tin, nhưng trong cuộc sống thì cậu thả đến độ không biết phải nói sao nữa. Chuyện cô nàng quên mang chìa khóa vẫn thường xảy ra khi chúng tôi ở cùng phòng, sau khi đến đây, tôi gặp phải chuyện này cũng là lần thứ hai rồi.

“Vũ Hoa cũng không có ở đây à?” .

“Cậu ấy đi Côn Sơn chơi với bạn rồi, không biết mấy giờ mới về, lúc này đến phòng quản lý ký túc mượn chìa khóa dự phòng, kết quả là chẳng có ai, xui xẻo chết đi được.”

Tôi nhớ lại, lúc này tôi đi lên, trong phòng quản lý hình như vẫn không có ai. Bó tay rồi, tôi hỏi: “Cửa sổ có mở không?”.

“Đang mở, Hi Quang cậu lại leo cửa sổ hả, đừng mà, sắp tối rồi, nguy hiểm lắm. Hay cứ đợi người quản lý về rồi tính.”

“Ai biết phải đợi tới bao giờ”, tôi đặt quần áo xuống đất, “Không có chuyện gì đâu, dù sao cũng không phải lần đầu.”

Ký túc của họ ở lầu hai. Bệ cửa sổ lầu hai rộng tới một mét, hơn nữa còn nối với nhau, nhìn xa trông như một bồn hoa lớn vậy, nên bước lên hoàn toàn không nguy hiểm, chỉ cần chú ý tránh những thứ trên lầu ném xuống là được.

Gõ cửa đến mấy phòng cũng không có ai, đến phòng thứ năm mới có người, tôi trèo ra ngoài từ cửa sổ của người ta, từ từ dựa vào tường đi đến phòng Ân Khiết. Tôi đi rất vững vàng, lúc sắp đến nơi thì bỗng nghe thấy bên dưới có tiếng hét thất thanh.

Tôi vô thức quay lại nhìn, thấy gương mặt căng thẳng của Lâm Tự Sâm, và cả cô gái trẻ ăn vận rất thời thượng đang tỏ ra hoảng sợ đứng cạnh anh, sau đó chân như đạp phải thứ gì đó trơn trượt...

Thế là tôi rơi xuống từ bệ cửa sổ.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, trong đầu tôi chẳng kịp phản ứng gì, rơi phịch xuống một cây tùng, sau đó lại từ cây tùng lăn xuống đất.

Trong tích tắc chạm đất, tôi cảm thấy một cánh tay đón lấy tôi, nhưng sự va chạm mạnh vẫn khiến đầu tôi đập xuống đất, đau nhói từng cơn.

Sau một hồi trời đất chao đảo, tôi mở mắt, ngơ ngẩn nhìn đôi mắt lo âu kia, trong đó thoáng một nỗi kinh hoàng chưa từng thấy.

Lâm Tự Sâm?

...

Anh nhanh chóng đặt tôi ngồi ngay ngắn, quỳ một gối cạnh tôi, một tay mở cổ áo tôi ra, tay kia ấn lên động mạch.

“Nhiếp Hy Quang!” .

Anh gọi tên tôi, sắc mặt trắng bệch và nghiêm nghị, tôi vẫn chưa hoàn hồn lại sau cơn chấn động ngã lâu, đờ đẫn nhìn anh.

“Đừng sợ, nhìn tôi, có nghe rõ tôi nói không?”

“Có.” .

“Trả lời tôi, hôm nay thứ mấy?”

“Chủ nhật” .

Tôi cảm thấy mình đã trả lời anh, nhưng lại có chút hoài nghi, không biết đã phát ra âm thanh chưa, trong đầu cứ có cảm giác choáng váng ập tới, tôi khó chịu nhắm nghiền mắt lại.

Nhưng tôi cảm thấy trí óc vẫn minh mẫn, có thể nghe thấy tiếng người xung quanh nói chuyện, nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Ân Khiết và một giọng nữ lạ, nghe thấy giọng nói rất nghiêm nghị và trấn tĩnh của Lâm Tự Sâm...

Nhưng anh đang nói gì?

Tất cả dần dần trôi xa...

Giữa chừng tôi tỉnh lại mấy lần, có một lần tỉnh thì thấy hình như đang nằm trên xe cấp cứu, tôi nghe Lâm Tự Sâm đang gọi điện, “... Không có vết thương trên đầu nào rõ ràng, không tìm thấy tụ máu ở đầu, những chỗ khác đều bình thường, nhưng có triệu chứng mất ý thức tạm thời... Ừ, chuẩn bị đi, phải chụp CT đầu...”

Sau đó thì đã đến bệnh viện... Thực ra về sau tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều, chỉ là buồn ngủ vô cùng nhưng bị người ta gọi dậy liên tục, trước mắt cứ thấy màu áo xanh nhạt lay động...

Khi tôi thật sự tỉnh lại thì trời đã tối rồi.

Tôi mở mắt, thứ hiện ra vẫn là cái áo màu xanh nhạt ấy.

Dưới ánh đèn hơi mờ của phòng bệnh, Lâm Tự Sâm nhắm mắt ngòì dựa vào sofa cạnh cửa sổ, như thể đang ngủ say, mái tóc hơi rối, áo nhăn nhúm, hoàn toàn không còn phong thái gọn ghẽ ung dung thường ngày.

Anh... vẫn ở đây?

Ánh mắt tôi dừng lại ở anh một lúc rồi quay đi, nhìn quanh một vòng, lúc nhìn Lâm Tự Sâm lần nữa thì bất giác giật bản mình. Không biết anh đã tỉnh dậy từ lúc nào, mở mắt ra và nhìn tôi lạng lẽ.

Tôi muốn mở miệng, nhưng há miệng ra lại không phát ra tiếng, cổ họng khô rát đau đớn.

Anh đứng dậy, rót một ly nước ấm rồi tới chỗ tôi, tôi vừa định nhồm dậy thì anh đã đỡ tôi, giúp tôi uống nước.

Cánh tay mạnh mẽ khoác chặt ở vai tôi, truyền đến cảm giác nóng bỏng, tôi gằn như dựa vào ngực anh, chiếc cầm kiên nghị của anh ngay trước mắt, hơi thở hòa vào nhau, khoảng cách gần đến bất an, tôi hơi lúng túng, uống nhanh mấy ngụm nước.

“Cảm ơn.”

Anh đỡ tôi nằm xuống, im lặng đặt ly nước sang bên.

Bây giờ tôi không còn chút vầng vất nào nữa, tự cảm thấy đã khỏe. Thế nhưng thấy anh im lặng như thế, tôi lại thấy hơi lo lắng, không kìm được hỏi: “Tôi... không sao chứ?”.

“Cô tên gì?”, anh mở miệng, giọng nói khàn khàn đến lạ lùng.

“...”, tình huống gì thế này? “Nhiếp... Hy Quang?”.

“Còn tôi?”

“... Lâm Tụ Sâm.”

“Tôi là cháu ngoại của Thịnh Tiên Dân”, anh nhìn tôi, bất ngờ nói.

Thịnh Tiên Dân? Chủ tịch Thịnh Viên?

Tôi nghi ngờ: “... Anh chưa từng nói với tôi mà?”.

Anh khựng lại.

“Rất tốt, ý thức của cô rất minh mẫn”, anh đứng thẳng, như đang kiểm chế gì đó, nhìn đi nơi khác và cố gắng bình thản kể lại: “Tình trạng cô hiện giờ rất ổn, các xét nghiệm kiểm tra đều không có vấn đề, trừ một số vết thương ngoài da ra thì không có gì đáng lo ngại. Nhưng tốt nhất là nên ở lại kiểm tra, Ân Khiết theo xe cấp cứu tới đây, tôi đã bảo cô ấy về rồi, ngày mai sẽ tới chăm sóc cô”.

“Ồ, chắc cô ấy sợ chết khiếp rồi.”

“Ha, sợ chết khiếp à.”

Câu đó không biết đã đụng trúng quả mìn nào, mà anh bỗng dưng không thể duy trì được vẻ bình tĩnh nữa, “Tôi thật sự cảm thấy lạ lùng vì tấm lòng quan tâm thương người của Nhiếp tiêu thư đây, lúc này mà còn nghĩ đến tâm trạng của người khác”.

Tôi giật bản mình trước cảm xúc bất ngờ bùng phát của anh, mở to mắt nhìn anh, không nói nên lời, tôi chỉ thuận miệng nói ra mà thôi, tại sao anh

lại nổi giận đến thế?

“Nếu cô lương thiện đến như vậy thì tại sao...”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Anh bỗng khựng lại, hít một hơi thật sâu, lại kiềm chế được cảm xúc của mình. Thế nhưng vẻ mỉa mai trong giọng nói anh quá rõ ràng, ngờ nghệch như tôi mà còn bị tổn thương vì lời anh nói.

“Xem như thương tình tôi xui xẻo thế này, anh có thể kiểm soát thành kiến của mình được không! Vui vẻ hòa nhã một chút đi!”

Tròng mắt tôi nóng lên. Vốn dĩ không muốn tỏ ra yếu đuối, nhưng đã đau thế này còn bị giễu cợt châm biếm, tôi bỗng cảm thấy rất tủi thân.

Nước mắt trào ra.

Trong phòng bỗng lặng phắc.

Bóng dáng giận dữ của anh như thể bị ngưng trệ trong tích tắc, đứng đờ trước giường bệnh.

“Cô khóc cái gì? Có bị tổn hại gì đâu, có gì đáng để khóc?”, hồi lâu sau, anh khàn giọng nói khẽ.

Hóa ra ngay cả quyền được khóc cũng không có?

“Nếu không phải bạn anh hét lên thì tôi đã chẳng ngã xuống, bị anh hại thảm như vậy mà còn bị anh mỉa mai đủ điều, tôi khóc không được à?”

“... Vì tôi?” .

“Không vì anh thì vì ai?”, tôi xui xẻo quá mới gặp phải anh!

Tôi trút hết mọi nỗi tủi thân trong mấy hôm nay ra, “Vừa chụp ếch, lại bị linh kiện rơi trúng đầu, kiểm kê một thế nào anh có biết không? Bây giờ tôi còn ngã từ trên lầu xuống...”.

“Nhiếp Hy Quang...”

Anh khẽ gọi tên tôi.

Mọi thứ mờ nhòa, tôi ra sức chùi nước mắt, “Lâm Tự Sâm, tôi có một câu hỏi.”

“Cô nói đi”, không biết có phải là ảo giác không mà giọng anh hình như dịu hơn, nhưng lại có chút cứng nhắc lạ lùng.

“Tôi là con gái của Nhiếp Trình Viễn thì sao, hai nhà chúng ta không thù oán gì, sao anh lại làm khó tôi như vậy?”

Anh im lặng.

Tôi gần như không chắc chắn nữa, “...Hai nhà chúng ta có thù oán thật à?”.

“Nhà họ Thịnh và họ Nhiếp xưa nay hợp tác rất tốt đẹp.”

“Thế thì vì sao?” .

“... Tôi cũng muốn biết, vì sao?”

Anh lẩm bẩm nói câu này, gương mặt có vẻ như tự trào, ánh mắt trong khoảnh khắc như bị nổi mề đay.

“Đau lắm hả? Nhiếp Hy Quang...”, anh khẽ hỏi tôi.

Tôi vô thức gật đầu.

“Ha, tôi cũng thế.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn anh, không biết vì sao lại cảm thấy anh còn đau đớn hơn tôi.

Anh sao vậy? Hiện tại người lên án anh lẽ nào không phải là tôi? Sao tôi lại cảm thấy mình mới là người làm tổn thương anh?

Tôi bật hỏi: “Anh... vẫn ổn chứ?”

Vẻ mặt anh thay đổi, ánh mắt phức tạp khó đoán nhìn thẳng tôi như đang tìm kiếm điều gì, có một khoảnh khắc thậm chí tôi cảm thấy anh sẽ đưa tay ra chạm vào mắt tôi.

“Câu này...”

Giọng anh càng nhẹ hẫng, lời nói như thoảng qua bên tai. Bốn mắt nhìn nhau, tôi nghĩ mắt mình chắc chắn là rất hoang mang, lại nhớ ra khóe mắt còn ướt nước, tôi vội lau đi.

Anh từ từ nhìn đi chỗ khác.

Lát sau, anh nói: “Đừng khóc nữa”.

Anh lặng lẽ đứng trước giường một lúc, rồi lại đứng một mình trước cửa sổ.

Anh đứng rất lâu rất lâu.

Lâu tới độ tôi ngỡ đó là một pho tượng bất động, lâu đến nỗi sắc trời bên ngoài sáng dần lên, lâu tới mức tôi muốn thiếp đi, sắp nhắm mắt lại.

“Sau này tôi sẽ không thể nữa.”

Trong phòng bệnh tĩnh lặng, giọng nói trầm âm bỗng vang lên.

Tôi chớp mắt, gằn như cảm giác mình đang nghe nhầm.

Anh quay lại, vẻ mặt như mặt biển tĩnh lặng sau cơn bão, những u ám, giận dữ, đau khổ... lúc này, tất cả tất cả đã chìm dưới ánh mắt bình thản đó. Ngoài quãng thâm mệt mỏi dưới mắt ra, anh vẫn như mọi lúc, lạnh lùng trầm tĩnh.

“Sau này tôi sẽ không đối xử với cô như thế nữa, nhất định.”

Anh lặp lại câu đó lần nữa, giọng anh rất quả quyết. Không biết vì sao, tôi cảm thấy câu nói đó không giống đang nói với tôi, mà giống anh đang tự nhủ hơn.

Tôi dờ dẫm, không biết nói gì. Anh cũng không cần tôi nói, cầm áo khác trên sofa lên, nói: “Cô nghỉ ngơi đi, tôi đi lấy bữa sáng.”

Anh đã trở lại với vẻ ung dung bình thản, còn tôi lại hoàn toàn hoang mang trước sự tiến triển đó.

Chương 22

Bữa sáng do Ân Khiết và Vũ Hoa mang tới.

“Lúc bọn mình đến thì nhìn thấy phó tổng Lâm đứng dưới lầu, anh bảo bọn tớ mang cháo lên... Hình như là do giúp việc nhà anh ấy nấu rồi đưa đến”, Vũ Hoa vừa nói vừa mở hộp giữ nhiệt.

Ân Khiết thì đang đi lung tung trong phòng bệnh.

Sau khi cô nàng nhận ra tôi không có chuyện gì thì nhanh chóng thoát khỏi nỗi hồi hận, hưng phấn ngó nghiêng quanh quất trong phòng.

“Wow, Hy Quang, cậu ở phòng đơn hả, phó tổng Lâm thật hào phóng quá.”

Vũ Hoa thì “mẹ hiền vợ đảm” hơn cô nàng nhiều, ngồi cạnh giường nhìn tôi ăn cháo, vừa lo lắng hỏi chuyện chi phí thuốc men: “Phòng đơn thế này, bảo hiểm y tế của chúng ta hình như không chi trả đâu?”.

“Ôi trời, cậu lo cái gì, phó tổng Lâm hôm qua đã trả rồi”, Ân Khiết tỏ ra thờ ơ, “Nếu không phải do cô bạn của anh ấy la hét thì Hy Quang cũng đâu giật mình rồi té xuống, nhưng Hy Quang này, cậu đừng trách phó tổng Lâm nhé”.

Vũ Hoa tò mò: “Sao cậu biết là cô bạn, chứ không phải bạn gái?”

Ân Khiết nói với vẻ thản nhiên: “Hôm qua cậu không thấy đâu, trông mặt phó tổng Lâm rất nghiêm trọng đáng sợ lắm, thực ra Hy Quang té xuống,

cô nàng kia chắc cũng chết khiếp, nếu là bạn gái anh ấy thì phó tổng Lâm phải an ủi cô ta chứ, đằng này hoàn toàn không. Tớ nghe đâu như là bạn học cũ thôi”.

Ân Khiết bò ra trước giường tôi, rất nghiêm túc nói: “Hy Quang, sau này cậu đừng nói phó tổng Lâm đôi xử không tốt với cậu nhé, hôm qua đưa cậu đến bệnh viện, mọi việc đều một tay anh ấy lo. Anh ấy quả là không hổ danh là bác sĩ, lợi hại lắm, trước khi xe cứu thương đến anh ấy đã cấp cứu, kiểm tra cho cậu hết, thật tuyệt vời. Sau đó trong bệnh viện có một thực tập sinh động tác lóng ngóng vụng về, bị anh ấy mắng cho một trận, còn bảo người ta chuyển nghề sớm đi, đừng làm bác sĩ nữa, đỡ phải hại mình hại người, trời ơi, chưa từng thấy anh ấy hung dữ như vậy, tớ cũng sợ chết khiếp đi được”.

Tôi cũng nghe đờ cả ra.

“Ồ đúng rồi, cậu còn ói đầy lên người người ta.”

...

Lần này tôi đã nghệt ra thật sự

Trong đầu hình như cũng có chút ấn tượng, hình như có lần tôi bị anh gọi dậy, rồi nhào lên người anh ói ra?

“Người ta còn phải đỡ cậu để cậu ói lên người, nếu không cậu sẽ ngã lăn xuống, đúng rồi, không biết có phải tay anh ấy bị thương hay không mà lại đỡ cậu bằng một tay... Hy Quang à, lúc phó tổng Lâm lao đến cũng bị vấp ngã đó...”

Ăn sáng xong tôi đuổi bọn Ân Khiết về đi làm, bây giờ tôi đã không sao, chân tuy có vài vết trầy xước, đi lại hơi khó khăn nhưng không ảnh hưởng

gì lớn, thực sự không cần bắt họ cúp việc ở cạnh tôi.

Tôi nhớ đến Lâm Tụ Sâm.

Tuy rằng nếu không vì bạn anh hét lên thì tôi đã chẳng ngã xuống, nhưng sau đó anh luôn chăm sóc tôi, dù thái độ... không thân thiện lắm, lại hơi kỳ quặc, nhưng dường như vẫn nên cảm ơn anh chứ?

Tôi ngần ngại một lúc rồi lục tìm số điện thoại của anh.

Vì công việc nên tôi luôn có số điện thoại của anh, nhưng chưa từng dùng đến. Tôi băn khoăn lung túng mãi về nội dung tin nhắn rồi gửi một tin ngắn gọn.

“Hôm qua cảm ơn anh.”

Mãi sau không thấy trả lời.

Tôi ngẫm nghĩ, có thể anh không biết số này là của ai, đang định nhắn thêm một tin để nói rõ thì tin trả lời đã tới, rất lịch sự sáo rỗng: *“Đừng khách sáo”*.

Đã “hành lễ” xong, tôi buông điện thoại, thấy chưa tới tám giờ thì yên tâm ngủ tiếp.

Ngủ một lúc tỉnh dậy, điện thoại bên gối không ngừng nháy sáng, cầm lên xem thì có tin nhắn chưa đọc, mở ra, là của Lâm Tụ Sâm.

“Bây giờ cô thấy thế nào?”

Tôi nhìn thời gian, anh đã gửi tin từ hơn nửa tiếng trước, tôi vội nhắn lại: “*Cảm giác không sao cả*”.

Rất nhanh tin nhắn lại gửi đến, “*Lát nữa tôi đến thăm*”.

Hả?

Tôi cầm điện thoại lưỡng lự mãi, chưa quyết định xem trả lời thế nào thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Lâm Tự Sâm mở cửa bước vào.

Tôi hơi ngơ ngẩn nhìn anh.

“Vừa hay đã ở bên dưới”, anh đứng ở cửa nói.

“Ồ.”

Anh khựng lại rồi mới vào trong, tôi muốn ngồi dậy nhưng bị anh ngăn lại, “*Nằm đi, tốt nhất là cô nên nằm nghỉ ngơi nhiều*”.

“Tôi thấy không sao hết”, tôi vẫn ngồi dậy, ôm chăn, “*Chuyện đó, xin lỗi, tôi nghe Ân Khiết nói hôm qua tôi ói lên người anh*”.

“*Làm bác sĩ thì cũng quen rồi.*”

Anh đã thay quần áo, lại trở về với sạch sẽ gọn gàng bình thường, tôi vẫn khó tưởng tượng ra cảnh anh quen bị bệnh nhân ói ra người... Tôi lại nhớ tới tay anh, “*Vậy tay anh, Ân Khiết nói hình như bị thương...*”.

“*Không sao*”, anh trả lời ngắn gọn hai chữ.

Trong phòng lại tĩnh lặng.

Anh nhìn tôi, bỗng hỏi: “Nhiếp Hy Quang, nếu tôi quên hết mọi chuyện trước kia, còn cô? Trước đây tôi đối xử với cô như vậy, cô cũng quên tất cả chứ?”

Đây là... đang hòa giải?

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi nhanh chóng nhầm tính trước kia anh bắt tôi làm thêm đủ thứ, nhưng hình như tôi dùng sức mạnh tinh thần (?) làm anh bị tai nạn... Về sau bạn anh hại tôi té xuống, anh bị tôi ói lên người... có vẻ như là công bằng rồi?

Tôi tính kỹ lại hai lần nữa rồi hào sảng nói: “Tôi chưa từng thù dai”.

Anh nhìn tôi chăm chú, gật đầu: “Vậy thì tốt” .

Nhưng...

“Sao anh bất ngờ...”, muốn hòa giải gì đó?

“Tôi sợ cô... Tôi sợ nhất là bệnh nhân khóc”, anh gượng gạo nói tránh đi.

Tôi ngẩn ra nhìn anh, thậm nghĩ nửa câu trước chắc anh định nói là sợ tôi khóc chẳng? Tuy đã dừng lại... Nhớ đến cảnh mình khóc thút thít hôm qua, mặt tôi bỗng nóng bừng bừng, vô cùng hối hận đã hỏi anh câu này.

Cũng may lúc này một đoàn người mặc áo blouse trắng đã đẩy cửa bước vào.

Đã đến giờ thăm khám.

Người đi đầu là một bác sĩ trẻ khoảng hơn ba mươi tuổi, anh ta vừa vào đã cười híp mắt.

“A, bác sĩ Lâm, sao cậu vẫn còn ở đây? Hôm qua thức cả đêm, hôm nay thể lực vẫn dồi dào thế, không hổ là đệ nhất cảm thụ Học viện Y học chúng ta.”

“Nào nào nào, để tôi giới thiệu với mọi người”, anh ta nói với đám bác sĩ phía sau, “Đàn em thời đại học và du học của tôi, bác sĩ Lâm Tự Sâm”.

“Em biết bác sĩ Lâm! Em đã từng đọc luận văn anh viết về chứng u não”, một bác sĩ nữ sau lưng anh ta mừng rỡ đưa tay ra với Lâm Tự Sâm, “Tiếc rằng là lần trước em đến học viện các anh học thêm thì lại nghe anh đã thôi việc rồi, không biết bây giờ bác sĩ Lâm đang làm ở đâu?”

Lâm Tự Sâm cũng đưa tay ra, nhưng so với sự nhiệt tình của mọi người thì anh lại tỏ ra dè dặt, “Tôi đã không theo ngành Y nữa.”

Nữ bác sĩ rất sững sốt: “Sao... sao lại thế?”.

Lâm Tự Sâm nói ngắn gọn: “Mỗi người có chí hướng riêng”.

“Ok ok! Sau này hăng hàn huyền chuyện cũ”, một anh bác sĩ trẻ cắt ngang họ, quay sang tôi: “Bạn gái bác sĩ Lâm của chúng tôi phải không? Hôm nay thế nào rồi? Có khó chịu chỗ nào không?”.

“Đồng nghiệp của tôi”, trước khi tôi kịp phản ứng thì Lâm Tự Sâm đã dừng dừng nói.

“Ồ, ha ha ha, nhầm lẫn rồi, làm quen nhé, Nhiếp Hy Quang phải không? Tôi họ Phương, là bác sĩ điều trị của cô”, bác sĩ Phương hỏi tôi mấy câu, lật bệnh án và phim chụp, “Tốt lắm, rất may mắn, không có gì cả...”.

“Trước đó có ói và mất ý thức tạm thời. Tuy trên phim chụp không có vấn đề gì nhưng cứ tốt nhất vẫn nên ở lại bệnh viện quan sát vài ngày, bốn mươi tám giờ sau chụp CT lần nữa”, người nói là Lâm Tụ Sâm, anh cầm tấm phim từ bác sĩ Phương, xem qua rồi nói.

“Ồ, thế đương nhiên là tốt nhất rồi.”, bác sĩ điều trị nhìn tôi, cười títt mắt nói, “Dù sao cũng ngã từ trên cao xuống, vẫn nên ở lại quan sát vài ngày thì chắc chắn hơn”.

Tôi gật đầu, hỏi anh chàng bác sĩ mà trông kiêu gì cũng không đáng tin cậy đó: “Vậy tôi phải ở đây mấy ngày?”

“Hai tuần.”

Bác sĩ điều trị nói nhẹ tênh, sau đó quay sang hỏi Lâm Tụ Sâm: “Thế nào?”

Lâm Tụ Sâm bình thản trả lại phim chụp cho anh ta: “Anh là bác sĩ điều trị”.

“Ồ, thế hả? Vậy...”

“Đừng chiếm dụng của công.”

“Yên tâm, phòng bệnh này thường xuyên để trống.”

Bác sĩ Phương viết mấy dòng lên bệnh án của tôi, rồi ngược lên chớp mắt với tôi.

... Sao tôi cứ thấy kỳ cục thế nào ấy nhỉ?

Bác sĩ Phương đến và đi ào ào như gió, trong phòng bệnh lại tĩnh lặng như trước. Tôi nhìn Lâm Tự Sâm bằng ánh mắt nghi hoặc, anh lập tức gật đầu nói: “Hôm khác tôi lại tới”.

Sau đó anh rút tay vào túi quần, cũng ra về.

Bỏ lại tôi suy nghĩ mãi, tại sao, rõ ràng là tôi sắp chạy nhảy được rồi mà còn phải ở viện hai tuần chứ?

Tôi cứ tưởng Lâm Tự Sâm nói hôm khác lại tới chỉ là khách sáo thôi, nên sáng hôm sau lúc thấy anh, tôi thật sự giật mình. Chắc vì tôi tỏ ra quá lộ liễu nên ánh mắt anh trong tích tắc trở nên mất tự nhiên.

Nhưng anh nhanh chóng tỏ ra bình thản, “Bác sĩ điều trị của cô là bạn học cũ của tôi, bọn họ có một cuộc phẫu thuật thuộc lĩnh vực sở trường của tôi. Nên mời tôi đến thảo luận phương án phẫu thuật... Tiện thể đến thăm cô”.

“Ồ... Thế à, vậy anh không cần đi làm sao?”

“Hôm qua tôi làm thêm đến ba giờ.”

“Hả?”

“Sau đó xin nghỉ phép.”

Chương 23

Tôi cảm thấy hết sức kỳ quặc.

Chẳng hạn, mấy vị bác sĩ đang trò chuyện trong phòng tôi. Bác sĩ Phương, bác sĩ điều trị của tôi, ngồi trên tay vịn sofa. Bác sĩ Viên, một nữ bác sĩ rất xinh đẹp thì ngồi rất đàng hoàng trên sofa. Bác sĩ Tàn, một nam bác sĩ hơi lớn tuổi, duỗi chân ngồi ở đầu kia sofa.

Bác sĩ Lâm... phó tổng của chúng tôi, đang thoải mái dựa vào bệ cửa sổ, cầm tấm phim chụp quan sát...

Họ đang rất nghiêm túc thảo luận về phương án phẫu thuật...

Nhưng vì sao lại trong phòng tôi?

“Ừ, khỏi u quá rõ...”

Tôi chưa từng thấy dáng vẻ này của Lâm Tự Sâm.

Ánh mắt nhìn chăm chú tấm phim, toàn tâm toàn ý vào nó, dáng vẻ hơi trầm tư ấy, dường như ngoài bệnh án trước mắt ra thì không còn gì quan trọng nữa.

Cho dù là sự chăm chú và tự tin toát ra khi nói chuyện, hay thần thái lộ ra giữa chân mày đôi mắt anh khi bàn bạc công việc, tất cả đều khiến người khác cảm thấy xa lạ. Thậm chí ngay cả cách ăn mặc cũng trở nên tùy tiện, nhiều khi chỉ là một cái áo len, chẳng đĩnh đạc nghiêm trang như lúc ở công ty chút nào...

Hình như anh thật sự rất thích làm bác sĩ.

Họ thảo luận rất chăm chú, kẻ rảnh rồi vô tích sự là tôi thì ngắm họ, nhất thời quên mất thu lại ánh nhìn, Lâm Tụ Sâm đang nói cái gì mà đường gì ở dưới gối, bỗng khựng lại, quay sang nhìn tôi.

Mấy vị bác sĩ cũng nhìn tôi.

Tôi lúng túng, cười ngượng nghịu với họ rồi lặng lẽ quay đầu đi.

Sau đó nghe bác sĩ Phương cười khì.

Lâm Tụ Sâm đứng thẳng dậy, “Cũng tạm rồi, mọi người cùng ăn cơm nhé?”.

“Được thôi, được thôi”, các bác sĩ tán đồng.

Lâm Tụ Sâm thu lại tài liệu, nhìn bác sĩ Phương.

Bác sĩ Phương uể oải vịn mình một cái, “Ôi trời, nhiệm vụ nhận gần đây nhiều thật”, anh ta cười híp mắt đứng lên, đến trước giường tôi, “Đi ăn thôi, bệnh nhân của chúng ta cũng đi cùng nhé!”.

“Hả?”

Tôi bất giác nhìn Lâm Tụ Sâm, ánh mắt anh và tôi giao nhau, rồi anh cụp mắt xuống, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay.

...

Là bệnh nhân, lại cùng ăn cơm với các bác sĩ là sao?

Sao tôi cảm thấy các bác sĩ này kỳ lạ thế nhỉ...

“Thế nên, com cậu ăn mỗi ngày đều do giúp việc nhà phó tổng Lâm mang tới? Nếu không thì đi ăn chung với phó tổng Lâm hoặc đám bác sĩ Phương?”

“...Ừ, dì Trần nói là mang tới cho phó tổng Lâm, anh ấy có việc bên này mà, tiện thể mang cho tớ một phần.”

“Cậu nghĩ có lý không?”

“...”

Ân Khiết xoa cằm: “Hy Quang à, cậu thật sự không nghĩ là phó tổng Lâm có ý gì với cậu hả?”

“... Cậu có thể suy nghĩ bằng đầu không?”

Nếu đúng thật như cô nàng nói, vậy thì con đường tình cảm của Lâm Tự Sâm cũng quá kỳ quặc, sao anh có thể từ ghét tôi, thoát cái đã vượt ngưỡng đến thích tôi?

“Hình như anh ấy đang thảo luận một ca mổ rất khó với các bác sĩ ở đây... Ngoài ra có thể anh ấy nghĩ rằng tớ ngã xuống là anh ấy cũng có một phần trách nhiệm chăng? Hơn nữa không phải anh ấy mang com đến. Là dì Trần mỗi ngày mang tới, anh ấy cũng tiện thể đến thăm tớ, rồi đi rất nhanh, nếu không đi thì...”

Ân Khiết mắt sáng rực nhìn tôi, bộ dạng đang hóng chuyện đời tư kẻ khác, tiếc rằng chắc chắn cô nàng phải thất vọng rồi.

“Chính là ngồi ở đây thảo luận với các bác sĩ về vấn đề y học hoặc những chuyện trong giới y học!”

Ân Khiết tỏ vẻ choáng váng: “Ở đây á?”.

Tôi gật đầu.

“Vậy cậu có hiểu không?”

“... Nên tớ gọi cậu mang máy chơi game đến cho tớ đó thôi!”

“Kỳ nghỉ phép năm của phó tổng đúng là siêu phàm thoát tục!”, Ân Khiết cảm khái, “Anh ấy là kẻ cuồng công việc mà, bình thường ở công ty làm thêm như điên thì không nói làm gì, nghỉ phép còn tới bệnh viện.”

Tôi cực lực tán thành, tiện thể rỉ ra vài tin vặt vãnh: “Bác sĩ Phương nói trước kia anh ấy rất đáng sợ, lúc đi học cứ như không phải người, đi làm ở bệnh viện thì càng không giống người, ca mổ mười mấy tiếng đồng hồ thực hiện xong mà cứ như không có chuyện gì ấy...”.

Tôi nói bla bla một thôi một hồi, Ân Khiết nghe rất hào hứng, “Bác sĩ điều trị của cậu kể cho cậu nghe nhiều chuyện về phó tổng Lâm nhỉ.”

Nghĩ kỹ lại thì đúng là nhiều, lúc ăn cơm thường xuyên là người khác trò chuyện về công việc, còn anh ta lại chuyện phiếm với tôi. Tôi đưa ra kết luận: “Hình như anh ta hơi nhiều chuyện.”

“Không tưởng tượng được phó tổng làm bác sĩ thì thế nào nhỉ...”, Ân Khiết suy nghĩ mãi rồi bỏ cuộc, “Vậy Hy Quang, quan hệ của cậu và phó tổng chắc tốt hơn rồi chứ? Cơ hội hiếm có đó Hy Quang, cậu đừng ương ngạnh như thế”.

“... Tạm tạm, hưởng lợi từ người ta... cũng phải trò chuyện vài câu bình thường chứ...”

“Ừ, tớ thấy thái độ của anh ấy với cậu cũng khác hẳn trước đây rồi.”

Về sự thay đổi thái độ của Lâm Tự Sâm, tôi bỗng nhớ đến lời anh nói sáng hôm đó, vô thức hỏi Ân Khiết, “Ân Khiết, có phải lúc tớ khóc rất đáng sợ không?”.

“...”

“... Hay là đặc biệt... tội nghiệp đáng thương?”, tự tôi cũng thấy rùng mình.

“...”, Ân Khiết tỏ ra không chịu nổi nữa, “Tớ còn chưa thấy cậu khóc, nào, tớ nhéo thử một cái nhé?”.

Ân Khiết để lại máy chơi game rồi đi.

Có nó, những ngày tôi nằm viện đã không buồn chán nữa, ngày nào cũng chơi rất vui. Có lần Lâm Tự Sâm tới, tôi đang lúc qua màn quan trọng, chào anh mấy câu rồi tiếp tục vùi đầu vào game.

Đến khi tôi ngược lên thì anh đã đi rồi. Tôi bỗng cảm thấy rất buồn, ngày nào cũng ăn cơm của người ta, người ta tới thăm mà tôi lại mê mẩn game, thật bất lịch sự, lăn qua lộn lại trên giường mãi, không kịp được gửi tin nhắn xin lỗi anh.

“Xin lỗi, lúc này tôi chơi game đang qua màn, mê mẩn quá.”

Đến khi gửi đi rồi, tôi bỗng nhận ra nói như thế hình như cũng không lịch sự lắm. Cũng may anh đã trả lời rất nhanh, trông có vẻ không giận dữ gì.

“Bây giờ cô không nên chơi những trò hoạt động trí óc mạnh như vậy.”

“Ồ”, bệnh nghề nghiệp của bác sĩ Lâm lại tới nữa rồi.

Lát sau anh lại nhắn tin, *“Qua màn chưa?”*.

Tôi nhanh chóng trả lời anh, *“Chưa”*.

Nếu biết gửi tin nhắn lại dẫn đến hậu quả này, tôi tuyệt đối sẽ không gửi – sáng hôm sau, Lâm Tự Sâm lại mang tới một đồng việc, là cho tôi làm...

“Phó tổng... Thực ra tôi không phải người cuồng việc như anh, tôi không hề muốn làm thêm...”

“Chơi game rất hao tổn tinh thần, dùng công việc để nghỉ ngơi điều hòa lại.”

Tôi nhìn đồng tài liệu anh đặt lên đầu gối mình, lặng lẽ câm nín.

Anh thoải mái cởi áo khoác ném lên sofa, rồi nói: “Máy chơi game đâu? Hôm qua cô chưa qua màn, tôi giúp nhé?”.

Tôi ngớ người, bỗng cảm thấy chẳng hề giống những cuộc trò chuyện sẽ xảy ra giữa chúng tôi tí nào. Tuy mấy hôm nay quan hệ của chúng tôi đã hòa hoãn hơn nhiều, nhưng hình như cũng chưa thoải mái tới mức đó.

Dường như anh cũng chờ ra, như bỗng ý thức được rằng mình đã nói gì, nụ cười liền biến mất, tôi không biết sao, bất giác vội vàng lôi máy chơi game từ trong chăn ra nhét vào tay anh.

Rồi chính tôi cũng chờ người.

Ánh mắt anh từ mặt tôi dần dần di chuyển đến tay chúng tôi, rồi chậm rãi, nắm chặt máy chơi game.

Trong phòng bệnh tĩnh lặng.

Tôi tì lên cái bàn nhỏ, lơ đãng viết báo cáo tổng kết cuối năm, còn Lâm Tụ Sâm ngồi trên sofa, cúi đầu chăm chú bấm game.

Tôi cảm thấy anh rất không thông thạo.

Về sau mới phát hiện, hình như tay trái anh hoàn toàn không theo kịp tốc độ tay phải, chắc anh cũng nhận ra điều này nên khi thất bại lần nữa, anh ngừng lại, lặng lẽ nhìn tay trái.

Không hiểu vì sao, tôi bỗng không muốn nhìn thêm nữa, quay đi, toàn tâm toàn ý viết báo cáo.

Không lâu sau anh trả lại máy chơi game cho tôi rồi đi, tôi nhìn thành tích của anh... có chút thê thảm.

Tôi bỗng không có hứng chơi game nữa.

Ánh nắng buổi chiều rất đẹp, tôi ngủ một giấc tỉnh dậy, buồn chán ra khỏi phòng bệnh. Dạo một vòng trong vườn hoa bệnh viện, đang định về thì khi quay người lại, tôi trông thấy Lâm Tụ Sâm.

Anh ngồi trên băng ghế trong vườn, cúi đầu chơi game, bên cạnh lại còn có mấy cô cậu bé đang chỉ anh cách chơi.

Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy hài hòa.

Hơn nữa máy chơi game trong tay anh không phải của tôi, lẽ nào anh cũng mua một cái?

Tôi tò mò tiến lại gần hơn.

Trong bóng râm xanh mát, giọng non nớt của đứa bé thấp thoáng vẳng lại.

“Chú ơi, những chú bác sĩ khác nói chú là bác sĩ vô cùng vô cùng lợi hại, vậy chú có mỗ nào cho bố cháu không?”

“Không đâu.”

“Ồ. Nhưng chú đẹp trai hơn!”

“...”

Tôi cảm nhận được sự câm nín của Lâm Tự Sâm, suýt nữa thì bật cười, nhưng nụ cười chưa kịp nở đã nghe Lâm Tự Sâm nói: “Chú bây giờ cả game cũng chơi không được nữa!”.

Chương 24

Tôi không biết mọi chuyện xảy ra thế nào, nhưng tôi bỗng cảm thấy không ghét Lâm Tự Sâm chút nào nữa.

Chớp mắt đã nằm viện đến ngày thứ chín.

Buổi trưa lại bị bác sĩ Phương gọi đi ăn cơm chung. Trong quán cà phê gần bệnh viện, bọn họ nói chuyện của họ, tôi ăn đồ của tôi.

Nhưng hôm nay họ không nói về vấn đề chuyên môn, bác sĩ Viên đang nói đến bộ phim mới ra nhất.

“Trên mạng chấm điểm rất cao, hôm sau là ngày nghỉ của tôi, định đi xem cho xong.”

Bác sĩ Tần nói: “Phim kinh dị hả? Một mình cô là phụ nữ mà đi xem phim kinh dị? Cô nên tìm thêm người đi, đừng đến lúc đó khóc chạy ra khỏi rạp mà chẳng ai an ủi”.

Bác sĩ Viên bắt lặc nói: “Tôi cũng muốn, nhưng có tìm được ai đâu, đám phụ nữ mới nghe đến phim kinh dị đã không dám đi chung với tôi rồi.”

Bác sĩ Tần tiếc nuối: “Tiếc là tôi phải trực, nếu không sẽ thân ái tháp tùng cô rồi”.

Bác sĩ Tần nói xong thì chẳng ai lên tiếng, bỗng nhiên im phăng phắc.

Bác sĩ Phương cười ha ha, “Nói đến phim kinh dị, làm tôi nhớ tới một chuyện cũ không muốn nhắc lại”.

Anh ta tỏ ra đau đớn khổ sở: “Nhớ lại năm đó tôi khó khăn lắm mới cưới được một em gái Tây, hẹn người ta tới chung cư xem phim, các bạn hiểu đó

mà, kết quả là phim xxx mở ra lại thành phim ma, cuối cùng tôi ôm người ta run như cây sậy! Gái kia đẩy tôi ra rồi bỏ đi mất...”

Bác sĩ Tần cười đến suýt phun cơm ra: “Còn có chuyện đó à, thế mà cậu cũng kể ra được cơ đấy, không sợ mất mặt hay sao”.

“Có gì mà mất mặt!”, bác sĩ Phương cười, “Nam nhi đại trượng phu, chữ sắc làm mờ lý trí, tình huống khó tránh thì không tính là mất mặt được!”.

Nói xong anh ta tỏ ra suy nghĩ, “Ha, câu này quen tai lắm, có phải đã nghe ai nói nhỉ?”.

Lâm Tụ Sâm liếc anh ta, “Tôi nói đấy, rồi sao?”.

Bác sĩ Phương cười khà khà.

Trên bàn ăn lại im lặng một lúc nữa, tôi cảm thấy mây ánh mắt như vô tình cố ý quét qua, nghi hoặc ngẩng đầu lên khỏi bát cơm nhìn ngó, mọi người vẫn đang ăn, không có gì kỳ lạ.

Lâm Tụ Sâm nhìn tôi: “Ăn xong cô về sớm nghỉ ngơi đi”.

“Không sao, mọi người cứ trò chuyện, lát nữa tôi theo mọi người về, tôi có việc tìm anh.”

Lâm Tụ Sâm khựng lại một chút rồi “Ừ”.

Bác sĩ Phương cười tươi rói, bỗng như sực nhớ điều gì, hỏi Lâm Tụ Sâm: “Tụ Sâm, chiều nay cậu có việc gì không?”.

“Không.”

“Ồ”, bác sĩ Phương như cảm thán, “Đàn em nhà tôi, ra tay... phẫu thuật xưa nay đều nhanh, đàn anh đây báỉ phục...”.

Lâm TỰ SÂM uống một hớp cà phê rồi đặt xuống, khoe môi nhướn lên, “Quá khen”.

Chúng tôi cũng không ăn quá lâu, vì bác sĩ Phương nhận được điện thoại báo gần đây xảy ra tai nạn xe liên hoàn, bệnh nhân đang được chuyển tới. Họ vội vàng quay về.

Lúc về đến bệnh viện, bác sĩ Phương bị một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi chặn lại.

“Bác sĩ Phương, trùng hợp quá, tôi đang định đi tìm cậu. Tôi là người nhà của Cục trưởng Trương, trước kia có liên lạc với cậu, đây là Nam Nam con gái tôi, vừa có phim chụp CT kết quả đầu và phổi, muốn nhờ cậu xem giúp, liệu có vấn đề gì không...”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Bác sĩ Phương tiện tay đưa túi phim CT cho Lâm TỰ SÂM, “Đây là đàn em của cháu, chuyên gia về khoa ngoại thần kinh, cậu ấy sẽ xem giúp dì, cháu có bệnh nhân phải cấp cứu”.

Sau đó anh cùng bác sĩ Tàn, bác sĩ Viên đi thật nhanh.

Người phụ nữ kia ngờ vực nhìn Lâm TỰ SÂM.

Lâm TỰ SÂM rút một tấm phim ra, nhìn một cái: “Phổi và não bị vôi hóa, trước kia có từng bị lao phổi không ạ?”.

Người phụ nữ kia lập tức thay đổi ánh mắt, ra sức gật đầu: “Có có, Nam Nam lúc nhỏ từng bị lao, nhưng nhờ cậu xem thử phần não có vấn đề gì không, sau này liệu có... Chúng tôi rất lo lắng, năm nào cũng phải kiểm tra.”

“Phần não cháu xem qua thì không thấy gì. Lao phổi sẽ dẫn đến tình trạng này, nhưng vô hóa thì sẽ không biến chứng thành ung thư. Trừ phi lao phổi tái phát làm vô hóa nặng thêm.” Lâm Tự Sâm trả phim lại cho người phụ nữ kia, ôn hòa nói: “Ngoài ra chụp CT cũng ảnh hưởng đến sức khỏe, không nên năm nào cũng làm”.

Hai mẹ con vui mừng đi rồi, Lâm Tự Sâm quay sang nhìn tôi, “Cô nhìn tôi làm gì?”.

“...”

Tôi, có, sao?

Tôi cười “ha ha”, dòi mắt đi, “Tôi chỉ bỗng dưng nhớ ra lần trước anh nói tôi phải chụp CT lại, về sau hình như không chụp nữa?”.

“Ồ, vậy sao? Rồi thế nào?”

“... Tôi đang hỏi anh mà.”

“Nhưng có vẻ như tôi không phải bác sĩ điều trị cho cô?”

“...”

Thế chẳng lẽ người nói chụp không phải anh sao? Ánh mắt tôi tỏ ra vô cùng ngờ vực, nhưng cuối cùng tôi đành bại trận trước cái nhìn “không liên quan đến tôi” của anh.

Anh cười, “Cô tìm tôi có chuyện gì?”.

“A, đúng rồi”, suýt nữa thì quên việc chính, “Báo cáo anh bảo tôi làm tôi đã viết xong rồi, lát nữa sẽ đưa anh”.

Anh khựng lại, “... Là chuyện này à?”.

Đương nhiên không phải!

Tôi gật đầu nói: “Đúng thế, là chuyện này, anh cùng tôi đến phòng bệnh lấy nhé?”.

Tôi hơi vội vàng quay về phòng bệnh, đưa báo cáo đã làm xong cho anh, rồi tự tăng công mình: “Phó tổng, tôi năm viện vẫn không quên công việc, tiền lương mấy hôm nay chắc vẫn phát như thường chứ ạ?”.

Lâm Tự Sâm nhận lấy rồi lật ra xem, trong giọng nói có vẻ mỉa mai: “Nhiếp tiêu thư làm việc vì công ty nhà mình, mà còn so đo chuyện này à?”.

“... Nói như thế anh không nhận lương ấy.”

“Tôi làm thuê mà, đương nhiên phải nhận lương rồi”, anh ung dung nói.

Tôi ghen lời.

Nhưng nhớ lại mục đích chính của mình, tôi nhanh chóng nhảy qua vấn đề này, rút máy chơi game trong ngăn kéo ra, “Thế, không tính tiền làm thêm cũng được, anh giúp tôi qua màn số 5 đi. Sao tôi không qua được”.

Động tác lật báo cáo của anh khựng lại.

“Ừ”, mấy giây sau anh mới nhận lấy máy chơi game, tiện tay bỏ nó vào trong túi áo khoác ngoài.

“Bây giờ anh không chơi à?”, tôi nhìn anh vẻ trông mong.

“...”

Động tác anh lại khựng lại, nhưng vẫn đặt báo cáo xuống, lấy máy ra, chơi mấy lần xong anh ngược lên nhìn tôi.

Anh phát hiện ra rồi sao.

Thực ra rất nhiều game hoàn toàn không cần đến tay trái, chẳng hạn game mà tôi đưa anh hiện giờ.

Tôi giục: “Chơi nhanh đi, tôi xem thử anh có qua màn 5 này được không?”.

Lâm Tự Sâm cúi đầu, bắt đầu chăm chú qua màn.

Tôi cũng nhận ra rằng tay của bác sĩ ngoại khoa thật chuẩn xác nhanh nhẹn ổn định làm sao, game biến thái như thế mà cũng bị phá liên tiếp mấy màn, đúng là như thần thánh vậy.

“Anh lợi hại quá”, tôi giơ ngón cái lên với anh, rất thành tâm thành ý khen ngợi.

“Nhiếp Hy Quang, cô có nhận ra cô...”

“Gì cơ?”, tôi vẫn đang kích động vì tốc độ qua màn nhanh như vậy.

Anh không trả lời, ánh mắt dừng ở gương mặt tôi, trong đôi mắt thoáng một nụ cười.

“Cô có thể ra viện rồi.”

Anh nói.

Chiều hôm sau, tôi đứng trước cổng bệnh viện gọi điện cho mẹ.

“Mẹ, hôm nay con về, buổi tối muốn ăn canh sườn!”

Mẹ bực bội: “Có lần nào mày về mà không chọn món trước được không? Sao chưa cuối tuần đã về rồi?”.

“Ồ, vì con bị thương mà!”

“Cái gì?! Chuyện gì thế? Có nặng không?”, giọng mẹ trở nên căng thẳng.

Tôi cười hì hì, “Không có gì đâu, lúc xuống cầu thang chân con bị tẹo thôi”.

Không nghi ngờ gì nữa khi tôi bị mẹ mắng cho một trận.

Cúp máy rồi mới nhận ra Lâm Tự Sâm đã tới, đang đứng trước cổng nhìn tôi.

“Trước kia tôi từng điều trị cho một bệnh nhân, ngã từ nóc xe hàng xuống, đập vào tảng đá, gãy xương trán, tụ máu trong, thận bị rách, ở ICU^[1]

một tháng mới thoát khỏi nguy hiểm. Độ cao cậu ta ngã xuống còn thấp hơn cô”.

[1] Có nghĩa là khoa chăm sóc đặc biệt.

“...”

Sao bỗng dung anh rơi vào trạng thái bác sĩ kinh dị thế này.

“Biết có người sẽ lo lắng, thì đừng làm những chuyện khiến người khác lo.”

Tôi vội giơ tay thề thốt: “Biết rồi mà! Bảo đảm không có lần sau!”.

Lúc giơ tay lên, tôi mới nhận ra động tác này thật ngốc nghếch. Nhưng hành vi ngờ ngờ này lại như chọc cười Lâm Tự Sâm, ánh mắt anh dụi đi nhiều, có vẻ như đã thoát khỏi trạng thái bác sĩ kinh dị.

Tôi hơi bẽn lễn buông tay xuống. Chắc vì được ra viện nên hưng phấn quá đà, nói năng hành sự đều không thông qua đại não... Nhưng, bắt đầu từ bao giờ mà tôi đã nói chuyện với anh thoải mái tự nhiên đến vậy?

Hình như cũng chỉ trong một, hai ngày gần đây.

Nhưng như thế cũng không có gì xấu. Thậm chí tôi còn có phần lo lắng, phải chăng bệnh viện là nơi có môi trường đặc thù, rời khỏi môi trường này rồi, quan hệ giữa chúng tôi có lại trở nên cứng nhắc như trước không?

Hình như cũng... khá tiếc nuối.

“Cái đó... mấy hôm nay cảm ơn anh, và cả cơm của dì Trần nữa.”

Anh gật đầu, “Dì Trần nói cô đã tặng quà cho dì ấy, dì ấy rất vui”.

“Ồ, tôi nhờ Ân Khiết mua giúp tôi, dì ấy vui là tốt rồi.”

“Nhiếp Hy Quang, tôi phát hiện ra cô không mấy biết phán đoán mâu thuẫn chủ yếu.”

“Hả? Gì ạ?”

Anh tỏ ra không mấy hứng thú giải đáp thắc mắc cho tôi, ném cái túi trong tay cho rồi rồi đi về phía bãi đậu xe. “Đi thôi, tôi lái xe đưa cô về.”

Tôi mở túi ra xem, bỗng thấy đầu to ra, trong túi ngoài thẻ tín dụng tôi đưa anh để thanh toán ra, còn có bệnh án... Những thứ này không thể nào mang về cho mẹ thấy được. Tôi vội đuổi theo: “Phó tổng, có thể phiền anh giúp tôi tiêu hủy đám này được không?”.

Lên xe chưa được bao lâu trời đã đổ mưa.

Tôi khở sở nhìn ra ngoài: “Sao vừa đúng lúc ra viện thì mưa vậy nhỉ?”.

Nếu buổi sáng ra viện thì tốt rồi, lúc đó thời tiết rất đẹp, thế mà bác sĩ Phương lại có việc, đành phải trì hoãn đến chiều. Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ mưa, quả đúng.

Í, khoan đã...

Nhìn trạm thu phí trước mặt, tôi ngờ nghếch nhận ra là chiếc xe đã đi vào đường cao tốc.

Tôi sững sốt nhìn Lâm Tự Sâm.

Lâm Tự Sâm thân nhiên nói: “Mưa nên tôi đưa cô về thẳng Vô Tích”.

“... Thực ra tôi đến ga tàu tự đi là được mà.”

“Nhà cô ở đâu? Ghi vào điện thoại đây”, anh ném điện thoại cho tôi, hoàn toàn phớt lờ câu nói của tôi.

“...”, tôi lặng lẽ nhận lấy điện thoại của anh.

“Có mật mã.”

“Đợi chút”, nhân lúc dừng xe lấy thẻ ở trạm thu phí, anh chồm người sang, bấm mật mã trên điện thoại. Hơi thở nóng ấm phảng phất ngay đây, tôi ngẩn người, cúi đầu, nhấn cài đặt nơi đến trên điện thoại.

“Xong rồi”, tôi trả lại cho anh.

Anh nhận lại nhìn qua, sau đó lấy ra một cái mắt kính ở trong hộp đựng phía trên kính chắn gió.

Tôi hơi thắc mắc: “Lúc anh lái xe còn đeo kính à?”.

“Sau tai nạn mắt tôi bị ảnh hưởng, trời mưa ảnh hưởng đến tầm nhìn.”

Tôi vô thức nói: “VẬY LẦN TAI NẠN ĐÓ CỦA ANH NẶNG QUÁ NHỈ”.

Vừa dứt lời tôi đã hối hận, chỉ muốn nuốt câu đó lại. Tôi đúng là heo, sao đập lên vết thương của người ta làm gì, cũng may anh chỉ “Ừ” một tiếng, thái độ không có gì khác lạ.

Tôi quyết định níu kéo lại, “Thực ra, anh thật sự rất lợi hại.”

“Hử? Là sao?”

“Sau khi anh đến, thành tích công ty tăng rõ rệt, anh giỏi về sản xuất mà”, tôi nhấn mạnh, “Nên thực sự là anh làm gì cũng rất lợi hại”.

Anh nhìn thẳng phía trước, cười.

“... Anh cười cái gì thế?”, lẽ nào tôi nịnh nọt quá trắng trợn?

“Nhận được lời khen của sếp... tương lai, lẽ nào tôi không được cười?”

“... Tôi thềm vào làm sếp tương lai của anh.”

Từ Tô Châu đến Vô Tích chỉ một thoáng là tới, Lâm Tụ Sâm đưa tôi đến thẳng dưới lầu, tôi xuống xe, híp mắt nói “Cảm ơn” với anh, đang ngồi trong xe.

Đứng thẳng dậy định đi, tôi bỗng nhớ tới “tiền sự” bị tai nạn hai lần của anh, không kìm được lại ghé bên cửa sổ, “Anh lái xe về cẩn thận nhé”.

Anh bất ngờ nhìn tôi, có lẽ là do khúc xạ ánh đèn trên cặp kính, mà tôi cảm thấy ánh mắt anh có nét dịu dàng thoáng qua trong tích tắc, dịu dàng như muốn làm tan chảy cả tuyết.

Chương 25

Ở nhà ăn canh sườn như ý nguyện mấy ngày liền, tôi với da dẻ hồng nhuận quay về công ty. Ân Khiết và Vũ Hoa mỗi người một tay túm lấy tôi,

nhéo thịt trên người tôi.

“Mập rồi, phải đến năm cân là ít.”

“... Các cậu là đồ ghen tỵ.”

Ân Khiết thì như phát điên lên: “Tớ không ghen tỵ mà được à? Cậu thì ngày ngày ăn uống no đủ, bà đây thì bị việc dồn dập gấp đôi đó!”.

Tôi chìa tay ra: “Đấy thấy không, bình thường tớ làm thay cậu bao nhiêu là việc, biết tớ quan trọng đến thế nào chưa!”.

Ân Khiết nũng nịu: “Biết rồi đại gia, sau này tớ không bao giờ dám quên mang chìa khóa nữa, cậu có biết không bây giờ chuyện tớ không mang chìa khóa đã nổi tiếng khắp công ty? Thứ Sáu tuần trước tớ mang văn kiện đến cho phó tổng Lâm, trước khi đi anh ấy còn tỏ ra nghiêm túc nhắc tớ ‘Sau này đừng quên mang chìa khóa nữa nhé’... Khiến tớ muốn chết quá!”.

“Ha ha ha, cô còn mặt mũi nào than vãn nữa, Tiểu Nhiếp bị cái tật bừa bãi của cô hại thảm rồi!”, Vương Tề bước tới chọc cô nằng một câu, lại nói với tôi, “Tiểu Nhiếp giờ cô đã khỏe hẳn chưa? Phòng chúng ta vốn định đi thăm cô, nhưng phó tổng Lâm nói bệnh của cô cần tĩnh dưỡng, đông người quá thì không thích hợp nên chúng tôi không đi, cô đừng trách nhé”.

“A, không sao.”

Lâm Tụ Sâm... nghe họ nhắc đến anh, tôi có chút bần thần, không biết về lại công ty thì sẽ như thế nào...

Rất nhanh, sáng thứ Hai tôi gặp Lâm Tụ Sâm.

Buổi sáng không có chuyện gì gấp, theo phong cách của anh, mấy câu dặn dò công việc là kết thúc, có lúc không tới năm phút. Nhưng lần này trước khi kết thúc, anh bỗng nói: “Gần đây tôi nghe người ta nói, phong thủy của phòng chúng ta có vấn đề”.

Mọi người nhìn nhau, Ân Khiết nói nhỏ: “Sao em không nghe thấy nhỉ? Ai nói lung tung thế, truyền đến cả tai phó tổng Lâm. Đợi mà gặp xui xẻo đi!”.

Những người khác cũng tỏ ra tức tối.

Thế nhưng Lâm Tự Sâm không có ý truy cứu, đột ngột chuyển hướng: “Có điều tháng trước tôi gặp tai nạn xe, tháng này lại có đồng nghiệp, ừm, nhảy lầu, người ta có suy nghĩ đó cũng khó tránh khỏi.”

Nhảy lầu... Tôi đang cầm ly nước lên uống, suýt thì phun trà ra.

“Nên tôi định tuần này phòng chúng ta sẽ ra ngoài tụ tập ăn uống, cũng để đổi vận.”

Tụ tập có khả năng đổi vận? Tôi thấy chần động, còn chưa kịp tỏ ra bàng hoàng thì đã nghe anh nói tiếp, “Lần này đương nhiên không thể tính vào chi phí công, nên sẽ do tôi và Nhiếp Hy Quang cùng nhau trả”.

...

Sửng sốt – là vẻ mặt mọi người nhìn tôi.

Sửng sốt – là vẻ mặt tôi nhìn Lâm Tự Sâm.

Tôi yếu ớt hỏi: “Tại sao tôi cũng phải chia tiền?”.

Những phòng khác đều do lão đại mời mà!

Lâm Tụ Sâm tỏ ra liêm khiết: “Lẽ nào không phải do chúng ta liên tiếp xảy ra chuyện mới có lời đồn đại?”.

... Thế mà cũng được? Hơn nữa anh đừng có nói như thể chúng ta gây ra scandal được không...

Cuối cùng tôi chỉ có thể hỏi: “Đất không?”.

Lâm Tụ Sâm cười tủm tỉm với tôi.

Tôi đã trải qua một ngày trong đủ ánh mắt kỳ quái của các đồng nghiệp...

Ân Khiết nói với vẻ lo âu: “Ôi chà, chỗ mà phó tổng Lâm chọn liệu có đất quá không? Theo như ban đêm tớ quan sát chòm sao chiếu mệnh thì chắc chắn cậu thuộc ‘Tộc ánh trăng^[1]’, có cần tớ cho cậu mượn một ít không!”.

[1] Từ lóng trong tiếng Trung Quốc ý chỉ những người mỗi tháng kiếm được bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu.

Tôi thực sự cảm thấy đúng là một tai họa từ trên trời rơi xuống, mời thì không vấn đề, còn mời khách để đổi vận thì... có chút phá vỡ IQ của tôi rồi.

“Vậy cậu quan sát chòm sao chiếu mệnh của tớ xem, tớ không mang theo ví tiền để phó tổng Lâm trả một mình thì sao?”

Ân Khiết nhìn tôi kỳ thị: “Cái này không cần quan sát chòm sao, tớ đoán bằng đầu gối cũng biết là hôm sau cậu sẽ làm thêm, mà còn rất thê thảm”.

“Cậu đừng lo, với phong độ và nhân phẩm của phó tổng Lâm của chúng ta, thì cũng chỉ là nói vậy thôi, sẽ không bắt cậu trả tiền thật đâu, làm ơn đi, cho dù bắt cậu trả tiền cũng sẽ không đắt lắm đâu.”

Thế là tôi chỉ có thể ngoan ngoãn xách theo ví tiền, đợi phó tổng Lâm gọi. Kết quả là Ân Khiết đã đánh giá quá cao nhân phẩm của Lâm Tự Sâm...

Cho dù đắt thì mọi người cũng rất kinh ngạc mừng rỡ vì được ăn hoành tráng thế này, tôi lại không phải xót tiền thực sự, chẳng qua là nhờ vả Ân Khiết là được. Vấn đề là...

Mọi người ăn xong, Lâm Tự Sâm đứng lên thanh toán, Ân Khiết kéo ống tay áo tôi, tỏ vẻ: Xem kia, tớ nói không sai chứ, phó tổng Lâm quả nhiên đi tính tiền một mình.

Tôi giơ ngón cái lên khen ngợi cô nàng.

Sau đó tôi nhận được tin nhắn của Lâm Tự Sâm: *Đến quầy tính tiền.*

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi ngỡ ngác đứng lên ra đó, mọi người tưởng tôi đi vệ sinh nên không chú ý. Đến quầy, phó tổng Lâm khẽ tựa vào quầy, hơi mỉm cười, nói với tôi không chút ngượng ngập: “Nhiếp Hy Quang, tôi quên mang tiền rồi.”

“...”

Ngàn vạn cảm xúc chạy vọt qua, các bạn sẽ không hiểu đâu.

Tôi lặng lẽ lấy card ra quẹt, Lâm Tự Sâm đứng cạnh nhìn, tôi cứ cảm thấy ánh mắt anh đặc biệt sáng, giống như là đèn pha được tôi làm anh rất

đắc ý vậy.

Hừm, đó là ảo giác chăng? Phó tổng của chúng ta không thể vô lại như thế được.

Tôi lặng lẽ lấy lại thẻ, nhìn anh đây kỳ thị, nhưng trong lòng thực ra không hề tức giận. Ăn bao nhiêu bữa cơm của anh rồi, mời anh ăn là điều hiển nhiên.

“Tôi nhớ ra rồi, tiền nằm viện lần trước vẫn chưa trả anh.”

“...”

Tôi lắc lắc tấm thẻ ngân hàng, “Hết nợ nhau nhé?”.

Anh cười, “Ừ, hết nợ rồi”.

Lúc về, đa số đều bắt taxi, bởi Ân Khiết khá là vô sỉ, nên ngay lúc đầu tôi đã bị cô nàng kéo lên xe của Lâm Tự Sâm... Đương nhiên tôi cũng phối hợp...

Ngồi cùng xe còn có hai đồng nghiệp khác.

Đồng nghiệp nam ngồi ở ghế phụ cứ cảm kích Lâm Tự Sâm: “Thật không ngờ phó tổng lại mời chúng em ăn bữa thịnh soạn như thế!”.

“Đừng khách sáo.”

Giọng Lâm Tự Sâm thản nhiên đến không thể thản nhiên hơn.

“Bữa này chắc là rất đắt ạ?”

“Ừ, cũng tạm.”

...

Tôi chỉ có thể lặng lẽ gục đầu lên người Ân Khiết.

Ân Khiết giật mình, lắc lắc tôi, “Hy Quang cậu sao thế? Say xe hả?”.

“Không... ăn no quá thôi.”

Ân Khiết: “...”

Tôi nghe thấy rất rõ ràng tiếng cười khẽ vẳng đến từ phía trước.

Thoáng chốc đã đến công ty, chúng tôi xuống xe, vẫy tay chào từ biệt Lâm Tự Sâm. Đi được một đoạn ngắn, tôi quay đầu lại.

Tôi bỗng thấy có phần bất an.

Mọi thứ sao không chân thực thế này.

Trước kia còn như kẻ thù, thật sự có thể thoáng chốc đã như bạn bè được sao? Trêu đùa nhau chọc ghẹo nhau...

Có thể thay đổi nhanh thế ư?

“Đợi tí một chút”, tôi nói với Ân Khiết, rồi chạy ngược lại.

Xe Lâm Tự Sâm chưa đi, chắc thấy tôi chạy lại nên anh xuống xe.

“Đề quên đồ trên xe à?”

“Không”, tôi lắc đầu, thở hỏn hển, đứng trước mặt anh, ngẩng lên nghiêm túc hỏi anh: “Lâm Tự Sâm, chúng ta thật sự hòa giải rồi sao?”.

Anh nhìn tôi chăm chú, nói chắc nịch như đinh đóng cột, “Ừ”.

Tôi bỗng cảm thấy tâm trạng thật tốt, sau đó lại nhớ ra, hỏi anh: “Vậy trước kia rốt cuộc là vì sao anh ghét tôi thế?”.

Đêm đầu đông, ánh đèn đường hiu hắt.

Xung quanh vắng lặng tịch mịch.

Tôi tưởng sẽ không có được câu trả lời, nhưng lại nghe giọng nói trầm trầm dịu dàng của anh.

“Vì cô vô tư quá.”

“... Gì cơ?”, tôi nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Vì cô vô tư quá”, anh nói, ngừng một chút rồi bổ sung, “Lại quá đãng trí”.

Cái gì thế này...

Tôi vốn định hỏi tiếp nhưng anh đã không cho tôi cơ hội: “Được rồi, cô nên về đi, họ đang nhìn chúng ta đấy”.

Tôi quay lại, quả nhiên Ân Khiết và mọi người đang nhìn chúng tôi bằng ánh mắt “đăm đuôi”...

Tôi đành mây đen đầy đầu chào tạm biệt anh.

Trên đường về, tôi vắt cạn não ra cuối cùng cũng hiểu được ý của Lâm Tụ Sâm, vô tư, đãng trí, tức là nói tôi ngờ nghệch khờ khạo chứ gì.

Ân Khiết tò mò hỏi tôi, “Lúc nãy cậu và phó tổng Lâm nói gì đó?”.

“Tớ hỏi phó tổng Lâm trước kia vì sao ghét tớ.”

Ân Khiết thắc mắc, “Anh ấy nói sao?”.

“Ờ”, tôi gật đầu, u sầu giải thích cho cô nàng nghe, “Anh ấy nói tớ quá khờ khạo”.

Chương 26

Có phải tôi luôn “khờ khạo” như thế nên Lâm Tụ Sâm cứ bắt tôi làm thêm giờ không?

Tôi tắt đèn văn phòng lớn, đến văn phòng anh, gõ cửa hỏi: “Phó tổng, anh chưa đi sao? Tôi về trước nhé”.

“Khoan đã.”

Anh dọn dẹp văn kiện, tắt đèn văn phòng, rồi cùng tôi ra khỏi đó.

Ban đêm tòa nhà văn phòng đặc biệt yên tĩnh, cả tòa nhà như chỉ có tiếng bước chân của anh và tôi. Lặng lẽ đi một lúc, tôi không kìm được hỏi anh:

“Phó tổng, tại sao anh cứ bắt tôi làm thêm giờ thế?”.

“Nhiếp Hy Quang, công ty này nhà cô có bốn mươi chín phần trăm cổ phần, lợi nhuận một nửa thuộc về nhà cô.”

“Thế nên?”

“Nên gọi người ta làm thêm giờ thì tôi có cảm giác tội lỗi, thấy như đang bóc lột giá trị thặng dư của nhân dân lao động”, anh dụi dàng nói, “Bảo cô làm thêm thì không có cảm giác tội lỗi”.

“...”, tôi nên nói gì đây?

“Còn nữa, Nhiếp Hy Quang, tan sở rồi cô có thể đừng gọi tôi là phó tổng nữa được không?”

“Tại sao?”

“À, sẽ có cảm giác tan sở rồi mà vẫn còn làm thuê cho cô vậy.”

“...”

Tôi có thể nói là, mấy hôm nay tôi đã quen với một Lâm TỰ SÂM như thế rồi chẳng? Chắc đó mới là bản tính của anh ấy? Tôi nhớ lại dáng vẻ của anh và bác sĩ Phương trò chuyện, có cảm giác tùy ý mà lại hóm hỉnh...

Trong lúc trò chuyện, chúng tôi đã ra khỏi văn phòng, tôi cầm nín vẩy vẩy tay với anh: “Lâm TỰ SÂM, tạm biệt!”.

Anh bỗng gọi, “Nhiếp Hy Quang, quay lại đây”.

Tôi lại chạy lại, “Sao vậy?”.

“Sáng nay, búp bê phúc Vô Tích trên bàn tôi là cô đặt đó à?”

Tôi ngẩng lên nhìn trời, “Đúng thế, có người nói phải phán đoán mâu thuẫn chủ yếu, lần trước tôi về Tô Châu đứng đợi tàu ở ga, bỗng tỉnh ngộ ra, thế là mua một con ở đó, mười lăm tệ, không cần cảm ơn đâu ạ”.

“Ồ đúng rồi”, tôi bổ sung, “Cái đó là để anh treo trên xe, không phải đặt trên bàn đâu”.

Anh nhìn tôi, “Mua lâu rồi mà sao giờ mới đưa tôi?”.

“Trước đó tôi bận xoa dịu vết thương lòng mà bữa ăn gây ra cho tôi”, một bữa cơm quẹt mất tất cả lương từ trước tới nay của tôi rồi...

“Vết thương lòng sâu đến thế à? Cô đưa sớm cho tôi thì chưa biết chừng tôi đã không quên mang theo ví rồi”, anh bỗng cười, đưa tôi một cái chai nhỏ, “Sản phẩm ba không, có dám dùng không?”.

Tôi đưa tay nhận lấy theo phản xạ, “Đây là gì thế?”.

Trong lòng bàn tay tôi là một cái chai nhỏ màu xanh lục bích, bằng ngọc nhưng lại không hề có cảm giác mát lạnh mà ấm nóng, như luồng được ai đó nắm trong tay.

Tôi mở ra, mùi thuốc nhẹ nhàng thanh mát đưa đến.

“Hả?”

“Những vết sẹo ngoài da của cô có thể dùng cái này để xóa mờ, hiệu quả rất tốt.”

“Cám ơn...”, tôi bỗng không biết nói gì, “Thực ra thì đã không sao rồi, sẹo sau này cũng mờ đi”.

“Nói thì thế nhưng bộ dạng cô bây giờ làm sao tôi đưa ra ngoài?”.

Cái gì mà đưa ra ngoài với không ra ngoài? Tôi nghi hoặc nhìn anh, còn nữa, vẻ mặt xét nét của anh là gì...

Lâm Tự Sâm đưa tôi một tấm thiệp màu đỏ.

“Tiệc cưới của bạn phó tổng Lâm? Chính là cô gái lần trước hét lên hại cậu té xuống hả?”, Vũ Hoa vừa hỏi vừa đưa cho tôi một quả táo đỏ.

“Ừ, anh ấy nói lần trước bạn anh ấy đi ngang Tô Châu đưa thiệp, kết quả thấy tớ trèo cửa sổ, giật mình hốt hoảng, hình như mắc chứng sợ độ cao... Quả táo này ngon thật.”

Tôi khen quả táo xong, tiếp tục: “Phó tổng Lâm nói cô ấy luôn cảm thấy áy náy, nên đặc biệt mời tớ tham dự lễ cưới, là mừng Một Tết ở Thượng Hải... Tớ có nên đi không?”.

Ân Khiết nói, “Đương nhiên là đi! Ăn uống miễn phí tại sao không đi! Ừ, cậu không cần đưa phong bì phải không?”

Tôi không chắc lắm: “... Không cần hả? Haizzz, cái này không phải trọng tâm.”

“Sao không phải trọng tâm!”, Ân Khiết nhảy từ trên giường xuống, tay chân nhanh nhẹn mở thiệp mời ra, “Cậu xem này, ồ, tên cậu và phó tổng

Lâm viết chung với nhau, vậy cậu không cần đi phong bì! Ừa, hình như mới thêm tên cậu vào”.

“Chắc chắn rồi, ban đầu người ta có quen biết tớ đâu.”

“Cũng phải. Dù sao không cần đi phong bì thì phải tham dự, cậu ăn mặc đẹp vào! Lát nữa về phòng cậu xem quần áo! Mục tiêu! Ăn uống miễn phí!”

... Sao tôi cảm thấy cô nàng còn hưng phấn hơn mình nhỉ.

“Ồi, nói ra thì cậu và phó tổng cùng tham gia tiệc cưới đó!”, Ân Khiết nhấn mạnh: “Tức là hoạn nạn mới biết chân tình! Nếu biết sớm nhảy lâu sẽ khiến phó tổng Lâm thay đổi cái nhìn về cậu thì cậu nên nhảy sớm mới phải!”.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi trừng mắt: “Nếu bắt cậu nhảy từ lầu hai xuống để thăng chức cho cậu, cậu có nhảy không?”.

Ân Khiết tỏ ra khó xử: “Tặng bao nhiêu?”.

... Tôi quyết định phớt lờ cô nàng.

Chuyện đi đám cưới tôi cứ trì hoãn chưa trả lời Lâm Tự Sâm, ai ngờ không lâu sau, tôi lại hận được “một quả bom đỏ”.

Là email lão đại gửi.

Thực ra hộp thư tôi đã lâu không đăng nhập, hôm đó vừa hay lại đăng ký một trang mạng nên phải vào hộp thư xác nhận, cho nên mới không bỏ lỡ lá thư bay giữa một đống thư quảng cáo.

“Dưa Hấu, mừng Hai tháng Một cậu có ở trong nước không, ở nước ngoài trước và sau lễ Giáng Sinh chắc được nghỉ lễ phải không, rảnh thì về nhé, bà đây cười rồi! Nếu về nhất định phải đến nhé! Nếu ở nước ngoài thì phải gửi phong bao đấy! Điện thoại tớ ở Thượng Hải là 159xxxxxxx, nhớ liên lạc với tớ, cái con nhóc kia, ra nước ngoài rồi là chẳng liên lạc gì với bọn này cả!”

Phía sau còn có một biểu tượng mắt mũi xéch ngược trông rất hung dữ, quả là có cảm giác lão đại.

Tôi choáng váng xem đi xem lại thư mấy lần, cũng không hiểu cái gì mà nước ngoài thì được nghỉ lễ Giáng Sinh, mây đen bay đầy đầu, tôi bấm số điện thoại trong email.

Rất nhanh, bên kia nghe máy: “A lô, xin chào, ai đấy ạ?”.

“Tớ đây, Dưa Hấu.”

“Ừa, cái con bé Dưa Hấu chết tiệt, cuối cùng cũng biết liên lạc đó hả! Đợi chút, đây là số điện thoại trong nước, cậu vẫn ở đây à...”

“... Tớ không ở đây thì ở đâu? Đây là số ở Vô Tích của tớ, các cậu có số điện thoại của tớ mà.”

Lão đại bên kia hỏi với vẻ sừng sốt: “Chẳng phải cậu ra nước ngoài du học hay sao?”

“Ai nói thế?”, tôi ú ớ, “Tớ chỉ ra nước ngoài chơi một thời gian mà thôi. Tớ đã nhắn tin cho các cậu mà, bảo các cậu đưa địa chỉ đây để tớ gửi quà cho...”

“Bọn tớ đều đổi số điện thoại Thượng Hải rồi mà?”

“...”

Được thôi, thực ra chẳng phải không nghĩ tới chuyện họ đổi số, bây giờ thời đại thông tin, muốn tìm cách liên lạc mới thì quá dễ dàng, thế nhưng về nước được ba tháng, tôi lại vô thức không đi tìm họ, cứ nghĩ qua một dạo nữa sẽ liên lạc, vậy là trì hoãn tới bây giờ...

“Tớ sai rồi... Lát nữa cậu nhắn cho tớ số điện thoại của mọi người nhé. Sao cậu lại nghĩ là tớ đi du học?”, cho dù không liên lạc được cũng không tới nỗi nghĩ như thế chứ.

“Hình như là Dung Dung nói, mà cậu cũng đâu đến Thịnh Viên”, lão đại tỏ ra hoang mang.

Sao Dung Dung lại nói tôi đi du học? Tôi thấy hơi lạ, nhưng nhắc đến cô ta thì tôi chỉ muốn bỏ qua, nên chuyển đề tài, “Ồ, tớ giờ làm việc ở Tô Châu, không nói đến chuyện đó nữa, đám cưới của cậu chắc chắn tớ sẽ đến”.

“Sao cậu lại chạy tới Tô Châu?”, lão đại lẩm bẩm, “Chỉ đến không thì không được, tất cả các cậu phải đến sớm một ngày để giúp tớ, mừng Một đến nhé, dù sao Tô Châu cũng gần. Hê hê, bọn mình nghèo, sảnh cưới phải tươm trang trí.”

Tất cả mọi người?

...

Tôi khựng lại, rồi từ chối ngay: “Mừng Một chắc tớ không đi được, cậu biết là ‘tài vụ’ đầu tháng phải làm thêm giờ mà...”.

“Nguyên Đán cũng làm thêm à?”, lão đại nghi ngờ.

“Phải phải, tàn bạo vô nhân đạo lắm”, tôi sợ cô nàng nín kéo, vội cười hề hề, “Cười nhanh thế, lão đại chắc cậu không...”.

Lão đại có lẽ bị nghi ngờ quá nhiều lần nên lập tức bùng nổ: “Bà đây không có thai đâu nhé! Khi thật, cái đàm này đưa nào cũng bậy bạ!”.

“Tớ có nói cậu mang thai đâu”, tôi kêu oan.

“Vậy lúc nãy cậu định nói gì?”

Tôi ngẫm nghĩ, “Tớ định nói... Lão đại chắc cậu không... làm cho chồng cậu có thai chứ ==”.

Bên kia im lặng, sau đó là một tràng cười man rợ: “Ha ha ha ha ha ha! Không sai, chính là thế! Dưa Hấu à, bao nhiêu người mà chỉ có cậu nhìn thấu chân tướng! Ha ha ha ha, sang năm anh ấy sinh con xong, cậu đến uống rượu mừng nhé!”.

Tôi bị tràng cười của cô nàng làm run lấy bầy: “Lão đại, cậu dễ cười thật đấy!”.

“Buồn cười thật mà, nói nghe này, Hy Quang, tâm trạng của cậu tốt quá nhỉ.”

Tôi ngớ ra, “Có sao?”.

“Có! Qua điện thoại là ngửi thấy được.”

Cúp máy xong, tôi chóng cảm thấy thờ. Ngay cả lão đại bên kia cũng nhận ra tâm trạng tôi rất tốt, xem ra tâm trạng tôi tốt thật, nhưng rốt cuộc là vì sao nhỉ, hình như cũng chẳng xảy ra chuyện gì vui đến kinh thiên động địa mà.

Chẳng lẽ...

Tôi bất giác liếc nhìn Lâm Tự Sâm đang ở trong văn phòng phó tổng.

... Chẳng lẽ là vì cuối cùng đã có một anh chàng siêu đẹp trai giải trừ thù hận với tôi?

Ừ, chắc chắn là thế, đó là một chuyện đáng yêu biết bao đáng mừng biết bao, tôi và Lâm Tự Sâm, trước khi hết năm, sau khi anh bị tai nạn và tôi nhảy lầu, cuối cùng đã bước vào...

Mỗi quan hệ cấp trên cấp dưới hài hòa tuyệt đẹp.

Rất vất vả đấy!

Còn trắc trở hơn cả người ta yêu nhau nữa đấy!

Thế nên, tôi đưa ra kết luận!

Đề tiếp tục duy trì quan hệ thân thiện hiện tại, tiệc cưới của bạn anh tôi phải đi! Không thể để người ta làm đám cưới với tâm trạng áy náy được!

Chương 27

Tôi vốn chuẩn bị xong hết rồi, mừng Một và mừng Hai sẽ mặc gì trong hai tiệc cưới, kết quả là người tính không bằng trời tính, tối Ba mươi một nhiệt độ lại hạ thấp, xuống tới mười độ, chớp mắt đã lạnh băng.

Tôi vô cùng khổ sở.

Đa số quần áo của tôi đều để ở Vô Tích, còn quần áo ở Tô Châu bên này thì chỉ hợp với thời tiết nơi đây... mà lại... chỉ có... đồ công sở...

Nếu đi mua...

Tôi nhìn giờ, hôm nay muộn rồi, đã mười hai giờ rưỡi, hai giờ Lâm Tự Sâm đến đón tôi, không kịp nữa rồi.

Tôi đấu tranh giữa phong độ và nhiệt độ mãi, cuối cùng cương quyết chọn nhiệt độ, hai giờ đúng xuất hiện ở cổng công ty.

Xe của Lâm Tự Sâm đậu ven đường, chắc anh đã đợi tôi được một lúc. Trông thấy tôi, anh mở cửa xe bước xuống, rồi nhú mày.

Tôi vội giải thích: “Sẽ không mặc thế này dự đám cưới đâu, lúc xuống xe tôi sẽ cởi ra, bây giờ khoác tạm để tránh gió”.

[©STE.NT](#)

Anh lại nhìn tôi mấy giây, cuối cùng ậm ừ, “Nhiếp Hy Quang, đây là lần đầu tôi dẫn bạn gái đến tham dự hôn lễ của bạn”.

“Hử?”

“Nên, có thể nào phiền cô dừng cho tôi cảm giác... cô đang làm thêm giờ với tôi được không?”

Tôi bắt lực giải thích: “Tôi cũng bó tay rồi, ở đây tôi không có quần áo dầy, nếu mua thì không kịp”.

Anh quan sát tôi từ trên xuống: “Lên xe, tôi đưa cô đến một nơi”.

“Đi đâu?”

“Trước đây tôi có một bệnh nhân ở Tô Châu, cô ấy làm đại lý cho một số nhãn hiệu quần áo, tôi đưa cô đến đó xem thử.”

Đại gia thế cơ à?

Tôi ngần ngại, “Thực sự là phải thế ạ?”.

Anh vừa tìm danh bạ điện thoại vừa trả lời tôi: “Ừ, tôi khá là giữ thể diện”.

“...” tôi đành câm nín.

Bệnh nhân cũ của Lâm Tự Sâm là một người phụ nữ trung niên vô cùng nhiệt tình và phóng khoáng, gọi là chị Vương, lúc chúng tôi đến thì chị đang đứng chờ trước cửa hàng, vừa xuống xe là chị đã nhiệt tình bước tới: “Bác sĩ Lâm, thật là quý hóa quá, quý hóa quá”.

Chị vừa nói vừa nhìn tôi, “Vị này là bạn gái của bác sĩ Lâm đó sao? Ôi trời thật là tốt, trước kia tôi nằm viện còn nghĩ, mai này cô gái nào may mắn được làm bạn gái của bác sĩ Lâm cơ đấy”.

Tôi định lên tiếng phủ nhận, thế nhưng chị thực sự quá nhiệt tình làm tôi còn chưa kịp nói gì, chị đã chạy đi lấy cho tôi danh sách gì đó rồi.

Tôi toát mồ hôi, ngượng ngập nhìn Lâm Tụ Sâm: “Hình như chị ấy hiểu lắm”.

Lâm Tụ Sâm rất thản nhiên: “Không sao, hiểu lắm thì có thể được giảm giá”.

... Câu này quá choáng rồi! Trong tích tắc tôi lại cảm thấy, hình như để người ta hiểu lắm cũng tốt đấy chứ?

Nhưng khí tiết tồn tại trong tôi vẫn yếu ớt nhắc nhở: “Nhu thế không tốt lắm đâu...”

“Cô tưởng tôi nói là tôi dẫn nhân viên đến mua quần áo thì tốt lắm à?”

“...”

Được thôi...

Dù sao bây giờ cũng đã qua thời điểm giải thích rồi, tôi không thể lao tới nói rằng mình không phải bạn gái của Lâm Tụ Sâm, ngượng lắm, dù gì sau này chắc sẽ không gặp lại, mà lại còn... giảm giá, thế thì thôi vậy.

Rất nhanh, chị Vương cầm một chồng album tới, dẫn theo một cô gái trẻ quay lại.

“Đây là Anne, nhân viên số một của cửa hàng bọn chị, mắt thẩm mỹ rất tốt, chị sẽ nhờ cô ấy tìm giúp em vài bộ thử xem, ở đây còn có danh sách hàng mới của những nhãn hiệu khác mà chị làm đại lý, em cũng xem thử đi.”

“Vâng ạ, cảm ơn chị”, tôi nhận lấy quyển album.

Anne đi quanh tôi một vòng.

“Chị rất dễ mặc đồ, mọi phong cách đều có thể thử, bình thường chị thích mặc kiểu trang phục nào hơn ạ?”

“Đơn giản thoải mái một chút.”

“Ồ, những cái này thì thế nào?”, cô nàng lật xoàng xoạch mấy tấm hình cho tôi xem, “Hoặc là chị có muốn thử phong cách khác không, như kiểu ngọt ngào này chẳng hạn?”.

Tôi lơ đãng gật đầu: “Được thôi”.

Cô nàng nhanh chóng lấy ra một đồng quần áo cho tôi thử.

Phải nói người ta đúng là chuyên nghiệp, tôi thử mấy bộ đều thấy rất đẹp. Nghĩ đến việc lâu lắm mình không mua đồ, thế là tôi lấy hết.

“Nếu tham dự đám cưới, tôi kiến nghị Nhiếp tiêu thử mặc bộ này, có chút chín chắn nhưng lại không quá đứng đắn, rất thanh tân ngọt ngào. Chúng tôi còn có bộ trang sức phối hợp, tôi giúp cô làm tóc nhé?”

Dáng vẻ hoạt bát hào hứng của cô nàng thực sự khiến tôi khó lòng từ chối, thế là trong một chốc, tôi đã đổi kiểu tóc, tóc búi lỏng, phối với chiếc kẹp cài chéch một bên.

Ngoài tham gia tiệc của mẹ nuôi ra, đã rất lâu tôi chưa từng mặc trang trọng thế này, bỗng có chút ngượng ngùng xấu hổ, không tìm được quay

sang nhìn Lâm Tự Sâm, hỏi anh xem đã đạt được tiêu chuẩn thể diện của anh chưa.

Nhưng cảm giác ăn mặc đẹp để cho anh ngắm thể này sao mà kỳ quặc...

Thế là tôi nhanh chóng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nói với Anne: “Anne, cảm ơn cô, mấy bộ này tôi rất thích, cứ tính tiền hết”.

Anne cười tươi rói trả lời: “Lúc nãy cô thử đồ, Lâm tiên sinh đã trả hết rồi”.

Lâm tiên sinh kia đang rảnh rồi, ngồi xem tạp chí, đến khi tôi sững sờ quay lại nhìn, anh mới ung dung ngược lên, rất “e thẹn” gật đầu với tôi.

Tư duy tôi trong tích tắc như bị đứt quãng, không phải vì cảm thấy anh trả tiền thì tôi bị mạo phạm hay đại loại thế, mà vì tư thế đó của anh, động tác đó của anh, thực sự là quá “nữ tính”.

Mãi sau, tôi mới thoát ra khỏi trạng thái đứng hình đó, bước tới, hỏi với vẻ thiếu tự nhiên: “Anh trả tiền rồi sao? Sao anh biết tôi muốn mua mấy bộ đó?”.

“Tôi thấy đều đẹp”, anh gấp cuốn tạp chí lại, nói với vẻ vô cùng tự nhiên.

“...”

Tóm lại là ai mua quần áo đây.

Lúc này chị Vương cầm thẻ ngân hàng quay lại, nằng nặc dúi trả Lâm Tự Sâm: “Anne không hiểu nên mới nhận thẻ của cậu, bác sĩ Lâm dẫn bạn gái tới mua quần áo, làm sao tôi lấy tiền được, cậu là ân nhân cứu mạng của tôi mà”.

Lâm Tụ Sâm mỉm cười: “Sau này tôi còn dẫn cô ấy đến mua quần áo, chị không nhận tiền thì lần sau làm sao tôi đến”.

Anh nhìn tôi.

Tôi chớp mắt, lập tức phụ họa: “Đúng thế đúng thế, để anh ấy trả đi ạ”.

Lúc này chị Vương mới miễn cưỡng cầm thẻ đi thanh toán.

Vừa xách túi ra khỏi cửa hàng, còn chưa đợi tôi lên tiếng, Lâm Tụ Sâm đã đưa hóa đơn cho tôi.

“Hóa đơn.”

“Khi này tôi phôi hợp tốt chứ? Lúc về sẽ trả tiền cho anh”, tôi tự đắc, vừa nhận lấy hóa đơn liếc qua, rồi đột ngột đứng hình, “... Giảm còn... ba mươi phần trăm?”.

Tôi lập tức dừng bước.

“Đợi một chút, lúc này tôi nhìn thấy bộ kia cũng rất đẹp, tôi phải quay lại mua...”

Lâm Tụ Sâm túm lấy cánh tay tôi, đầu đầu nói: “Nhiếp tiểu thư, sắp không kịp dự đám cưới rồi”.

Chúng tôi suýt nữa tới muộn. Lúc đến khách sạn, cô dâu chú rể đã vào trong chuẩn bị.

Cô dâu đứng trước cửa sảnh tiệc trông thấy chúng tôi thì lập tức xách váy bước tới, than thở: “Bác sĩ Lâm, mình còn tưởng cậu không tới chứ! Ủa, cô gái này là?”

Cô ấy nhìn tôi, vẻ mặt vừa tò mò vừa nhiều chuyện.

Hừm, cô ấy không quen tôi? Chẳng đã nói cô ấy mời tôi đến sao? Tôi nghi ngờ nhìn Lâm Tự Sâm.

Lâm Tự Sâm cười cười: “Cô ấy chính là người bị cậu dọa cho ngã lầu đấy, chẳng phải cậu bảo tôi dẫn cô ấy đến à?”

“A... đúng đúng đúng!”, cô dâu kêu lên rồi xin lỗi lia lịa: “Xin lỗi xin lỗi, tôi bận quá nên quên mất! Lần trước tôi thật sự không cố ý, tôi mắc chứng sợ độ cao, thấy người ta đứng trên cao là sợ chết khiếp. Lúc nãy không nhận ra cô thật ngại quá, lần trước sợ quá, Tự Sâm lại chắn trước tôi nên không nhìn rõ cô, cô biết đấy, lúc đó Tự Sâm thật đáng sợ...”

Cô dâu tóm lấy tôi nói đến ba phút, nhanh tới độ gần như không có dấu chấm câu, nói xong thì giới thiệu chú rể với tôi, chú rể là một người trông có vẻ thật thà, anh ta chân thành xin lỗi tôi thêm lần nữa.

Tôi có phần ngại ngùng, cũng may người dẫn chương trình bên cạnh giúp họ vào trong chuẩn bị, cô dâu mới chịu ngừng lại. Tôi và Lâm Tự Sâm đang định vào trong sảnh tiệc thì cô ấy gọi anh lại.

“Tự Sâm, mình cũng mời thầy đến, thầy luôn lo cho cậu. Nếu cậu đã đưa Hy Quang tới thì dẫn đến cho thầy biết, cũng để thầy yên tâm.”

Hừ, ý gì đây? Chắc không phải...

Tôi khựng lại.

“Khoan đã, lúc này bạn học của anh chắc không hiểu làm chứ? Có phải cô ấy nghĩ là...”

Dường như Lâm Tụ Sâm bị tôi kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, anh dừng lại nhìn tôi, “Nghĩ gì?”.

“Thì giống lúc này mua quần áo đó...”

Lâm Tụ Sâm tỏ ra trầm tư: “Thực ra hiểu làm cũng không sao, bao năm nay không có bạn gái, tôi đi thể này có chút thể diện, kẻ hèn này cũng coi như tuần tú phong độ, thế nên cô cũng không thiệt thòi...’.

Rốt cuộc anh yêu thể diện đến mức nào! Lại còn tuần tú phong độ, tôi suýt phì cười, cố gắng nghiêm mặt, nói: “Không được! Bây giờ có được giảm giá đâu!”.

“Không được thật à?”, anh hỏi tiếp.

Tôi kiên quyết lắc đầu.

“Được”, anh nhanh chóng đồng ý, mỉm cười nhìn tôi.

Tôi bỗng có cảm giác hụt hẫng... Thế nhưng nhất thời không hiểu vì sao mình từ chối mà lại có cảm giác này.

Bác sĩ Phương cũng tới, chúng tôi vừa vào trong thì anh ta đã vẫy tay gọi. Nhưng Lâm Tụ Sâm không đến chỗ anh ta, mà đến bàn chính, dừng lại ở phía sau một ông lão tóc bạc phơ.

“Thưa thầy.”

Ông cụ quay lại, hơi mừng rỡ nhìn chúng tôi: “Là Tụ Sâm à! Em đã tới đây hả?”

“Vâng, em đã tới.”

Ông cụ run rẩy định đứng lên, bị Lâm Tụ Sâm ngăn lại, anh quỳ xuống, quan tâm hỏi: “Gần đây sức khỏe của thầy thế nào, đường huyết bao nhiêu ạ?”.

Ông cụ khoát tay: “Thầy cũng là bác sĩ, còn là thầy của em, có cần em lo lắng chuyện này không?”, vừa nói ông vừa nhìn tôi, hỏi vui vẻ: “Đây là bạn gái em à? Rất tốt rất tốt”.

Lâm Tụ Sâm khựng lại một chút rồi nói: “Không phải ạ”.

Tôi thở phào, phó tổng Lâm, quả nhiên anh vẫn có tiết tháo! Nhưng thấy ông cụ tỏ ra thất vọng, tôi lại có chút không nữa.

Lâm Tụ Sâm và thầy của anh, xem ra tình cảm rất tốt.

Sau đó tôi nghe Lâm Tụ Sâm dịu giọng nói với ông cụ: “Em vẫn đang theo đuổi”.

Sắc mặt ông cụ lập tức từ thất vọng trở lại vui mừng, vui vẻ quan sát tôi. Tôi bị Lâm Tụ Sâm làm cho giật mình, tim run bắn lên, sững sờ nhìn anh.

Anh cũng nhìn tôi, ra hiệu cho tôi phối hợp như trong cửa hàng quần áo lúc nãy.

Tôi nhìn ông cụ tóc bạc phơ, run lấy bầy, bất giác cũng gật đầu, “Vâng”.

Gật đầu rồi tôi mới nhận ra, anh có nói tôi là bạn gái đâu, chỉ lừa ông cụ là “đang theo đuổi”, có cần tôi thừa nhận không?

Nhưng sự thừa nhận của tôi rõ ràng khiến ông cụ càng vui hơn, ông tỏ ra được an ủi, nói ngay: “Tốt tốt tốt, có mục tiêu là được, thầy chỉ sợ em giống trước kia. Tự Sâm à, em không cầm dao mổ được nữa, nhưng trong cuộc đời không chỉ có cầm dao mổ, dù thế nào đi nữa, em cũng phải sống thật tốt nhé”.

Những lời ông cụ nói rất bình thường, nhưng tình cảm yêu thương sâu sắc ấy, lại nghĩ tới những gì Lâm Tự Sâm đã trải qua, mắt tôi bỗng nóng lên.

Lâm Tự Sâm gật đầu: “Thưa thầy, nhất định là thế ạ”.

Chương 28

Người dẫn chương trình đứng trên sân khấu tuyên bố hôn lễ sắp bắt đầu, chúng tôi chào tạm biệt ông cụ, đến bàn của bác sĩ Phương, tâm trạng của Lâm Tự Sâm dường như hơi buồn bã.

Bỗng dưng có người nói “đang theo đuổi”, dù biết rõ là những lời an ủi ông cụ thôi, nhưng ít nhiều cũng khiến tôi mất tự nhiên, có điều nhìn Lâm Tự Sâm buồn như vậy, tôi lại không kiềm được mà chủ động bắt chuyện với anh.

“Anh sao thế?”

“Đã hơn một năm rồi tôi không đi thăm thầy”, Lâm Tự Sâm nói, “Thầy là người quyền uy trong giới khoa ngoại thần kinh, học trò đông không kể, nhưng học trò thầy ưng ý nhất cũng chỉ có vài người, tôi là một trong số đó, lại là học trò cuối cùng của thầy, tôi đã phụ tâm huyết của thầy rồi.”

“Chuyện này không thể trách anh, thầy cũng không trách anh đâu.” Tôi không thể chịu nổi bộ dạng chán nản sa sút tinh thần của anh, vội cắt ngang, “Vả lại bây giờ anh cũng rất lợi hại... chí ít thì sếp tương lai của anh rất trọng dụng anh”.

“Sếp tương lai?”, Lâm Tự Sâm cười phá lên, “Cô à?”.

“Chính là tôi!”, tôi gật mạnh đầu.

“VẬY HỨA CHẮC MỘT CÂU NHÉ!”, ánh mắt anh sâu thẳm, “Sau này đừng đá tôi ra ngoài đấy”.

“Nhất định là thế. Đám cưới người ta mà, anh mau mau vui lên được không? Nể tình tôi lần đầu tiên trong đời bị anh lãng phí mất cơ hội được tỏ tình trước đám đông, anh cũng nên vui mới phải chứ.”

“Thế sao? Tình trường của cô kém thế à?”, ánh mắt anh tỏ ra thương cảm.

Tôi: “...”

Anh hồi phục cũng nhanh quá đấy!

Một nam một nữ cùng tham gia hôn lễ của người khác quả nhiên là ngượng ngập, chúng tôi ngồi ở bàn của bác sĩ Phương, lại bị chọc ghẹo. Bạn học của anh mở miệng ra là: “Ôi trời anh Sâm, cuối cùng cũng chịu dẫn bạn gái ra mắt mọi người rồi nhỉ?”.

Lần này Lâm Tự Sâm trả lời rất đứng đắn.

“Đây là Tiểu Nhiếp, đồng nghiệp ở công ty tôi, lúc trước Lục Sa hét lên làm cô ấy sợ quá té lều, thấy áy náy nên bắt tôi dẫn cô ấy đến dự đám cưới.”

Đơn giản mà chứng minh rõ ràng, tôi rất hài lòng.

Bác sĩ Phương lại “phụt” một tiếng phun hết trà ra. Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, anh ta quệt miệng, đùa: “Quy tắc cũ, đàn em, người đến cuối cùng phạt ba ly rượu”.

“Miễn đi, tôi nay còn phải lái xe về Tô Châu.”

“Thôi đi, quy tắc cũ không được thay đổi, bọn anh đây ai mà không lái xe, cùng lắm thì ngồi taxi, nào nào nào, rót đây”, những người khác cũng sực tỉnh, nhanh tay rót đầy một ly rượu vang đưa cho anh.

Lâm TỰ SÂM suy nghĩ rất nghiêm túc, rồi nói: “Tôi tìm người khác uống thay nhé”.

Nói xong nhét ly rượu vào tay tôi...

Mọi người đều sững sờ.

Đương nhiên cả tôi nữa...

Bác sĩ Phương há miệng trợn mắt một lúc mới nói: “Đàn em, luận về mặt dày thì anh đây quả nhiên không bằng cậu!”.

Tôi nhanh chóng giơ ngón cái tán thưởng.

Nhưng, nhìn ly rượu anh đưa cho tôi, chút lạ lẫm trong lòng tôi đã biến mất, cuối cùng cũng hoàn toàn thoải mái...

Tro tráo thế này không thể là đang theo đuổi người ta được!

Buổi tiệc rất vui.

Không biết là “ngưu tầm ngưu mã tầm mã” hay thế nào mà bạn anh đều rất thú vị, ban đầu tôi còn có chút dè dặt, nhưng bên trái là bác sĩ Lâm, bên phải là bác sĩ Phương, muốn giữ sự e dè cũng khó...

Chỉ lúc cô dâu chú rể đến chào bàn là thấy hơi ngại.

Theo phong tục bên nhà tôi, khi cô dâu chú rể đến kính rượu thì đưa phong bao, kết quả là bên Thượng Hải thì hình như đã đưa lúc mới vào khách sạn, cho nên khi cô dâu chú rể tới thì cả bàn chỉ có mình tôi là lấy phong bao ra ==

Cô dâu kiên quyết không nhận, “Cô đến cùng Tự Sâm, làm sao tôi nhận phong bao của cô được, quà của Tự Sâm đã gửi đến nhà tôi từ trước rồi”.

Cả bàn đều híp mắt nhìn tôi, tôi cực kỳ ngại ngùng, “Quà là quà của anh ấy, tôi...”

“Nhận đi”, Lâm Tự Sâm nói.

Cô dâu ngần ngại, “Thế chẳng phải là nhận hai phần à...”

Lâm Tự Sâm bình thản: “Đến lúc đó thì cậu trả lại cô ấy gấp đôi là được”.

“A, không cần...”

‘Cũng được’, cô dâu lập tức cười tươi rút phong bao ra khỏi tay tôi. Đến khi cô dâu đi rồi, tôi ngồi xuống quay sang hỏi anh, “Sao anh lại bảo người ta trả tôi gấp hai, cho dù là đùa cũng kỳ cục quá”.

“Tôi suy nghĩ tới... vật giá leo thang, cảm thấy không thể để sếp tương lai thiệt thòi được.”

Tôi: “... Cảm ơn anh nhé!”.

Cô dâu chú rể kính rượu xong, bữa tiệc cũng sắp kết thúc, bạn anh bắt đầu bàn tán xem nên đi đâu chơi tiếp, bác sĩ Phương là người tích cực nhất.

Họ bàn bạc mãi, cuối cùng quyết định phá đêm động phòng xong sẽ đi hát karaoke.

Tôi len lén hỏi Lâm Tự Sâm: “Chúng ta không cần đi chứ?”.

“Không thích à?”

Tôi bắt lực: “Anh thấy tên của tôi là biết thái độ của tôi với chuyện hát karaoke rồi đấy”.

Anh nghe xong nhìn tôi vô cùng chăm chú.

Tôi bó tay: “Anh nhìn tôi làm gì, tên tôi có viết lên mặt đâu”.

Anh cười: “Ừ, tôi đang nghĩ, Nhiếp? Gồm ba lỗ tai^[1] nên thánh giác linh hoạt, còn có một nhạc sĩ tên Nhiếp Nhĩ, chúng tỏ cô rất có sở trường về âm nhạc?”.

[1] Chữ “Nhiếp” (聶) trong tiếng Trung gồm ba bộ “nhĩ” (nghĩa là cái tai) ghép lại.

“... Có nghĩa là mọi khả năng bẩm sinh của tôi đều ở tai cả, chỉ có thể nghe.”

“Thế à?”, Lâm Tự Sâm tỏ ra tiếc nuối một cách không thành thực cho lắm, “Thế phá đêm động phòng thì sao? Đi không?”.

Tại sao lúc này mọi người bàn bạc, anh tỏ ra không chút hứng thú, bây giờ hình như còn tích cực hơn cả bác sĩ Phương?

“Đương nhiên là không đi. Tích đức đi, nếu không đến lúc anh kết hôn thì...”

“Có lý”, Lâm Tự Sâm nhìn tôi, gật gù như nghĩ ngợi lung lăm.

Bác sĩ Phương chồm tới hỏi anh: “Thế nào, cậu có đi không, chẳng phải cậu rất muốn kết hôn sao, đi cho biết chuyện phá đêm động phòng để tích lũy kinh nghiệm”.

[©STENT](#)

Lâm Tự Sâm trả lời rất thành thật: “Cô ấy nói tôi tích đức đi, nếu không trong đám cưới của mình...”

Bác sĩ Lâm đúng là bán đứng bạn một trăm năm!!!

Bác sĩ Phương vô cùng bàng hoàng nhìn tôi: “Tiểu Nhiếp cô sốt ruột muốn gả cho người ta thế à, sớm thế này đã lo mình bị phá đêm động phòng rồi?”.

“... Đâu có ạ?!”

“Không sốt ruột? Vậy cùng đi phá thôi!”, bác sĩ Phương cười gian xảo.

Thế là tôi bị kéo đi phá động phòng.

Tôi vốn định xem một chút rồi đi, kết quả là... tôi lại không muốn đi nữa.

Lần đầu chứng kiến người ta bị phá đêm động phòng, ai ngờ lại thú vị đến thế. Tuy tôi không đi chọc phá cô dâu chú rể, nhưng không hề trở ngại việc tôi nhìn người ta đùa nghịch, tiện thể vỗ tay hưởng ứng.

Cuối cùng vẫn là Lâm Tự Sâm kéo tôi ra khỏi phòng trăng mật của khách sạn.

Đứng trong thang máy, anh có vẻ bất lực, nói: “Sau này không để cô đi chơi với anh ấy nữa, cô học chuyện xấu nhanh quá. Trước đó nói là tích đức mà?”.

“Ồ, tôi nghĩ rồi, tuổi kết hôn của tôi hãy còn trẻ, không cần tích đức sớm như vậy.”

“Hừm, chưa chắc, cũng phải xem đối phương...”

Tôi lờm anh, bỗng sực nhớ bác sĩ Phương nói anh muốn kết hôn nên cười híp mắt: “Yên tâm đi, tôi sẽ không dùng mấy chiêu này trong hôn lễ của anh đâu”.

Anh nhìn tôi, “Vô cùng vinh hạnh nếu cô tham dự đám cưới của tôi, nhưng tôi chắc là lúc đó cô không rảnh rồi để đi phá đâu”.

Đã tham gia hôn lễ, sao không rảnh rồi?

Tôi tưởng tượng đến cảnh chú rể bị chọc phá đến không chịu nổi, bỗng thấy khoái chí, lập tức bỏ ngay lời hứa lúc nãy.

“Lúc anh kết hôn cứ đợi mà xem!”

“Nhất định sẽ đợi.”

Anh cười tươi, nói.

Chúng tôi ra khỏi khách sạn mới nhận ra bên ngoài đã có tuyết rơi, xe Lâm Tự Sâm ở bãi đậu đối diện. Anh khoác áo vào, “Cô đứng đây đợi tôi, tôi lái xe tới”.

Một mình tôi đứng trên bậc thang, đợi anh lái xe đến. Bên ngoài ít nhiều cũng lạnh hơn, tôi khoanh tay, nhìn bông tuyết bay lơ lửng, tư duy dần trống rỗng.

Trong mơ màng hình như nghe ai đó gọi.

“Dưa Hấu?”

Ảo giác chăng? Sao tôi cảm thấy như tiếng lão đại gọi.

Tôi quay sang, nhìn thấy bóng dáng cao gầy đã lâu không gặp.

Chương 29

Từ tháng Sáu tới tháng Một, hóa ra đã nửa năm rồi...

Tôi luôn cố ý không nghĩ tới chuyện ngày mai, nhưng ai ngờ giờ phút ấy lại tới sớm đến vậy.

Nhiếp Hy Quang, mày nhất định phải mạnh mẽ lên.

Tôi nhanh chóng lại ánh nhìn, chủ động bước lên, nở nụ cười rồi chào hỏi: “Ừa, sao các cậu cũng ở đây?”

Mọi người gần như đều đầy đủ, lão đại, chồng của lão đại, Tiểu Phượng, Tư Tịnh, Trác Huy, Dung Dung...

Và cả Trang Tự đứng cạnh cô ta...

Trong tích tắc, tôi như quay về quãng thời gian cũ...

Nhưng tôi không hề muốn quay lại chút nào.

Tôi cười tươi rồi nhìn họ.

Tiếc rằng màn mở đầu hoàn hảo của tôi nhanh chóng bị lão đại phá hoại. Cô nàng tỏ ra bị lừa gạt, kéo tai tôi hét lên, “Nhiếp Dưa Hấu, chẳng phải cậu nói phải ở lại Tô Châu làm thêm giờ nên mừng Một không đi được hả?”.

[©STE.NT](#)

Tôi choáng, lão đại à, cái tật hể kích động là nhéo tai người khác của cậu đến bao giờ mới sửa được đây.

Tiểu Phượng, Tư Tịnh cũng vây quanh, nhao nhao hỏi: “Dưa Hấu sao cậu lại ở đây?”.

“Đúng rồi, còn ăn mặc đẹp thế này, lúc đầu bọn này không nhận ra đâu đấy.”

“Cậu làm việc ở Tô Châu? Lão đại, cậu liên lạc được với Dưa Hấu từ bao giờ mà cũng không nói tiếng nào vậy.”

Tôi lần lượt trả lời.

“Tớ ở Tô Châu.”

“Tháng Bảy tớ đang ở nước ngoài, không nghe điện thoại được.”

“Không phải đi du học, sao các cậu lại nghĩ tớ du học được. Tớ đi theo kiểu học kết hợp du lịch, thực ra là đi nước ngoài chơi hai tháng.”

“Du lịch?!”

Giọng nói trầm trầm kìm nén vang lên, những người khác đều im bật.

Là Trang Tụ.

“Đúng thế”, tôi khựng lại, quay sang, cuối cùng hoàn toàn nhìn thẳng vào anh, “Đi cùng Khương Duệ”.

“Không phải du học?”, anh tiến lên sát tôi, chắc vì ánh đèn nên vẻ mặt anh vô cùng u ám, tựa bão tố sắp ập tới.

“Không... không phải.”

Dung Dung bỗng bước lên mấy bước, chen vào trước mặt anh, cười tươi tắn nói với tôi: “Hy Quang, hôm nay lão đại trang trí sảnh cưới, sao cậu không tới?”.

“Tớ...”

Cô ta không cho tôi cơ hội nói, “Thực ra cậu nên đến học hỏi, mình đã học được khá nhiều, đến khi bản thân kết hôn sẽ sắp xếp thế nào cũng dự tính rồi, trang trí sảnh cưới rất thú vị”.

Thật sự là quá thú vị...

Tôi cười cười, “Tớ xưa nay lười biếng nhất, các cậu biết đấy”.

“Đúng rồi, Hy Quang, chuyện trước đây, mình xin lỗi cậu. Xin lỗi, mình đã khiến cậu bị oan.” Dung Dung trông có vẻ rất thành thực, “Ra ngoài xã hội mới biết, tình bạn thời đại học của chúng ta thật hiếm có biết bao, bây giờ mình có được hạnh phúc rồi, mong cậu cũng có thể tìm thấy hạnh phúc ‘của mình’! Cậu đây, đừng chỉ đứng nhìn hạnh phúc của ‘người khác’! Chính cậu cũng phải cố lên nhé!”.

“Diệp Dung.”

“Hy Quang.”

Hai giọng nói gần như vang lên cùng lúc, tôi quay lại nhìn về phía người gọi mình, trong màn tuyết rơi dịu dàng, Lâm Tự Sâm mặc áo khoác màu đen, đang bước tới chỗ tôi.

Khoảnh khắc ấy tôi thật sự cảm kích anh.

Cảm kích anh ung dung nho nhã, đẹp trai tuyệt vời như vậy.

Tôi quay lại chạy xuống bậc thêm.

Anh có chút kinh ngạc dừng bước, nhìn tôi lao đến trước mặt anh.

Tôi hơi thở gấp, dừng trước anh, ngược lên nhìn anh nhưng lại không biết nói gì, trong lòng rất rối loạn.

“Sao thế?”, anh hỏi tôi, giọng nói dịu dàng vô cùng.

Tôi hoang mang nhìn anh, trong mắt dâng nỗi chua xót. Mãi sau mới tìm được tư duy của mình, “... Gặp các bạn học thời đại học”.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trên, sau đó ánh mắt dừng lại, mãi không có động tác gì. Tôi từ từ định thân lại, quay lưng, nhìn theo ánh mắt anh, Trang Tự đứng ở ngay đầu bậc thềm, nhìn chúng tôi chằm chằm, dưới ánh đèn neon, ánh mắt anh đen kịt không nhìn rõ.

Lâm Tự Sâm bỗng kéo tay tôi.

“Bạn của cô? Theo tôi.”

Tôi bị anh kéo đi mấy bước, mới sực tỉnh rồi định vùng vẫy, thế nhưng vừa động đậy đã bị anh ra sức túm lại.

Anh dẫn tôi lên lại trên kia, sau đó vô cùng tự nhiên buông tay tôi ra.

Bọn lão đại đều nhìn chúng tôi, có vẻ không che giấu nỗi sự kinh ngạc.

Tiểu Phượng há hốc miệng: “Dưa Hấu cậu...”

Tư Tịnh phản ứng lại đầu tiên: “Dưa Hấu, cậu không giới thiệu à.”

Giới thiệu cái gì...

Tôi ngược lên nhìn Lâm Tự Sâm.

“Hóa ra em còn có biệt danh như thế? Sao em chưa từng nói cho anh nghe”, anh cười tủm tỉm nhìn tôi, giọng nói dịu dàng như bông tuyết đang bay, sau đó anh quay sang nhìn bọn Tư Tịnh, để lộ nụ cười nhẹ nhàng mà tao nhã: “Chào các bạn, tôi là Lâm Tự Sâm.”

Lão đại sững người một lúc.

“Ha ha, chào anh, chào anh, bọn em là bạn đại học của Dưa Hấu”, rồi cô nàng cố ý nhìn tôi về oán trách, “Dưa Hấu, cậu nói gì mà làm thêm giờ không đến giúp, hóa ra là đi với bạn trai, trọng sắc khinh bạn! Phải nói sớm chứ, lẽ nào tớ còn cưỡng ép cậu tới”.

“Đừng trách cô ấy”, Lâm Tự Sâm cười, giải thích giúp tôi, “Hy Quang vốn phải làm thêm, nhưng bạn thân của tôi hôm nay kết hôn, nhất định phải đi, nên tôi mới đưa cô ấy theo”.

Lão đại cười hì hì: “Ôi trời được rồi, được rồi, em có trách nó đâu, trọng sắc khinh bạn là chuyện thường ngày ở huyện mà?”.

Chắc họ đã hoàn toàn xem Lâm Tự Sâm là bạn trai tôi. Tôi không muốn bọn nó hiểu lầm, nhưng lúc này đây...

Tôi càng không muốn phủ nhận.

Tôi quay sang nhìn ven đường xung quanh, “Chẳng phải anh nói đi lấy xe sao? Không thấy xe đâu cả?”.

Nếu không bây giờ đã có thể về rồi.

“Xe bị xe khác chặn đường, cảnh sát chưa tìm ra chủ xe, sợ em đợi lâu nên anh quay lại trước.”

“Ừm, không lái ra được à?”

Lâm Tự Sâm nhìn đồng hồ, “Nếu không tìm được chủ xe thì anh gọi tài xế đưa chúng ta về Tô Châu”.

“Ồ”, tôi gật đầu. Suýt thì quên anh là địa chủ.

“Wow!”, Tiểu Phụng vỗ mạng vai tôi, “Dưa Hấu, nhà cậu còn có tài xế nữa hả!”.

“Không phải của nhà tớ.”

Tư Tịnh cười hí hí, “Tớ biết rồi, là của nhà chồng đó mà”.

Không khí như náo nhiệt hẳn lên. Tiểu Phụng bô lô ba la hỏi một đống chuyện, nào là đi làm chỗ nào, quen biết ở đâu... Tôi đáp mấy câu, đa số là Lâm Tự Sâm trả lời.

Trong sự ồn ào, giọng nói lạnh lùng của Dung Dung cất lên, “Trang Tự, anh đi đâu đấy?”.

Mọi người cùng im lặng.

Không biết tự bao giờ, Trang Tự đã đội tuyết, một mình đi xuống bậc thềm.

“Tôi đi gọi xe”, anh hơi khựng lại, trả lời mà không quay đầu.

“Tại sao phải đi nơi khác?”, giọng Dung Dung cứng nhắc, “Ở đây không gọi xe được hay sao? Bên này dễ gọi xe nên chúng ta mới tới”.

“Cậu có thể gọi ở đây.”

Anh quẳng lại một câu, không thèm nhìn chúng tôi mà thẳng lưng đi xuống bậc thềm.

“Anh đứng lại.”

Dung Dung cắn môi, nhìn tôi một cái rồi nhanh chóng quay ngoắt đi, đuổi theo.

“Ừm, thế Dưa Hấu, bọn này cũng đi đây, mai đám cưới tới sớm nhé, ở khách sạn chéch bên kia đường kia”, sau một hồi im lặng, lão đại chào tôi trước.

“Ừ... ừ được”, tôi gật đầu, cố sức tập trung sự chú ý vào cô nàng, “Vậy mai gặp nhé”.

Mọi người lần lượt chào chúng tôi, trước khi lão đại đi còn vẫy tay với Lâm Tự Sâm, “Đám cưới của em ngày mai, anh cũng đến cùng Dưa Hấu nhé”.

“Nhất định sẽ tới”, Lâm Tự Sâm mỉm cười.

Khi bóng họ biến mất hẳn trong màn đêm, xung quanh như tĩnh lặng trở lại, chỉ có bông tuyết nhẹ nhàng bay lượn.

Tôi quay sang hỏi Lâm Tự Sâm: “Xe vẫn không thể lấy ra sao? Tôi muốn sớm về Tô Châu”.

“Về Tô Châu gì chứ, tôi dẫn cô đi chơi.”

Hả?

Anh không nhìn ra xa nữa mà nhìn tôi, “Lẽ nào đưa cô vui về đi, rồi đưa cô buồn bã về?”.

...

“Tôi có ư?”

Anh cúi xuống nhìn tôi, “Sắp rơi nước mắt rồi”.

Giọng anh dịu dàng vô cùng, tôi vốn không định khóc, nhưng nghe anh nói thế, trong mắt bỗng như có ngấn lệ.

“Thế nên, cô muốn đi ngắm cảnh đêm hay đi xem phim? Hoặc... cô thích chơi trò chơi thì chúng ta đến chỗ trung tâm trò chơi gì đó? Chính là kiểu...”

Tôi dờ dẫm nhìn anh, nhận ra mình có phần không theo kịp tư duy của anh rồi.

Chắc anh chưa từng bước chân vào nơi đó, nên vô cùng cố gắng miêu tả: “Chính là chỗ chơi game có thể nhảy, có thể ném bóng rổ, đua xe gì đó?”.

Tại sao tôi cảm thấy mỗi một lựa chọn đều rất hấp dẫn... Chỉ cần không về phòng ký túc một mình...

Tôi siết chặt nắm tay, bỗng bị một luồng xung động dẫn dắt: “Vậy chúng ta đi ngắm cảnh đêm trước rồi đi xem phim sau đó thì chơi game?”.

“Nhiếp Hy Quang...”

Anh bật cười, lấy ví da trong túi áo khoác ra ném cho tôi, “Sao cô tham thế. Mau đếm giúp tôi xem tiền tôi mang theo có đủ không?”.

Tôi chắc chắn đã bị tâm trạng của anh lây nhiễm, bỗng vừa hưng phấn vừa kích động, mở ví ra đếm tiền thật, sau đó chỉ sang bên kia đường: “Bên kia có ngân hàng, tôi đi rút tiền. Anh nghèo quá đi mất”.

“Không đủ thật à? Còn không ít mà”, Lâm Tự Sâm thò đầu ra ngó vào ví, “Tôi đi rút cho, Nhiếp tiểu thư, cô nói tôi nghe tôi nay định tiêu bao nhiêu tiền của tôi?”.

“Không cần đâu, anh có giàu có hào phóng như tôi không?”

Tôi cầm thẻ ngân hàng chạy xuống bậc thang.

Bông tuyết lạnh lẽo rơi trên mặt, lý trí của tôi đã trở về một chút, quay đầu nhìn lại, anh đang chậm rãi thả bước phía sau tôi, thấy tôi quay lại thì vẫy vẫy tay, như thúc giục tôi mau đi rút tiền vậy.

Thế là tôi cũng vẫy vẫy tay với anh, chạy nhanh vào ngân hàng.

Chương 30

Theo nguyên tắc gần nhất thì chúng tôi đến trung tâm chơi game trước.

Thực ra tôi cũng lần đầu đến đó, đi trong tiếng nhạc đình tai nhức óc, có chút luống cuống chân tay. Nghĩ đến chuyện Lâm Tự Sâm cũng lần đầu đến đây, tôi cảm thấy chúng tôi nên đi quan sát xem mọi người chơi thế nào, nhưng Lâm Tự Sâm tỏ ra không nghĩ rằng chơi game cũng cần học hỏi, đổi xu game, chọn bừa một máy chơi game kiểu trượt băng mà không ai chơi rồi đẩy tôi lên đó.

Rồi...

“Coi chừng tảng đá.”

Tôi bị đá đập trúng.

“Chú ý ngã rã.”

Tôi không kịp rã, đâm vào núi chết luôn.

“Phía trước có xe tải.”

Không hề nghi ngờ tôi đâm sầm vào xe.

Nhìn ba chữ to đùng “thất bại rồi” trên màn hình, tôi hơi buồn bực quay sang nhìn Lâm Tự Sâm, đợi anh tiếp tục cho xu vào. Ai ngờ anh lại bắt đầu cởi áo khoác, xong đến áo vest cũng cởi nốt, rồi đặt áo lên tay vịn, cởi nút tay áo sơ mi, nho nhã thanh lịch nói với tôi: “Xuống đi, đến lượt tôi”.

“...”

Chẳng, phải, anh, dẫn, tôi, đến, chơi, hay, sao?

Tôi vô cùng miễn cưỡng bước xuống khỏi máy, nhìn anh, chỉ mong anh đâm vào cây, đâm vào tường, đâm vào núi nhanh nhanh. Thế nhưng sự thực thì ngược lại, tuy anh cũng lần đầu chơi nhưng khả năng kiểm soát rõ ràng tốt hơn tôi nhiều, thấy anh vượt qua hai màn liên tiếp, tôi nhớ đến mỗi thù bị anh đuổi xuống, bắt đầu quấy rối.

Rõ ràng nên rẽ trái nhưng tôi lại hét: “Phải rẽ phải, đập bên phải đập bên phải!”.

Rõ ràng nên đi vào đường chính giữa thì tôi lại ra sức nhắc nhở: “Đường bên trái là đi thẳng, đi đường đó...”

Tiếc là Lâm Tụ Sâm hoàn toàn không nghe theo tôi, không lần nào bị mắc bẫy, thấy sắp qua màn ba, tôi sực nảy ra ý định, nhìn nhân vật sắp rẽ trái, tôi vội hét: “rẽ trái, đạp bên trái”.

Kết quả là Lâm Tụ Sâm đạp bên phải.

Nhân vật trên màn hình đâm sầm vào núi rất thê thảm.

“Ha ha ha ha!”, tôi cười ngặt nghẽo.

Lâm Tụ Sâm bất lực dừng lại: “Sao cô bỗng dưng không lừa gạt nữa?”

“Tôi lừa anh hồi nào?”, tôi không chịu thừa nhận, “Nhìn đi, đó chính là kết quả của việc anh không tin tưởng tôi, được rồi, xuống đi xuống đi, tới tôi rồi.”

Sau đó chúng tôi đến rạp chiếu phim.

[©STE.NT](#)

Phim do tôi chọn, là bộ phim mới nhất vừa ra rạp, nghe nói cảnh chiến đấu rất tuyệt, bảo đảm máu nóng sục sôi, đảm bảo... chất lượng giấc ngủ.

“Nhiếp Hy Quang... Hy Quang.”

“... Tôi ngủ quên à?”, tôi dụi dụi mắt.

“Ừ, đi thôi.”

Anh giúp tôi phủ mấy miếng bấp rang bơ rơi trên quần áo, đứng lên, cầm áo khoác của tôi và anh đi ra ngoài, tôi theo sau, ra khỏi phòng chiếu mới tỉnh một chút, ngượng ngùng hỏi anh: “Tôi ngủ lâu lắm à?”

“Năm mươi phút.”

... Tính giờ kỹ như thế làm gì chứ...

Tôi hơi bẽn lẽn chuyển chủ đề: “Thế kết cuộc sau cùng là sao? Nữ chính có được cứu không? Người bắt cô ta là ai?”.

“Cha của nam chính.”

“Không phải chứ? Tại sao?”

“Cha của nam chính làm thí nghiệm cấm, bị nữ chính nhìn thấy...”

Bên tai bỗng vẳng đến một tiếng cười khẽ của một cô gái, tôi quay sang, cặp tình nhân đang cười khúc khích nhìn chúng tôi, hình như là ngồi gần chúng tôi trong rạp lúc nãy.

Thấy tôi nhìn họ, cô gái giơ ngón cái lên với tôi, “Khả năng một công đôi việc của bạn trai cô thật ghê gớm, tình tiết nói không sai chút nào”.

Nói xong họ cười hí hí bỏ đi.

Một công đôi việc cái gì...

Tôi nhìn theo bóng họ, lại nhìn Lâm Tụ Sâm, “... Chắc anh cũng không ngủ gục đấy chứ?”.

Lâm Tụ Sâm như không nghe thấy, mặt không biến sắc đưa tay lên nhìn đồng hồ, “Sắp một giờ rồi, cô nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải tham dự lễ cưới nữa.”

“Ồ... được thôi, anh mệt rồi phải không? Vậy nghỉ sớm là được. Ôi chà, anh Phương quả nhiên là khoác lác, anh ấy còn nói anh mỡ cả đêm cũng vẫn tươi tỉnh khỏe khoắn... Á, làm gì thế?”

Lâm Tự Sâm bỗng túm lấy cánh tay tôi, kéo tôi sang một hướng khác.

“Ngắm cảnh đêm thì lên từ chỗ này.”

Rạp ở tầng hầm một, cùng một tòa nhà với quán bar ở tầng năm mươi sáu, yên tĩnh như là một thế giới khác. Từ trung tâm game và rạp chiếu phim ồn ào, đến một nơi cực kỳ tĩnh lặng thế này, tôi bỗng rơi vào trầm mặc.

Hoa tuyết ngoài cửa sổ lặng lẽ bay lượn.

Nghiêng đầu sang, chính là cảnh đêm rực rỡ không bao giờ mệt mỏi của thành phố.

Có phải tôi đã từng tưởng tượng, có thể cùng một người vui vẻ dạo bước trong cảnh đêm như thế này, hoặc ngồi đối diện nhau trong màn đêm tĩnh lặng như bây giờ.

Phải chăng tôi đã từng tưởng tượng rằng, người đó có thể cùng tôi xem phim, tôi muốn mua bắp rang bơ, anh chắc chắn sẽ chê thứ đó là đồ ăn rác, nhưng khi xem phim với nhau, lại tiện tay nhón vài miếng.

Hoặc tôi sẽ ngủ thiếp đi trong lúc xem phim, đánh đổ bắp rang bơ ra đất.

Phải chăng tôi đã từng tưởng tượng rằng, sẽ cùng anh đi mua quần áo, chọn một đồng hồ bắt anh mặc thử, khi ấy anh chắc chắn sẽ rất bực bội...

Tôi đã từng tưởng tượng rất nhiều, muốn cùng anh thực hiện, nhưng cuối cùng lại là một người khác hoàn thành cùng tôi.

Nhân viên phục vụ mang nước trái cây tôi gọi ra, tôi mới phát hiện mình đã ngẩn ra rất lâu, còn Lâm Tự Sâm cũng đang lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi ngồi thần thờ lâu như vậy, anh cũng im lặng rất lâu.

Cuộc đời kỳ diệu như vậy đấy, tôi không hề nghĩ rằng, sẽ có ngày, trong một đêm khuya tuyết rơi, tôi lại cùng Lâm Tự Sâm ngồi ở một nơi yên tĩnh để ngắm cảnh đêm.

Tôi đưa tay ôm lấy ly nước trái cây.

“Cảm ơn anh.”

Lâm Tự Sâm thu ánh mắt lại, nâng ly lên với tôi, “Đừng khách sáo, đại ân không lời nào cảm tạ hết được”.

Tôi bật cười.

Không biết là do ánh nến hay không khí xung quanh, tôi bỗng cảm thấy Lâm Tự Sâm ngồi đối diện, từ từ thể đến động tác, nhất cử nhất động đều nho nhã thanh lịch, toát ra một sức sát thương khó diễn tả.

Tôi bỗng nảy sinh hứng thú mãnh liệt với anh, dứt ra khỏi dòng suy nghĩ phức tạp, tò mò hỏi: “Lâm Tự Sâm, anh bao nhiêu tuổi nhỉ?”.

“Nhiếp Hy Quang, cô thật không hiểu gì về sếp của mình.”

“... Rốt cuộc anh làm công cho tôi hay là sếp của tôi chứ?”, vai diễn chuyển biến quá linh hoạt!

Anh cười, “Chức vụ này không tồi, vừa có thể quản lý cô, vừa phải kiếm tiền thêm cho cô”.

“Là nô dịch của tôi chắc”, tôi bực bội, “Nói nhanh nào, bao tuổi rồi?”.

“Lớn hơn cô sáu tuổi.”

Tôi nhảm tính, “Không thể nào, anh là tiến sĩ, học xong tiến sĩ rồi còn là bác sĩ, không thể trẻ như thế”.

Tuy anh trông trẻ trung tài giỏi thật sự.

Lâm Tự Sâm như bị sặc, “... Tôi học khá sớm, có được học vị cũng khá sớm”.

“Ồ, thế à... Đúng rồi, tại sao anh Phương lại gọi anh là đệ nhất cảm thụ của Học viện Y?”, tôi hỏi rất hứng thú.

Anh ho mấy tiếng, “Nhiếp Hy Quang, cô hỏi thẳng tôi vấn đề này có thích hợp không? Hay là sau này cô rảnh thì hỏi... anh Phương?”, anh ngừng một chút, “Chẳng phải hai người đã trao đổi số điện thoại rồi hay sao?”.

[©STE.NT](#)

Anh cầm ly rượu tựa vào lưng ghế, “Rốt cuộc anh ta nói xấu tôi bao nhiêu, hình như vạch trần hết mọi thứ về tôi rồi nhỉ?”.

“Yên tâm, tình sử của anh rồi tin đồn về anh này, anh Phương không nói gì cả...”

“Tình sử ở đâu ra?”, anh khẽ cười, “Học viện Y rất bận, bác sĩ càng bận hơn, cả thời gian tán tỉnh bạn gái cũng còn không có”.

“Vậy người tán tỉnh anh? Các hạ trông đẹp trai giỏi giang như vậy, không thể nào không có ai theo đuổi.”

“Ồ, có thể các hạ đối diện cô đây mắt cao hơn đầu”, anh nhìn tôi trong ánh mắt thoáng một tia sáng, “Hôm nay sao cô lại hứng thú với tôi như vậy?”.

Tôi thở dài: “Thì buồn chán quá đó mà”.

“...”

Anh bị sặc rượu.

“Khoan đã!”

Tôi bỗng ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, “Sao anh lại uống rượu, lát nữa anh còn lái xe về mà”.

Sau khi tôi rút xong tiền ở ngân hàng, chủ chiếc xe chặn đường xe chúng tôi cũng đã tìm ra, nên chúng tôi lái xe đến đây, anh uống rượu rồi lát nữa làm sao lái xe về.

“Không cần, nhà tôi không xa đây, đi bộ khoảng hai mươi phút.”

“Ồ, vậy thì tốt.”

Tôi quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi càng lúc càng dày, “Ngày mai liệu trên đường có đầy tuyết không nhỉ? Không biết có dễ gọi xe

không?”.

“Ngày mai tôi đến đón cô.”

Tôi quay sang nhìn anh, anh đang cúi xuống lắc ly rượu, “Bạn học của cô mời tôi dự lễ cưới, sao không hoan nghênh?”.

Ngày mai à...

“Tại sao không hoan nghênh, ngày mai tôi mang phong bao dẫn anh đi ăn uống miễn phí”, tôi uống ực một ngụm nước, phẫn chân nói.

“Nhưng, làm ơn anh nhất thiết phải đẹp trai hơn hôm nay nhé.”

“Đẹp trai hơn à?”, anh có vẻ thú vị lặp lại bốn chữ, “Cô không sợ họ hiểu lầm chúng ta là quan hệ đó hả?”.

“Hiểu lầm một chút cũng không sao”, tôi học theo cách anh, “Kẻ hèn này đẹp tựa hoa, anh cũng không thiết thòi đâu”.

“Cô đây... Hôm nay đúng là chơi đến mù mẫm đầu óc rồi”, anh nhìn tôi chăm chú, trong ánh mắt như có gì đó đang xao động.

Tôi thấy tim mình run lên, bỗng cảm thấy chắc bản thân chơi đến mù mị thật rồi, nên bất giác nhìn đi nơi khác.

Nơi khóe mắt, ngọn nến đặt trong ly thủy tinh đang lay động.

Một lúc sau, anh nói, “Nghỉ ngơi sớm đi, nếu không ngày mai mắt gấu trúc thì khó lòng đẹp tựa hoa đây”.

Trong tòa nhà này có khách sạn cũng khá tốt, vào ở rất tiện.

“Không cần tôi theo cô?”

“Không! Cần!”

Một nam một nữ đến khách sạn, quá kỳ quặc!

Lâm Tự Sâm gạt đầu, bấm thang máy, “Được thôi, đến phòng nhắn tin cho tôi nhé”.

Tôi ra hiệu OK, chạy vào thang máy, lại quay đầu vẫy tay với anh, nhìn cửa thang máy khép lại mới quay người đi đến quầy tiếp tân.

Cô tiếp tân rất nhiệt tình chào hỏi: “Chào buổi tối, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho cô?”.

“Chào cô, cho tôi hỏi còn phòng không? Tôi muốn làm thủ tục nhận phòng.”

“Vẫn còn ạ, có thể đưa cho tôi chứng minh thư được không?”

“...”

Tôi vội lấy điện thoại ra gọi số Lâm Tự Sâm: “Lâm Tự Sâm anh tới đâu rồi, mau quay lại đi”.

Lâm Tự Sâm cúi đầu chăm chú ký tên mình trên bản xác nhận, hàng lông mày đẹp hơi nhíu lại, trông rất nghiêm túc.

Nhưng...

“... Có phải anh muốn cười lắm không?”

Anh nhượng mày, “Nhận ra à?”.

“...”

Tôi biết ngay mà...

Lâm Tự Sâm trả lại bản xác nhận cho cô tiếp tân, quay sang dặn dò tôi: “Vào phòng nhớ khóa kỹ, có người gõ cửa đừng mở, có động tĩnh gì lập tức gọi điện cho tôi!”.

“... Không cần thế chứ.”

“Phòng do tôi đứng tên làm thủ tục, Nhiếp tiêu thư à, vì danh dự và sự trong sạch của tôi, OK?”

“O...K...”, tôi bó tay, gục đầu lên quầy.

“Xin lỗi đã để anh chờ đợi lâu, đây là thẻ phòng của anh chị.”

Cô tiếp tân cười híp mắt đưa trả chứng minh thư và thẻ phòng, Lâm Tự Sâm đổi tay đưa thẻ phòng cho tôi, rồi cùng tôi đi đến chỗ thang máy.

“Cám ơn anh, cũng may anh mang theo chứng minh.”

“Không mang cũng chẳng sao, từ đây đến nhà tôi chỉ hai mươi phút.”

“... Thẻ cũng không thể ở nhà anh được.”

“Cô nghĩ đi đâu vậy”, anh liếc nhìn tôi, sau đó ngược lên nhìn đèn báo thang máy, vẻ mặt thản nhiên, “Ý tôi là, về nhà lấy chứng minh thư rất nhanh”.

“...”

“Được rồi, thang máy tới rồi.”

Anh bấm thang máy, rồi đưa mấy túi xách trong tay cho tôi, “Quần áo của cô để quên trong xe”.

Anh phải xuống tầng hầm đậu xe để lấy?

Tôi ngớ ra rồi sực tỉnh, nhận lấy, “Ừm... cảm ơn, vậy tôi lên nhé?”.

“Lên đi, ngủ sớm”, anh gạt đầu, “Ngày mai tôi nhất định sẽ đẹp trai hơn, cô cũng đừng quên đẹp tựa như hoa đây”.

“... Tôi sẽ cố sức...”, tôi vào trong thang máy, cầm nín vẫy tay chào anh, “Tạm biệt...”.

Hôm nay đúng là đã chơi quá khuya. Tôi tìm được phòng, đầu tiên là trèo lên giường nằm một lúc mới có sức đi đánh răng rửa mặt. Rửa mặt xong lại chưa ngủ được ngay, lăn lộn trên giường, nghĩ đến chuyện Lâm Tự Sâm phải đội tuyết đi về giữa đêm hôm khuya khoắt, người này lại còn sĩ diện đến mức chỉ mặc áo vest và áo khoác, tôi không kìm được mà nhắn tin cho anh.

“Anh về nhà chưa?”

Anh trả lời tôi bằng một tấm hình.

“Về rồi, cảnh đêm ở nhà tôi, chắc cũng như bên ngoài cửa sổ cô.”

Tấm hình chắc được chụp khi đứng trên ban công nhìn ra ngoài. Đèn đuốc rục rờ, dòng Hoàng Phố dưới màn đêm, trên lan can ban công còn có một ly rượu.

Nhà anh cũng đẹp đấy chứ, nhưng sao nửa đêm rồi mà anh còn một mình uống rượu, lúc này vẫn chưa uống đủ ư? Tôi đưa tay bấm nút mở rèm cửa ở đầu giường, chụp bừa một tấm hình cảnh bên ngoài gửi cho anh.

“Cũng khá giống, sao anh chưa ngủ?”

“Đang nghĩ làm sao điều chỉnh kế hoạch cuối năm.”

“... Anh thật là chuyên nghiệp quá, kẻ làm sếp kiêm cấp dưới là tôi thật xấu hổ.”

“Tại hạ lao tâm khổ tứ, Nhiếp tiểu thư cứ đợi ngồi hưởng thành quả là được.”

Lại chọc tôi rồi, tôi không nói lại anh nên nhanh chóng rút lui. *“Chúc ngủ ngon, Lâm tiên sinh!”*

“Ngủ ngon”, anh trả lời tôi, lát sau lại nhắn thêm một tin.

“Nhiếp tiểu thư.”

Lẽ nào cả nhắn tin mà anh cũng nhất định phải đối đầu với tôi? Đó là chứng cứ đờn bực đó Lâm tiên sinh à.

Tôi không nhịn được bật cười, định tắt máy luôn rồi ngủ.

Nhưng ngón tay dừng trên nút tắt một lúc sâu, rồi lại rút về, mở hộp thư ra xem, kéo xuống cuối cùng, thần thờ nhìn cái tên đó.

Bấm mở cái tên đó ra, bên trong có tất cả tin nhắn tôi từng gửi cho anh, và cả mấy lần ít ỏi hiềm hoi anh trả lời.

Tin nhắn cuối cùng, vẫn là tôi xin lỗi anh, nhưng lại mãi mãi không được hồi âm – *“Xin lỗi, mình không biết cậu và Dung Dung yêu nhau, nếu không mình đã không nói với cậu như thế. Mong là không làm phiền đến cậu”*.

Vô số lần tôi nhìn tin nhắn, nghĩ rằng, nếu gửi thêm một tin cho anh, anh có trả lời không, sẽ trả lời thế nào...

Lần đầu tiên tôi nhìn tin nhắn, nghĩ rằng, phải chăng nên xóa hết mọi tin nhắn, kể cả tên anh...

Rốt cuộc tôi vẫn không làm gì, tắt máy rồi ném đi thật xa, kéo chăn lên và nhắm mắt.

Tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi, một đêm không mộng mị, chất lượng giấc ngủ tốt đến lạ lùng, sáng thức dậy tinh thần phấn chấn, tắm rửa xong khoảng chín giờ, mở điện thoại ra thì vừa hay nhận được điện thoại của Lâm Tự Sâm.

“Tôi đã đứng ở dưới đây rồi.”

“Hả? Nhưng nếu đi dự lễ cưới thì còn sớm mà.”

“Hôm qua cô vào khách sạn chẳng phải có hai phần ăn sáng sao? Không thể lãng phí được Nhiếp tiểu thư à”, trong giọng anh như thấp thoáng nụ cười, “Tôi đến ăn sáng cùng cô”.

Chương 31

Điểm tâm của khách sạn năm sao thực ra cũng rất bình thường, nhưng hoành thánh lại ngon bất ngờ, tiếc rằng một phần quá ít, dẫn đến việc tôi đã ăn hai bát rồi vẫn muốn thêm bát nữa.

Người đàn ông ngồi đối diện đã dùng bữa xong, dáng vẻ tràn trề sức sống hoàn toàn không giống tôi qua suýt nữa là thức suốt đêm. Một tay anh cầm tách cà phê, tay kia xem báo mạng, còn rảnh rỗi hỏi tôi, “Ăn nhiều thế lát nữa còn vào tiệm có ăn nổi không?”

Ăn nhiều mới có tinh thần mà, anh hiểu cái gì chứ.

Tôi khoát tay với anh, “Đến lúc đó anh sẽ biết thực lực của tôi... Ủa. anh không ăn bánh mì nữa à? Vậy tôi ăn hết giúp anh nhé?”.

Tôi cầm nĩa hùng hổ vươn tay ra chọc vào bánh mì.

Cắn một miếng, phát hiện người đối diện không chút động tĩnh, ngược mắt lên, Lâm Tự Sâm đang nhìn tôi, vẻ câm nín.

“Sao vậy?”, tôi lúng túng hỏi, “Anh có ăn nữa đâu, không thể để lãng phí, Lâm tiên sinh à”.

“Không có gì”, anh nhấp ngụm cà phê, “Tôi đang tính nuôi... um, chi phí, hình như phải tăng thêm một chút”.

“Anh có thể dừng cường công việc được không?”, chi phí gì đó nghe mà nhưc đầu. Tôi hùng hực ăn hết bánh mì, tiện thể bình phẩm, “Khô không khôc, chẳng ngon lắm, có phải anh thích bữa sáng kiểu Tây không?”.

“Một mình thì sống kiểu Tây tiện hơn, cái này tôi không chú trọng lắm, có thể điều chỉnh.”

“Ừm, ồ”, tôi gật gù, “Điều chỉnh một chút, đa dạng hóa dinh dưỡng thì toàn diện hơn”.

Nói xong xong tôi lập tức nhớ ra, người ta là tiến sĩ Y học chính tông, tôi nói mấy điều này đúng là múa rìu qua mắt thợ, đang lúng túng thì nghe Lâm Tụ Sâm “Ừ” một tiếng.

“Biết rồi.”

Anh đang đọc báo mạng, vẻ như lơ đãng đáp lời tôi vậy. “Uống hết sữa đậu nành rồi đi, đừng ăn nữa, ăn nhiều hại dạ dày.”

“Ồ, vâng.”

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, chúng tôi ngồi bên cửa sổ, ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào rạn vỡ, người đối diện đang đọc tin tức, tôi cầm ly nước, trong vô thức uống sữa đậu nành cũng chậm rãi hơn.

Khi tôi uống xong, chúng tôi đến quây tiếp tân trả phòng, rồi cùng xuống bãi đậu xe tầng hầm để lấy xe.

Nhìn chiếc xe lạ trước mặt, tôi hơi sững sốt: “Anh đổi xe à?”.

Trước nay Lâm Tự Sâm vẫn lái một chiếc BMW bình thường, thế nhưng chiếc này... “Trước kia hình như chưa thấy anh lái bao giờ.”

“Năm ngoái đưa về hãng để tu sửa, lúc lấy về chưa có dịp lái. Có điều yêu cầu của cô cao quá, tôi khó mà làm được, đành ra tay từ phương diện khác.”

“Yêu cầu gì của tôi?”, tôi hơi mụ mẫm.

“Quên rồi à?”, anh thở dài một tiếng, “Đẹp trai hơn một chút”.

Phụt! Tôi cười phì.

Không tài nào đẹp hơn một chút...

Anh Lâm, rốt cuộc anh tự sướng đến mức độ nào đây!

“Được rồi, rất vui khi được làm cô cười, lên xe đi!”

“Vâng!”

Tôi chạy đến ghé phụ, mở cửa xe, nhưng khựng lại rồi ngẩng lên nhìn người đối diện, tôi nghiêm túc nói, “Thực ra thì, hôm nay anh...”

Tôi vốn định thẳng thắn khen anh, nhưng lời đến cửa miệng bỗng có chút xấu hổ, không dám nói.

Anh đứng bên kia xe, ánh mắt nóng bỏng nhìn tôi, “Thực ra thế nào?”.

Thực ra...

Tuy bình thường anh rất chú trọng ăn mặc, nhưng khí chất lại được giấu kín, hôm nay như không hề che giấu, khiến người ta lóa cả mắt. Lúc này tôi từ trên lầu đi xuống, thấy anh đứng ở sảnh lớn, dáng vẻ anh tuấn và nổi bật hơn người ấy, ngay từ cái nhìn đầu tiên tôi đã bị anh làm ngơ ngẩn cả người, đi đến chỗ anh trong ánh mắt của mọi người, trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác gần như hư vinh.

“Thực ra là có đẹp hơn một chút!”

Cuối cùng tôi vẫn nói ra, chỉ là mặt hơi nóng lên.

Anh nhìn tôi chăm chú, cuối cùng tủm tỉm cười.

“Không uổng công tôi thử đến mấy cái cà vạt, lên xe đi Nhiếp tiểu thư, tôi rất vui được làm tài xế cho cô.”

Chiếc xe ‘đẹp hơn một chút’ của Lâm tiên sinh không hề có đất dụng võ trong tình hình giao thông bế tắc của Thượng Hải, từ Phố Đông đến Phố Tây đều tắc đường, cũng may chúng tôi xuất phát sớm, lúc đến khách sạn thì vợ chồng lão đại đang đứng trước cửa đón khách.

Lâm Tự Sâm như thường lệ thả tôi xuống trước cửa, còn anh lái xe đi tìm chỗ đậu.

Lão đại thấy tôi thì xách váy, không chút e thẹn chạy tới đấm tôi một cái, “Này, cậu ý gì đấy, tớ kết hôn mà cậu ăn mặc đẹp thế hả? Còn nữa vừa rồi bạn trai cậu lái xe gì thế???”

“... Lão đại, cậu kết hôn nên đừng có bạo lực được không, đến uống rượu mừng của cậu thì chắc chắn tớ phải trang điểm rồi.”

“Và lại...”, tôi chớp mắt với cô nàng, cười híp mắt nhìn sang Trang Tự và Dung Dung đứng cạnh, “Phù dâu đẹp như thế, phù rể đẹp trai nhường ấy, tớ còn tưởng cậu không sợ người khác nổi bật hơn chứ!”.

Hóa ra họ còn là phù dâu phù rể...

Dung Dung đứng cạnh chào khách, như thể không trông thấy tôi, Trang Tự lặng lẽ đứng sau lưng chú rể, nhìn vào ánh mắt trầm tĩnh của anh mà tôi vẫn có thể giữ nguyên nụ cười.

Lão đại nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Nhiếp! Dưa! Hấu!”.

Tôi cười, tránh né móng vuốt của cô nàng, lòng thầm cho mình một trăm điểm.

Chồng lão đại lúc này cũng bước tới bắt chuyện với tôi, rồi lại nhanh chóng đi chào khách khác.

Lão đại kéo tôi đứng ở một chỗ hơi xa.

“Đều do chồng tớ đày, nói là lúc tốt nghiệp mọi người uống rượu trong phòng, Trang Tự uống say rồi nói không biết phải phấn đấu bao lâu mới có thể kết hôn, chắc chắn là muộn nhất, bèn nhận lời làm phù rể cho anh ấy... Bên này thì Dung Dung nhiệt tình như vậy... Cậu tưởng tớ muốn tìm trai đẹp gái xinh hay sao.”

Cô nàng như đang giải thích, thì thầm bên tai tôi những lời đó, nói xong lại không cam tâm còn làm động tác muốn đâm tôi.

“Đừng bắt nạt cô ấy.”

Giọng nói mang theo nụ cười vang lên, tôi bỗng bị người ta kéo đi, tránh được cú đâm của lão đại, Lâm Tụ Sâm đã tới, trên cánh tay còn vắt chiếc áo khoác của tôi.

Anh đưa áo khoác cho tôi: “Hậu đậu thế, để quên áo khoác trên xe này”.

“A, em cố tình không mang theo đó, trong khách sạn cũng không lạnh, cầm theo thì phiền lắm.”

Lâm Tụ Sâm gật đầu, “Lát ra ngoài vẫn phải khoác vào, anh cầm giúp em”.

Anh nói xong cười tủm tỉm quay sang vợ chồng lão đại, đưa phong bao ra: “Tân hôn vui vẻ”.

Ủa! Sao anh cũng chuẩn bị phong bao?

Tôi đứng cạnh cự nự: “Sao anh cũng đưa phong bao cho nó, em chẳng phải đã nói sẽ dẫn anh đến ăn uống miễn phí hay sao? Như thế là hai phần rồi”.

Mắt lão đại lập tức phóng dao.

Lâm Tụ Sâm cười nói: “Không có hai phần, lẽ nào phong bao không nên do anh đưa?”.

“... Nhưng cũng dày quá rồi, lão đại, cái này cũng tính vào cả phong bao cậu sinh con lần sau nhé, sớm sinh quý tử!”

Tôi thấy lần này lão đại thật sự muốn đập mình rồi, vội vàng móc phong bao đã chuẩn bị sẵn trong túi ra đưa cho cô nàng: “Anh ấy đưa của anh ấy, không liên quan đến tớ, lão đại, cái này là của tớ. Cậu phải hạnh phúc nhé”.

“Dưa Hấu...”, lão đại chắc bị lẽ cười làm cho đa sầu đa cảm, trông như sắp rơi nước mắt tới nơi, giang rộng hai tay ôm chặt lấy tôi, “Cậu cũng phải nắm giữ hạnh phúc của mình, đừng ngốc nghếch nữa”.

Câu cuối cùng, cô nàng nhẹ nhàng nói bên tai tôi.

Tôi vỗ vỗ vai cô nàng, “Ừ” một tiếng.

Lão đại buông tôi ra, chạy lại túm lấy chồng mình, “Chồng ơi, anh bảo người ta xếp cho cái cặp đôi bất hảo này vào góc ngồi, em không muốn nhìn thấy họ.”

Chúng tôi đương nhiên là không bị xếp vào góc ngồi. Vị trí đã được xếp sẵn, các bạn đại học tham dự hôn lễ tổng cộng ngồi hai bàn.

Lẽ tất nhiên là tôi ngồi cùng bọn Tiểu Phượng, Tư Tịnh. Tôi vốn muốn ngồi cạnh Tiểu Phượng, kết quả là thấy cô nàng ngay cả sợi tóc cũng lấp lánh tia sáng hóng chuyện, nên tôi quyết chí để Lâm Tự Sâm ngồi cạnh, bị Tiểu Phượng lườm một cái.

Ngồi xuống rồi, cạnh tôi còn trống hai chỗ, đến khi vào tiệc cũng chưa thấy ai, Tư Tịnh nói là người ta đã xếp sẵn, chừa lại cho phù dâu, phù rể.

Tôi ngẩn người, rồi tiếp tục trò chuyện với bạn bè.

Phù dâu và phù rể, căn bản sẽ không có cơ hội ngồi xuống ăn tiệc đâu.

Rất nhanh hôn lễ được bắt đầu.

Lão đại tuy miệng nói là tất cả đều đơn giản, nhưng vẫn cực kỳ trang trọng.

Cô dâu chú rể được phù dâu phù rể theo giúp, bước theo điệu nhạc đám cưới tiến vào sảnh tiệc, đi qua những cổng hoa, bước lên sân khấu.

Tôi nghe bàn bên cạnh xôn xao.

“Cô dâu chú rể xứng đôi quá đi chứ.”

“Ôi chao, phù rể kia đẹp trai quá.”

Phải rồi.

Trang Tự...

Lúc này đây, bao nhiêu người cùng nhìn lên sân khấu, tôi mới dám nhìn anh thật kỹ.

Anh...

Không giống trước kia lắm.

Hình như gầy hơn thời đại học, toàn thân toát ra vẻ nghiêm nghị sắc sảo, bộ âu phục vừa vặn ôm lấy người, từ vẻ mặt đến tư thế của anh như một mũi kiếm lóe sáng sắc nhọn...

Anh đã gặp bao nhiêu chuyện rồi, mới có dáng vẻ như hôm nay?

Đáng tiếc biết bao, tôi không được nhìn thấy anh từng bước lột xác đến nay như thế nào.

Trong không khí vui vẻ ồn ào, dường như tôi đã nhìn quá chăm chú, nên ánh mắt vốn ngược vào khoảng không vô định của anh bỗng chiếu thẳng vào tôi.

Tôi vội vã quay đầu đi.

Nhất thời giật mình, tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Khó khăn lắm mới định thần lại, tôi bắt đầu hỏi hặn, lúc này mình cuống quýt quay đi như vậy liệu có lộ liễu không?

Lâm Tự Sâm bỗng gấp một miếng cho vào bát tôi, nói bằng giọng vô cùng dịu dàng: “Hy Quang, bình tĩnh lại đi”.

“Ồ, cảm ơn”, tôi lơ đãng cúi xuống, bỗng sững sốt.

Anh tìm đâu ra một miếng thịt mỡ to khủng khiếp như vậy để gấp cho tôi.

Có phải là để bình tĩnh lại đâu, rõ ràng là mắt bình tĩnh thì có?

Người dẫn chương trình trên sân khấu đã tuyên bố kết thúc, vợ chồng lão đại đi chúc rượu từng bàn một, Dung Dung mặc trang phục phù dâu về lại bàn tiệc. Cô ta đương nhiên sẽ không ngồi cạnh tôi mà ngồi cách tôi một chỗ trống.

Vừa ngồi xuống, cô ta không chào hỏi ai mà mỉm cười, ánh mắt nhìn thẳng Lâm Tự Sâm.

“Tôi biết anh.”

Ngoài Lâm Tự Sâm ra, mọi người đều nhìn cô ta lạ lùng. Dung Dung hơi hátt cầm, gương mặt có một vẻ kiêu ngạo: “Hôm qua tôi đã thấy tên anh Lâm rất quen, về sau mới nhớ ra, anh Lâm là cháu ngoại của chủ tịch hội đồng quản trị công ty chúng tôi có phải không ạ?”.

Lâm Tự Sâm hơi mỉm cười, “Cô ở Thịnh Viên?”.

Không đợi Dung Dung trả lời, Tiểu Phụng đã sừng sốt kêu lên, “Wow, Hy Quang, không phải chứ, bạn trai cậu là con nhà tài phiệt quyền lực trong truyền thuyết hả”.

Tôi không trả lời cô nàng mà nhìn Dung Dung. Nụ cười cô ta rất kỳ quặc, trong mắt rõ ràng không phục, như phản bác lời của Tiểu Phụng.

Không đợi người khác hỏi vì sao cô ta lại biết Lâm Tự Sâm, Dung Dung đã chủ động nói: “Tôi là thư ký thứ hai ở bộ phận kinh doanh của trưởng phòng Thịnh, có nghe anh ấy nhắc đến anh”.

“Hành Kiệt?”

Dung Dung gật đầu.

Lâm Tự Sâm cười cười, nói: “Hóa ra là thư ký của Hành Kiệt”, rồi không nói gì thêm.

Dung Dung nói tiếp về không cam tâm: “Tiếc rằng trước kia ở tổng công ty chưa từng gặp anh Lâm, tôi đến công ty chưa được mấy tháng, thì nghe nói anh Lâm đã được điều đến công ty con rồi”.

Không biết có phải ảo giác không mà tôi cứ cảm thấy cô ta nói mấy chữ “công ty con” đặc biệt nhấn mạnh, vẻ mặt cũng toát ra một thứ gì đó khó tả.

“Hóa ra là đi Tô Châu, mà lại cùng một công ty với Hy Quang. Đúng rồi, Hy Quang, sao cậu lại chạy tới Tô Châu, tuy Tô Châu phát triển rất tốt nhưng cơ hội rõ ràng không bằng Thượng Hải.”

Rốt cuộc cô ta muốn nói gì? Nói với mọi người rằng Lâm Tụ Sâm bị gạt ra khỏi trung tâm Thịnh Viễn? Ám chỉ anh không có địa vị ở Thịnh Viễn, căn bản không đáng đề nhắc?

Liên quan gì tới cô!

Tôi bỗng cảm thấy giận dữ, nhìn Diệp Dung, tôi cố ý nói nhẹ nhàng vui vẻ: “Tô Châu rất tốt, công ty bên đó là nhà tư hợp tác đầu tư với Thịnh Viễn, làm việc cũng tự do hơn. Thượng Hải tuy có nhiều cơ hội nhưng những cơ hội mà cậu nói, tớ không dùng tới”.

“Ồ đúng rồi, nhà họ Thịnh với nhà tư khá thân, Dung Dung, cậu làm việc ở Thịnh Viễn, nếu gặp vấn đề gì thì có thể tìm tớ, đừng khách sáo nhé, tình bạn thời đại học là hiếm có nhất, giúp được thì tớ nhất định sẽ giúp.”

Diệp Dung bỗng sa sầm mặt.

Lâm Tụ Sâm nhìn tôi, xưa nay anh không biểu lộ cảm xúc gì trước mặt mọi người, vì thế tôi cũng không biết ánh mắt ấy của anh có ý nghĩa gì, lòng thấp thỏm hỏi nhỏ anh: “Chảnh quá ạ?”.

Lâm Tụ Sâm cười.

Tôi buồn bực: “Anh cười cái gì?”.

Lâm Tụ Sâm cười khẽ, nói nhỏ vào tai tôi; “Anh cười vì có người mượn da hổ giấy để giễu võ dương oai, còn con hổ con thật sự ở cạnh anh chỉ dám

để lộ móng vuốt mèo, còn e dè sợ quá sắc nhọn sẽ làm tổn thương người khác”.

... Thế là ý gì?

Đừng cười nhạo người ta như thế chứ!

Tư Tịnh chắc đã nhận ra không khí kỳ quặc này nên bắt đầu giảng hòa theo thói quen: “Dung Dung sao cậu làm phù dâu còn rảnh rỗi đến đây ăn, không cần giúp nhận phong bao sao?”

Lát sau Diệp Dung mới trả lời: “Mẹ của lão đại đang nhận, mình đến đây nghỉ một lúc”.

“Cậu cũng mệt rồi, mau ăn đi”, Tư Tịnh nói xong như sực nghĩ ra, hỏi tôi: “Dưa Hấu, nghe lão đại nói cậu có quà tặng bọn mình, sao không thấy cậu mang tới?”.

“Ồ, tớ định hôm nay mang tới, nhưng hôm qua không về Tô Châu, lần sau tới...”

Chưa dứt câu, chiếc ghế bên cạnh bỗng bị kéo ra, tôi liếc lên thấy đầu tiên là tay áo vest màu đen, sau đó mới cảm nhận được hơi thở thân quen đã lâu... đang gần trong gang tấc.

Phù rở lúc nãy còn ở trên sân khấu, giờ bỗng ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi cứng người.

Tư Tịnh đang chọc tôi, “Ừa, tớ nghe thấy gì đây, tối qua cậu không về Tô Châu? Chắc không phải ở lại Thượng Hải đó chứ? Ở đâu thế?”.

Ánh mắt mờ ám của cô nàng quét qua quét lại giữa tôi và Lâm Tự Sâm, “Chắc là anh Lâm có nhà ở Thượng Hải đúng không ạ?”.

Lâm Tự Sâm nhìn tôi một cái, bình thản nói: “Chỗ tôi ở gần khách sạn của Hy Quang, buổi sáng đến đón cô ấy cũng tiện”.

Chương 32

Tư Tịnh hơi ngượng ngập, cười khan rồi nói: “Thế ạ”.

Tôi không nói gì.

Buổi tiệc đang rất náo nhiệt, nhưng không khí xung quanh tôi lại lặng phắc, rõ ràng mọi người đều đang nói chuyện mà tôi lại thấy thật xa xôi, yên tĩnh đến độ gần như có thể nghe thấy nhịp tim đang đập của mình.

Diệp Dung hỏi Trang Tự với vẻ thân mật: “Sao anh đến đây, không cần đi chúc rượu với vợ chồng lão đại à?”

Bọn Tư Tịnh không hẹn mà cùng quay sang nhìn Trang Tự, nhưng anh lại như không nghe thấy, lặng lẽ uống một ngụm rượu, không nói năng gì.

Bàn tiệc im lặng mãi một lúc, cuối cùng vẫn là Tư Tịnh lên tiếng: “Tớ thấy họ hàng nhà họ cũng uống giỏi quá, chắc không cần Trang Tự đâu. Đúng rồi, Trang Tự, Trác Huy nói mấy hôm trước nhìn thấy cậu ở toà nhà Vinh Tư.”

Trác Huy nói tiếp: “Đúng thế, hôm qua quên hỏi cậu, tuần trước có phải cậu đến tòa nhà Vinh Tư không? Tôi đến đó có việc, thấy một người rất giống cậu, muốn gọi lại mà chớp mắt đã không thấy đâu, phải cậu không? Sao cậu chạy tới đó?”

“Bây giờ tôi làm việc ở đó.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, khoảng cách rất gần như vang vọng trong lồng ngực tôi.

Trác Huy ngạc nhiên: “Cậu đổi công việc bao giờ thế?”

“Anh...”, Diệp Dung cũng buột miệng cùng lúc với anh ta, rồi lập tức mím chặt môi.

“Một tháng trước.”

“Cậu kín tiếng nhỉ, đổi công ty cũng không nói, nhưng ngân hàng A đã rất mạnh rồi, cậu còn chạy đi đâu?”

“Vẫn là ngân hàng A nhưng chuyển bộ phận thôi.”

“Bộ phận nào?”, một bạn khác hỏi tiếp.

“Phòng ngân hàng đầu tư.”

Tất cả đều ngớ người, tỏ ra bàng hoàng.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Kiểu ngân hàng vốn đầu tư hoàn toàn của nước ngoài như ngân hàng A thì dưới trướng còn chia ra ngân hàng thương mại và ngân hàng đầu tư, ngân hàng thương mại chuyên về nghiệp vụ tín dụng truyền thống, trước kia Trang Tự đến công ty chúng tôi chắc là làm về mặt tín dụng của ngân hàng thương mại. Ngân hàng đầu tư thì thuộc kiểu nghiệp vụ hoàn toàn khác, làm về IPO^[1] hoặc thu mua.

[1] IPO: viết tắt của từ Initial Public Offering, nghĩa là phát hành công khai cổ phiếu lần đầu tiên.

Kiểu ngân hàng lớn như vậy, vào được ngân hàng thương mại đã rất khó, chứ đừng nói là ngân hàng đầu tư của họ, không phải nhân tài cực kỳ xuất sắc thì không vào nổi, thế mà anh chỉ trong nửa năm đã nhảy được vào ngân hàng đầu tư của ngân hàng A...

Nhưng, nếu ở phòng đầu tư thì phải thường xuyên đi tiếp đãi khách hàng, tính cách của Trang Tự có hợp không?

Suy nghĩ đó vừa nảy ra trong đầu tôi đã bị tôi gạt phắt. Chuyện này có liên quan gì tới tôi chứ, tôi nghĩ đến những điều đó thì cũng quá buồn cười. Hơn nữa, tuy Trang Tự kiêu ngạo thanh cao, nhưng nhân duyên lại cực kỳ tốt, trước kia ở trường từ thầy cô đến bạn học đều rất thích anh, ngay cả Khương Duệ cũng phục anh sát đất. Trước mặt những người khác, anh cũng không tỏ ra nghiêm khắc, khó chịu như đối với tôi.

Mặt cao ngạo lạnh lùng của anh chắc chỉ tặng miễn phí tất cả cho tôi chăng...

Trác Huy như bị cứng lưỡi: “Tôi biết cậu rất lợi hại, lại liều mạng, sớm muộn gì cũng vươn lên, nhưng tốc độ này cũng nhanh quá, nếu là phòng đầu tư thì lương tháng chắc cũng vượt trội nhỉ? Nghe nói đến thưởng cuối năm là sáu con số đấy. Với tốc độ này của cậu, trong vòng mấy năm lương trăm vạn cũng không lạ.”

“Có là gì đâu”, giọng Trang Tự có một vẻ giễu cợt.

Tôi không kìm được quay sang nhìn.

Lại đúng lúc chạm vào ánh mắt anh.

Tôi ngẩn người, bỗng nhớ trước lúc tốt nghiệp, sau khi biết anh vào ngân hàng A, ánh mắt anh nhìn tôi...

Hình như muốn biết tôi sẽ có phản ứng thế nào.

Chỉ là hôm nay ánh mắt ấy càng sâu thẳm hơn, như cách một lớp băng lạnh lẽo.

Mọi người trong bàn chỉ có Tiểu Phương là không quan tâm lắm tới vấn đề này, cô nàng đang truy hỏi Lâm Tự Sâm về “tình sử” của chúng tôi.

“Hóa ra anh và Dưa Hấu là tình công sở à! Anh là sếp của Dưa Hấu thì chắc cũng học chuyên ngành giống bọn em đúng không? MBA^[2] ạ?”

[2] MBA: viết tắt của Master of Business Administration là bằng thạc sĩ chuyên ngành Quản trị kinh doanh.

“Không phải”, Lâm Tự Sâm trả lời chậm rãi, giọng cũng trầm xuống, “Tôi học y.”

“Gì ạ? Vậy thì khác biệt quá, vậy sao anh không làm bác sĩ?”

Sao nó nhiều chuyện thế nhỉ! Tôi vội quay sang cắt ngang.

“Cậu hỏi nhiều thế làm gì?”

Tiểu Phương “nhõng nhẽo”: “Hỏi chút cũng không được sao, đừng có chiếm hữu như thế, Dưa Hấu à, trước kia tớ không phát hiện ra cậu lại ghen như vậy đấy. Tớ chỉ thắc mắc là học y mà sao không làm bác sĩ thôi!”

Lại còn nói!

Tôi trừng mắt: “Thế có gì mà lạ, chưa từng thấy người nào toàn tài à.”

Lâm Tự Sâm bật cười, “Cô ấy chưa từng thấy người nào tự biên tự diễn như em thôi”, sau đó nói như trấn an tôi, “Không sao đâu.”

Làm sao mà không sao, rõ ràng bình thường là người bình thường, nhưng sự hăng hực trong giọng nói lúc này ngay cả tôi cũng nghe ra.

Tôi đánh trống lảng: “Món canh cá này ngon quá, anh ăn chưa?”

Anh nhìn tôi, khước môi hơi cong cong: “Chưa.”

Anh như không có ý động tay, thế là tôi tự động quay bàn xoay, múc một bát đưa cho anh, sau đó lại múc thêm một bát cho Tiểu Phượng, tiện thể cũng múc cho mình.

Tôi buông thìa canh xuống, khựng lại, cố gắng quay đi thật tự nhiên, cúi xuống húp canh, không tránh khỏi vẫn liếc thấy Trang Tự.

Anh đang cầm ly rượu lên, uống cạn.

Bàn ăn tiếp tục trò chuyện, chủ yếu là cánh đàn ông với nhau.

“Cậu đến ngân hàng đầu tư cũng rất hợp, dù sao cậu cũng làm việc tám mươi giờ một tuần, không giống tôi, làm cho qua loa lấy lệ.”

“Anh cũng biết mình làm qua loa à”, Tư Tịnh này giờ không nói gì, mở miệng là trách móc Trác Huy, cô nàng nhìn Trang Tự, ánh mắt có phần phức tạp, “Thật không ngờ cậu thăng tiến nhanh như thế, chắc sẽ sớm mua được nhà ở Thượng Hải thôi”.

Tiểu Phượng vừa húp canh vừa âm ừ nói: “Chẳng phải Trác Huy nhà cậu vừa tới Thượng Hải là gia đình anh ấy mua nhà cho rồi sao, đợi khi có nhà thì chắc hai người cũng kết hôn nhỉ?”

Trác Huy cười khà khà, Tư Tịnh không nói gì, quay sang nói chuyện với Diệp Dung đang im lặng đến bất ngờ.

Một bạn nam khác xen vào: “Đúng rồi Trang Tự, gần đây tôi mua hai loại cổ phiếu, cậu rảnh rồi giúp tôi xem thế nào? Cậu đừng có không nghĩa khí như hồi đại học đấy nhé, tôi nghe nói là năm tư cậu mua cổ phiếu, hôm sau nó tăng vọt.”

Trác Huy phụ họa: “Đúng rồi, tiếc là cậu ta lập tức bán ngay.”

Trang Tự cúi cuống rót rượu cho mình: “Công việc bây giờ không thể đầu tư như vậy được nữa tài khoản của tôi đã xóa lâu rồi.”

“Nói thì nói thế thôi nhưng cho ý kiến thì...”

Lời cậu ta nói được một nửa đã bị cắt ngang trong tiếng ồn ào náo nhiệt, cô dâu chú rể cầm ly rượu tới chúc.

Chú rể vừa tới đã xin tha: “Cảm ơn mọi người đã nể mặt, đều là anh em cả, tôi không chúc riêng từng người, mọi người cùng uống vậy.”

Thấy anh ta đã uống đến mặt đỏ bừng bừng nên mọi người cũng không phản đối, cùng đứng lên, chúc mừng vài câu rồi cầm ly lên.

Những chiếc ly thủy tinh đựng đầy rượu chạm vào nhau trong không trung.

Không biết vì sao mà ly rượu của Trang Tự như cầm không vững, vừa chạm vào lại nghiêng về phía tôi, tôi không kịp tránh, rượu vang bên trong sánh ra tay áo len màu trắng của tôi, nhanh chóng loang thành một mảng lớn.

Tư Tịnh “Á” lên một tiếng, mọi người đều dừng lại.

“Xin lỗi”, Trang Tự quay sang nhìn tôi, tuy nói xin lỗi nhưng vẻ mặt lại không tỏ vẻ gì là hối lỗi, ánh mắt nhìn tôi đầy lạnh lùng.

“...Không sao”, tôi nhận lấy khăn giấy Lâm Tự Sâm đưa, lau qua loa.

Lão đại hỏi: “Dưa Hấu, không sao chứ?”

“Không sao”, tôi cầm ly lên, lần nữa chúc họ, “Trăm năm hòa hợp.”

“Xin lỗi, lúc nãy cầm ly không vững, tôi tự phạt ba ly.” Trang Tự cũng quay đi, xin lỗi cô dâu chúc rể, sau đó cầm chai rượu vang lên rót đầy một ly, ngửa cổ uống cạn.

Lại cúi xuống rót đầy, thêm ly nữa.

Rồi ly thứ ba.

Anh uống xong ba ly, mọi người mới sực tỉnh lần lượt uống cạn rượu trong ly mình.

Lâm Tự Sâm cười, chậm rãi uống hết.

“... Cảm ơn cảm ơn, mọi người cứ ăn từ từ đi nhé”, chú rể chào mọi người rồi dẫn cô dâu đi đến bàn tiếp theo.

Tôi lại cầm khăn giấy lau vài cái, vẫn có chút dính dính. "Em đến nhà vệ sinh một chút."

Tôi nói với Lâm Tự Sâm.

Anh không trả lời.

Trong một khoảnh khắc, xung quanh yên tĩnh đến lạ lùng. Lúc ngồi thì không chú ý, bây giờ đứng giữa hai người đàn ông cao lớn như nhau, bỗng cảm thấy có một cảm giác đè nén kỳ quặc.

Tôi ngược lên, Lâm Tự Sâm mới từ từ nhìn tôi, chậm rãi nói: "Đi đi."

Nước róc rách chảy qua kẽ ngón tay.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Âm thanh vui vẻ bên ngoài vắng vắng, tôi ngược lên nhìn mình trong gương, không biết có phải vì tối qua chơi quá khuya hay không mà bỗng thấy hơi mệt...

Thực ra cũng có thể về được rồi, tuy hơi sớm nhưng nếu viện có là đường về Tô Châu khá xa thì hình như cũng tạm chấp nhận.

Ừ, trở lại rồi cáo từ lão đại.

Tôi quyết định như thế, tắt vòi nước rồi ra khỏi nhà vệ sinh.

Về lại sảnh tiệc phải đi qua hành lang rất dài, tôi cúi đầu chậm rãi quay về, lòng trống rỗng, đến khi một đôi giày da màu đen bỗng xuất hiện trong tầm mắt, chặn đường của tôi.

Tôi ngược lên.

Phù rể đẹp trai trong buổi tiệc, đang đứng trước mặt tôi.

Sao anh lại ở đây? Cũng muốn đi vệ sinh?

Tôi nên chào không? Hay là không nói gì mà cứ đi?

Tôi không ngờ anh lại lên tiếng trước.

“Số điện thoại di động của cậu là bao nhiêu?”

Bước chân dè dặt khựng lại, mấy giây sau, tôi nói: “Vẫn là số cũ.”

“Tôi cũng vẫn số cũ”, anh nhìn tôi, ánh mắt lạnh lẽo.

“Nhớ gửi số tài khoản ngân hàng cho tôi.”

Quả nhiên...Anh đang muốn đền tiền quần áo cho tôi?

Tại sao tôi không hề thấy bất ngờ.

“...Không cần đâu.”

“Cũng phải”, anh gật gù, giọng nói có vẻ châm biếm, “Vẫn chưa chúc mừng cậu, môn đăng hộ đối.”

Anh và Diệp Dung mới thật sự là môn đăng hộ đối thì có.

“Cậu cũng vậy, chúc mừng.”

Im lặng.

Tôi cất bước, định rời đi thì anh lại cười giễu.

“Nhiếp Hy Quang, lúc này tại sao lại nhìn tôi như vậy?”, anh ngược lên nhìn tôi, ánh mắt đầy mỉa mai, “Đứng núi này trông núi nọ? Hay là đối với tôi vẫn tình cũ khó quên?”

Tôi bỗng thấy vô cùng khó chịu.

Anh muốn chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ tôi vẫn chưa dứt được anh, vẫn còn thích anh?

Phải...

Đúng thế!

Tôi ngẩng lên, ép bản thân nhìn thẳng vào anh mà không tránh né, “Hôm qua Diệp Dung xin lỗi mình, mình rất kinh ngạc, mình tưởng cậu ấy cả đời sẽ giả vờ chưa từng xảy ra chuyện đó, chết cũng không nhận lỗi. Có điều cậu ấy đã xin lỗi rồi, mình nhớ ra mình vẫn nợ cậu ấy một câu trả lời.”

Tôi nhìn anh không chớp, “Lúc đó cậu ấy hỏi mình, ‘Lẽ nào cậu không còn thích Trang Tự?’, mình nghĩ bây giờ mình đã có thể trả lời cậu ấy.”

“Không thích nữa”, tôi nói từng chữ.

“Nhờ cậu chuyển lời, cậu ấy hãy yên tâm, hạnh phúc của người khác, mình không dòm ngó đến.”

Chương 33

“Không cần nói cho Diệp Dung. Nhưng, tôi yên tâm rồi”, anh chậm rãi nói, tay đút vào túi quần tây, “Thật nực cười, hóa ra lời hứa của một người lại không đáng xu nào, nói thay đổi là thay đổi.”

Anh...đang nói tôi?

Lời hứa?

Giữa chúng tôi từ bao giờ mà có thể nói là hứa hẹn, lẽ nào chỉ câu tuyên bố nực cười từ rất lâu rất lâu trước kia của tôi – *Trang Tự, mình sẽ luôn thích cậu, cho dù bây giờ cậu không đón nhận, mình cũng sẽ không thay đổi, đợi mình xử đẹp cậu nhé!*

Cậu không thích tôi thì thôi, cậu đã ở cạnh người khác rồi. Tại sao còn chạy tới đây, nhắc lại chuyện cũ, làm tôi đau buồn?

Lời hứa không đáng một xu, dù lời hứa có đáng đồng tiền thì ai thèm? Cậu có thèm không?

Tôi nén nước mắt, khẽ nói: “Mình có phải lòng gang dạ sắt đầu, có người thích mình, đối xử tốt với mình, mình sẽ động lòng, sẽ...thay lòng, có gì lạ.”

Lại một hồi im lặng, sau đó anh cười giễu: “Cậu nói đúng, có phải lòng gang dạ sắt gì, thay lòng cũng đầu lạ lòng, ai mà chẳng từng thay đổi.”

“Nhiếp Hy Quang, cảm ơn cậu đã khiến tôi, lạc đường biết mà quay về.”

Ở đâu mà lạc đường? Anh đã từng lạc đường bao giờ? Thật là...nực cười.

Người luôn lạc đường mà bịn rịn quên cả đường về, lẽ nào không phải tôi?

Tròng mắt cay quá, tôi cố gắng mở to mắt, hết sức kiềm chế, nhưng trái tim co thắt dữ dội từng đợt không thể kiểm soát, bắt tôi phải co rúm lại.

Bóng Trang Tự đã biến mất hẳn ở ngã rẽ.

Tôi rã rời dựa vào tường, cuối cùng trượt từ từ xuống, gục đầu ôm gối.

Tôi biết mình như thế quá gây chú ý, tôi biết hành lang này luôn có người qua lại, nhưng tôi không còn cách nào, không còn cách nào cố sức vờ tỏ ra tự nhiên, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

“Không được khóc, không được khóc, có ngốc mới còn khóc vì anh.”

Trong lòng chỉ có câu nói đó đang lặp đi lặp lại.

Nhưng tôi vẫn là một con ngốc.

Trên hành lang luôn có kẻ qua người lại, tôi gục đầu, khóc nức nở không thành tiếng.

Đến khi bị ai đó kéo đứng dậy.

Lâm Tự Sâm nhìn chăm chăm vào mắt tôi, ánh mắt phức tạp khó đoán.

Mắt mặt quá. Tôi quay đi, ra sức chùi mắt.

“Mặc kệ em đi,” tôi buồn bực nói, “Em sẽ ổn ngay thôi, một phút nữa.”

“Sao mặc kệ được? Em thật kém quá.”

Anh hơi thở dài.

“Tỏ tình ở đây thì hạ thấp đẳng cấp của anh quá, nhưng em khóc thế này, anh không nhân cơ hội thì lại có lỗi với trí thông minh của mình. Nhiếp Hy Quang, em nói cho anh biết anh phải làm sao đây?”

Giọng anh trầm trầm, lại dịu dàng, tựa như làn gió nhẹ nhàng thoảng qua, trong giọng nói mang theo chút nghi hoặc, nhẹ nhàng mở cửa trái tim tôi.

Từ từ nhận ra ý tứ trong câu nói của anh, tôi bỗng cảm thấy mình như bị một cơn cuồng phong thổi tới choáng váng cả đầu.

Tỏ tình? Là ý gì?

Nhân cơ hội này? Là ý gì?

“Lúc nãy ở cửa sảnh, anh gặp bạn học của em đang làm việc Thịnh Viễn, anh nói với cô ta, ‘Nếu tôi là cô, tôi sẽ không tới đó’. Nhưng chính anh lại nuốt lời. Anh tự nhủ, hai năm nữa là ba mươi rồi, đừng như một cậu bé không biết kiềm chế, nhưng anh lại không kiềm chế được.”

“Chính anh luôn một lòng một dạ, lại mong cô ấy thay lòng nhanh một chút,” anh nhìn tôi, giọng rất khẽ, “Nhiếp Hy Quang, đừng giả vờ ngốc nghếch.”

“Không giả vờ,” tôi đã hoàn toàn rối loạn, đờ đẫn nhìn anh, “Em cũng mới hiểu ra, còn chưa kịp giả vờ.”

Anh bỗng cười khẽ, trong tiếng cười đầy ắp niềm vui.

“Nhiếp Hy Quang, em thật là...”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Anh vừa cúi xuống, hơi thở nóng ấm bỗng chốc vô cùng gần gũi, từ trên cao bao bọc lấy toàn thân tôi, khiến tôi gần như không có không gian nhúc nhích, tôi lúng túng ngược lên, anh khựng lại, rồi lùi ra một bước, buông tay tôi ra.

Lúc này tôi mới nhận thấy, ban nãy anh luôn nắm tay tôi.

Thời gian như ngưng đọng rất lâu, anh thở bình thường trở lại, nhét một cái túi vào tay tôi.

“Anh ra xe lấy, thay vào, mua bao nhiêu váy đẹp, không mặc cho mọi người ngắm thì tiếc lắm.”

Tôi cầm quần áo bị nhét vào tay, lại đi vào nhà vệ sinh, mà bước chân như đi trên mây.

Lúc rẽ, tôi không kịp dừng lại, nhìn Lâm Tự Sâm, anh đứng dựa vào tường, cúi xuống đất. Anh lúc này cũng bình thản tự tin và phong độ, nhưng trong tích tắc, tôi lại cảm thấy tư thế của anh vô cùng cô đơn.

Lúc nãy anh nói...anh thích tôi?

Lâm Tự Sâm...

...Tôi?

Tôi thay đồ, cùng Lâm Tụ Sâm quay trở lại tiệc. Ngồi một lúc thì đứng lên cáo từ.

Cô dâu chú rể đã cùng phù dâu phù rể đứng ở trước cửa tiễn khách.

Lão đại vỗ vỗ tôi: “Không phải chứ, cậu lại thay đồ à, haizzz, bộ này cũng rất đẹp, đại tiểu thư, đồ cậu mang đi còn nhiều hơn cô dâu này nữa đó.”

Tôi ngờ nghếch nhìn cô nàng, trong đầu nhất thời trống rỗng, không trả lời được.

Lâm Tụ Sâm đứng cạnh, cười tủm tỉm: “Buổi chiều còn có tuyết rơi, lúc đó giao thông không tiện, bọn tôi đi trước vậy.”

Lão đại bày ra dáng vẻ chủ nhân: “Cảm ơn hai bạn đã tham dự buổi hôn lễ của chúng tôi.”

Lúc ra khỏi khách sạn, Trang Tụ cũng vừa tiễn một vị khách rồi quay lại, bóng dáng cao lớn đi lướt qua tôi, mang theo hơi lạnh thấu xương từ bên ngoài, tôi vô thức nhích về phía Lâm Tụ Sâm để tránh đường.

Bên ngoài tuyết đã lác rác rơi.

Tôi đi cạnh Lâm Tụ Sâm, chưa bao giờ thấy mát tự nhiên như bây giờ, trong tích tắc chỉ thấy cảm giác tồn tại của người đi cạnh mạnh mẽ đến độ khiến người ta lúng túng. Đôi tay anh đút vào túi áo khoác, thong thả đi một lúc rồi bỗng dung lên tiếng.

“Hóa ra lời tỏ tình của anh còn có hiệu quả gây tê toàn thân.”

Tôi hơi cứng người dừng lại, cúi xuống nhìn mũi chân.

“Xin lỗi!”

Phía trên đầu tĩnh lặng.

“Nhiếp Hy Quang, em từ chối anh không nên như thế.”

“Em nên thẳng thừng rằng, Lâm Tự Sâm, em vẫn chưa để ý đến anh, anh vẫn chưa đạt yêu cầu của em. Chứ không phải thế này, cứ như làm chuyện gì có lỗi với anh vậy.”

“Không phải đâu.”

Tôi vội ngẩng lên, gần như vô thức phủ định cách nói của anh.

Sao anh lại không đạt tiêu chuẩn của tôi chứ. Một người đàn ông tài hoa lỗi lạc, phong độ xuất chúng như vậy, cho dù thời thanh xuân tôi có mơ về nửa kia của mình như thế nào, thì cũng không dám mộng tưởng hoàn hảo đến thế.

Nhưng nếu còn đau lòng buồn bã, không thể lãng quên một người, sao có tư cách đón nhận người khác?

“Em chỉ là,” tôi khựng lại, “Em chỉ là vẫn chưa quên được người em thích trước kia... Ban này, anh cũng thấy rồi. Nếu hai người muốn ở bên nhau, nhất định phải toàn tâm toàn ý, em bây giờ, không thể làm được.”

Lâm Tự Sâm nhìn tôi, khẽ mỉm cười.

“Thực ra, lúc này ở khách sạn, anh đã gạt em.”

Gì cơ? Tôi sững sốt nhìn anh, tim đập mạnh.

“Anh nói, không nhân cơ hội này thì có lỗi với trí tuệ của anh, thực tế thì tỏ tình với em lúc đó mới có lỗi với trí tuệ của mình, có lỗi với kế hoạch cả năm mà anh thức cả đêm để làm, nhưng... Hóa ra những việc đó đều không phụ thuộc vào bản thân, không cách nào tính toán được.”

Anh cười, “Lần đầu trải nghiệm cảm giác này, thật là mới lạ.”

“Anh biết em sẽ từ chối. Nhưng nhanh thế này...làm sao đây, anh bây giờ có hơi, ưm...không còn mặt mũi nào. Nhưng cũng có thể xem như trong dự đoán, hơn nữa có một cảm giác, tuy là khối u, nhưng cũng may là lành tính.”

Anh gật gù, dáng vẻ khá ổn, “Được thôi, xem ra vẫn chỉ có thể tiến hành từ từ theo trình tự, vậy nói đến đây trước đã, chúng ta về Tô Châu rồi tính tiếp?”

Tính tiếp, tính tiếp cái gì?

Anh thấy bộ dạng đau đầu chóng mặt, mắt nỏ đom đóm của em chưa?

Rõ ràng là tôi rất nghiêm túc biểu đạt ý tứ của mình, nhưng cái cảm giác trong tích tắc không theo kịp tiết tấu này là sao?

Khối u gì chứ, không đâu lại xuất hiện trong cuộc đối thoại, thật sự là không có vấn đề gì ư?

Tôi thử điều chỉnh cảm xúc bị anh khuấy đảo không biết đâu mà lần, sau một phút, vô hiệu. Tôi đành túm lấy vấn đề khá đơn giản.

“Em không về Tô Châu nữa, em... muốn về Vô Tích một chuyến,” tôi nhanh chóng giải thích, “Dù sao vẫn còn một ngày rưỡi phép, em cũng đã không về thăm mẹ một thời gian rồi, muốn ăn canh mẹ nấu, em...”

“Về nhà cần nhiều lý do thế à?”, Lâm Tự Sâm gần như phì cười, “Được rồi, vậy anh đưa em đến... ga tàu.”

“...Không cần đâu, em tự gọi taxi cũng được.”

Cuối cùng anh thở dài.

“Nhiếp Hy Quang, em định sau này trốn tránh anh thật xa à?”

“Không phải,” tôi khó xử cắn môi, không biết làm sao mới có thể khéo léo diễn tả ý của mình, cuối cùng vẫn bị đầu óc rối bời đánh bại, quyết định thẳng thắn hơn.

Anh thông minh như thế, thẳng thắn và khéo léo, chắc cũng chẳng có gì khác nhau.

“Rõ ràng là không chấp nhận, còn thân nhiên hưởng thụ sự chăm sóc của người ta, thế thì chẳng phải quá đáng hay sao?”

Anh hơi nhíu mày, tỏ ra suy nghĩ, “Cái này anh cũng không có nhiều kinh nghiệm lắm, nhưng anh thế này, chẳng lẽ không phải là đang từng bước theo đuổi hay sao? Nên ý của em là, không chỉ không chấp nhận anh, mà còn không cho anh theo đuổi em?”

“Theo đuổi em.” Ba chữ này từ miệng Lâm Tự Sâm thốt ra, tôi bỗng luýnh quýnh tay chân. Hơn nữa, tại sao bị anh tổng kết như vậy, tôi lại có cảm giác mình như bà chúa khó tính vậy.

“Nếu cuối cùng em vẫn không... Tại sao phải lãng phí thời gian của anh.”

“Nhiếp Hy Quang, em không có tự tin về bản thân thì thôi, tại sao không có tự tin về anh?”, Lâm Tự Sâm nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng.

“Em đã chẳng đã nói anh làm gì cũng lợi hại hay sao?”, anh hơi nhướn mày, “Một cô gái như em, ngay cả ‘cuối cùng em vẫn không chấp nhận anh’ mà cũng không nỡ nói ra, mềm lòng đến vậy, anh phải ngu ngốc đến mức nào mới không theo đuổi được em?”

Đang khen ngợi tôi hay là cười nhạo tôi thế này...

Tôi nín bật, nhìn anh, tuy ngượng ngùng mà vẫn thấy hơi buồn cười.

“Sợ đến nỗi cả xe anh mà cũng không dám ngồi...”, anh thở dài nói, “Anh chỉ theo đuổi em, chứ có phải bàn việc hợp tác kinh doanh, còn phải trả lãi ngân hàng đâu. Tại sao em không nghĩ trước là, em không chấp nhận anh chính là có lỗi với anh?”

“Anh theo đuổi em, là phúc lợi của em, không phải gánh nặng của anh.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn anh.

“Em nói em vẫn thích người ta, vậy thì có vấn đề gì?”, anh mỉm cười nhìn tôi chăm chú, nói chắc như đinh đóng cột, “Anh cho em chọn.”

Chương 34

Trong hai mươi năm cuộc đời ngắn ngủi của tôi, tôi chưa từng nghe câu nói nào, khiến tôi – liên tục hơn tuần lễ cũng không ngủ ngon nổi như vậy...

Cho dù ngủ thiếp đi, cũng sẽ nằm mơ những giấc mơ kỳ quặc.

Có lần tôi mơ thấy Trang Tụ.

Thực ra không thể nói là mơ thấy anh, vì anh chưa bao giờ xuất hiện chính thức trong giấc mơ của tôi.

Tôi mơ thấy mình và Khương Duệ đứng trong vườn hoa nhỏ nhà cậu, tôi hỏi Khương Duệ về đầy ắp tự tin: “Sao nào, có phải thời cơ sắp đến rồi không, mau đứng ở góc độ con trai phân tích cho chị, bây giờ tỏ tình có phải là khả năng thành công sẽ rất lớn?”

Khương Duệ còn tự tin hơn tôi: “Thì chị đã lao vào từ lâu rồi, còn góc độ gì nữa, chị của em có cần thế không?”

Sau đó là tôi tươi cười hớn hờ đi tìm Trang Tụ.

Sau đó tôi nóng đến tỉnh dậy.

Tôi ôm chăn ngồi trên giường, vô cùng vui mừng vì hôm nay hứng lên đắp thêm một tấm thảm, nếu không tiếp đó là cảnh tỏ tình bị từ chối chăng.

Tôi không hề muốn nhớ lại cảnh đó chút nào.

Tuy lúc ấy tôi không hề thấy buồn, thậm chí còn chẳng có chút nản lòng, tự tin tràn đầy lập tức chuẩn bị tinh thần lần sau “chiến” tiếp.

Lúc thật sự đau buồn và nản lòng là sau khi biết mối quan hệ giữa Dung Dung và anh, là khi gửi tin nhắn xin lỗi nhưng không được đáp trả, là khi anh lạnh lùng nhìn tôi bị Dung Dung chỉ trích, là những mệt mỏi dần tích tụ theo thời gian.

Nói ra thì, lúc đó tôi cũng đã cẩn thận vạch ra kế hoạch...

Rất nghiêm túc và chăm chỉ thu thập tư liệu về anh, hỏi thanh mai trúc mã của anh xem sở thích của anh là gì, nhờ Khương Duệ giúp tôi bóng gió xa gần xem anh thích mẫu con gái thế nào, buổi tối nằm trên giường so sánh với bản thân, lúc thì cười lúc lại buồn...

Lâm Tự Sâm nói anh thức suốt đêm để lên kế hoạch cho cả năm...

Cũng là thế chẳng?

Tôi trèo xuống giường, cầm lấy điện thoại, mở tin nhắn và hình ảnh mà anh gửi cho tôi lúc ở Thượng Hải.

Sông Hoàng Phố trong màn đêm, ly rượu vang dở dang trên ban công, cảnh tượng vốn không có tình cảm lẫn màu sắc, lúc này nhìn lại, bỗng khiến người ta thấy chua xót.

“Đang nghĩ xem kế hoạch trong năm điều chỉnh như thế nào.”

Tin nhắn của anh nói thế.

Lúc anh nói câu này, tâm trạng như thế nào?

Sau đó anh nói, “Anh cho em chọn,” thì có tâm trạng ra sao?

Tôi từng thích Trang Tự đến thế, nhưng nếu bắt tôi chạy đi nói với anh, giữa tôi và Dung Dung tôi để anh chọn, thế thì chi bằng giết tôi cho nhanh còn sướng hơn.

Lâm Tự Sâm, tại sao có thể nói như vậy bằng một giọng kiên quyết đến thế?

Tôi buông điện thoại xuống, nằm bò ra bàn, rõ ràng buồn ngủ rũ rượi, nhưng tôi biết đêm nay mình lại mất ngủ.

Kết quả việc không ngủ đủ là cả buổi sáng cứ lờ đờ lờ đờ, cũng may hôm nay... không có sếp ở đây. Buổi trưa đến nhà ăn để dùng cơm, mùi thơm của thức ăn cũng không thể vực dậy tinh thần tôi.

“Hy Quang, lần này cậu đi Thượng Hải dự đám cưới, chắc không cãi nhau với phó tổng Lâm nữa đấy chứ?”

Tôi giật thót, đồ ăn vừa gấp rơi bộp xuống bàn.

Ân Khiết tỏ ra đau đớn vì xót của, “Cái đồ lãng phí thức ăn này, ôi trời, thịt bò kho ngon thế này mà nỡ bỏ đi, chê mỡ thì đừng có chọn chứ!”

Ai chê mỡ đâu... Tớ bị cậu dọa cho giật mình thì có! Đang ăn ngon lành tự dưng lại nói đến từ then chốt đó làm gì!

Vũ Hoa thấy miếng thịt bò rơi trên bàn cũng nhìn tôi bằng ánh mắt quở trách: “Đúng thế, chê thịt mỡ thì cậu cho tớ hay Ân Khiết là được rồi, bò kho đầu bếp mới tới làm rất ngon, rất nhiều quán bò bên ngoài nấu cũng không bằng.”

“Thì lương cao mà,” Ân Khiết vừa ăn vừa âm ừ nói, “Chẳng phải bắt đầu từ mừng Một năm nay công ty sẽ tăng tiền ăn mỗi bữa để bù đắp hay sao.

Này tớ nói cho nghe, công ty bây giờ hào phóng như thế, chắc tiền thưởng cuối năm sắp tới đây cũng không thấp đâu nhỉ?”

“Khó nói lắm, nghe các nhân viên cũ nói năm ngoái cơ bản là không tăng.”

“Quý tư năm nay hoạt động kinh doanh tốt như vậy, chắc không đến nỗi đâu, phong cách của phó tổng Lâm khác hẳn với các sếp trước đây, cậu thấy đấy, người ta vừa tới là nhà ăn cũng đầy món ngon.”

“Đây đâu phải chuyện do một mình anh ấy quyết định? Phải do tổng bộ phê chuẩn nữa chứ.”

Thấy chủ đề đã xoay sang chuyện tăng tiền lương, tôi thâm thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ ăn xong trên đường về văn phòng, Ân Khiết lại xoay câu chuyện trở lại.

“Hy Quang, cậu lại đắc tội với phó tổng sao?”

“...Đâu có.”

“Vậy hôm trước anh ấy gọi cậu đến làm biên bản họp, cậu giả bộ đau bụng chạy vào toilet không thấy ra là sao?”

“Làm xong cũng nhét vào chỗ tớ, bắt tớ đưa đến cho phó tổng Lâm ký tên là thế nào?”

“Đúng đấy.” Vũ Hoa đứng cạnh bổ sung, “Lần trước tớ và cậu cùng đi thang máy, phó tổng Lâm vừa vào là cậu lập tức nhìn chân để làm gì? Còn chưa tới nơi cậu đã chạy đi làm gì?”

Tôi mới muốn hỏi, các cậu quan sát kỹ thế để làm gì!

Tôi chỉ không muốn luyện tập tim thôi, không được hả?

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi lặng lẽ nhìn họ mấy giây, cuối cùng đã chọn lựa một cách khó khăn giữa “diệt khẩu” và “bịt kín miệng họ”.

“Tôi nay chúng ta ra ngoài ăn thế nào, cá chiên xù và hạt sen?”

“Cậu đừng học đánh trống lảng né! Thực ra tớ thấy cậu không giống như đấng tụi với phó tổng, chắc không phải... Ái da, cậu đánh tớ làm gì? Tớ chưa kịp nói gì hết, cậu có tạt giạt mình hả!”

Ân Khiết đang la hét thì di động của tôi đổ chuông. Tôi bước ra ngoài nghe, giọng bác sĩ Phương phần nộ vẳng tới: “Tiểu Nhiếp à, mời anh ăn cơm đi! Anh muốn mach lẻo với em, tên đàn em của anh thật khôn kiếp, nói giúp anh viết luận văn mà bây giờ cúp luôn điện thoại của anh, cậu ta qua cầu rút ván!”

Thế là buổi tối tôi cho Ân Khiết và Vũ Hoa leo cây, cùng bác sĩ Phương mặt đối mặt ngồi trong một quán ăn nào đó nhìn ra đường.

“Khôn thật, anh giúp cậu ta bao nhiêu việc, mà cậu ta nói cúp máy là cúp máy ngay! Tiểu Nhiếp, em nhất định phải nhìn rõ bộ mặt thật mặt người dạ thú của cậu ta nhé!”

“Cho em nằm viện mười ngày, là do cậu ta làm, anh rất có y đức.”

“...”

“Còn nữa, cậu ta cứ nằng nặc nằm ì trong bệnh viện để thảo luận bệnh án với bọn anh, đương nhiên, cậu ta cũng giúp anh viết bệnh án và chẩn đoán xuất viện... Còn gì nữa nhỉ? Ồ, cùng ăn cơm? Mấy việc này đều do cậu ta làm, chắc chắn em đã biết, cái việc vô sỉ là bắt cóc em đi tham dự hôn lễ của đàn em thì chắc không cần anh nói nhỉ?”

“... Không cần đâu,” tôi ngần ngừ, “Nhưng cái đó, anh Phương... Anh thật sự đến để mách lẻo à?”

Bác sĩ Phương chớp chớp mắt, “Ồi chà” một tiếng, “Tiểu Nhiếp, em ở cạnh đàn em anh lâu rồi, có tiền bộ, khá lắm!”

Anh ta không hề tỏ ra lúng túng khi bị vạch mặt, cười híp mắt nói: “Anh ấy à, thuận túy là buồn chán thôi, tiện thể với bộ dạng cậu ta bây giờ, anh sợ ảnh hưởng đến khí chất luận văn của anh, em hiểu mà!”

... Thực ra thì không hiểu lắm, luận văn có khí chất à?

Tôi chọc chọc cái đầu cá bị mình gắp trong vô thức, “Anh ấy... nói với anh rồi à?”

“Cái tên ấy tầm ngảm tầm ngảm, ban đầu nếu không phải cần anh giúp quá mới chịu thua, thì chuyện theo đuổi em sẽ không nói với anh, tình hình bây giờ thì, có cần nói không?” Phương sư huynh làu bàu, “Gọi điện cho cậu ta, một tiếng ‘bận’, cúp máy luôn, rõ ràng là ‘không còn mặt mũi nào Giang Đông phụ lão^[1]’ mà.”

[1] Nguyên văn “vô diện kiến Giang Đông phụ lão”: Giang Đông ý chỉ quê nhà, câu này có nghĩa là vì thất bại mà không còn mặt mũi nào về quê gặp cha mẹ.

Hóa ra là có Giang Đông phụ lão thật...

Bác sĩ Phương tò mò liếc nhìn tôi, “Tiểu Nhiếp à, đàn em của anh mà em còn không thích, thì mắt nhìn của em phải cao đến đâu.”

“...”

Mà vì sao tôi lại ngồi đây cùng đàn anh của Lâm Tự Sâm để bàn luận về vấn đề tình cảm của mình nhỉ, nhưng, trông bộ dạng hóng chuyện tò mò của bác sĩ Phương thế này, tôi lại cảm thấy chẳng chút e dè là vì sao?

“Phúc lợi cũng phải nộp tiền bảo hiểm thì mới có thể hưởng thụ được,” tôi nói nhỏ.

Trên thế gian này, chẳng có gì khiến người ta bất an hơn là không làm mà vẫn được hưởng.

“Phúc lợi gì? Tiền bảo hiểm gì? Tiểu Nhiếp, lời em nói sao anh nghe không hiểu gì hết, cảm giác thâm nho này, càng lúc càng giống đàn em của anh rồi.”

“... Đàn anh, ăn cá đi!”

Tôi rất ân cần dùng đũa chung gắp một miếng cá cho anh ta.

Tốc độ ăn của anh Phương nhanh như bay, ăn hết hai bát, anh ta buông đũa, thỏa mãn nói: “Thế, hôm nay anh trực ca đêm, không tiễn em về được, anh nhắn tin cho đàn em rồi, lát nữa cậu ấy tới thay anh đưa em về.”

Tôi há mồm tròn mắt một lúc lâu: “Đàn anh, anh thế thì quá trắng trợn rồi...”

Phương sư huynh không hề thấy ngượng: “Thế hả? Ồi chao xin lỗi nhé, bác sĩ ngoại khoa bọn anh, bình thường làm phẫu thuật quá tỉ mỉ tinh tế,

trong cuộc sống thì lại đặc biệt đơn giản và lố mãng. Quen là được!”

Đang nghe anh ta nói huyền thuyên, như có linh cảm tôi bỗng ngược lên, liền thấy ngay Lâm Tự Sâm, anh đang đi xuyên qua sảnh lớn huyền ảo, tới chỗ chúng tôi.

Bác sĩ Phương ngược lên nhìn theo ánh mắt tôi, lại quay lại, xuýt xoa: “Thấy chưa, đàn em của anh, năm ấy xách hộp cơm đi ăn cơm, mà đẹp trai đến độ cả nhà ăn đồ nghiêng đồ ngửa, bây giờ tuy hơi già, nhưng sức quyến rũ năm nào cũng không hề giảm sút nhỉ?! Tiểu Nhiếp à, em nghĩ đi, nếu mà túm được cậu ta rồi, các chị em Học viện Y bọn anh năm đó sẽ không ngại ngàn dặm mà tỏ lòng ngưỡng mộ lẫn đổ kị với em đâu, cảm giác khoái trá làm sao! Có kích động không? Có sáng khoái không?”

“Anh, đừng dọa cô ấy nữa.”

Theo giọng nói vui vẻ, Lâm Tự Sâm đã xuất hiện trước mắt, áo khoác màu xám nhạt hồ hững lướt qua những sợi tóc buông thả trên bờ vai tôi.

Tôi cảm thấy không khí bỗng trở nên đổi khác.

Anh cởi áo khoác ra vắt lên trên ghế bên cạnh, nho nhã ngồi xuống: “Anh chưa ăn gì, có phiền không nếu anh ăn hết?”

“Hôm nay Tiểu Nhiếp khao, cô ấy không có ý kiến thì anh cũng thế.”

Tôi vội vàng lắc đầu, rồi bắt đầu nhìn món đầu cá trong bát, chăm chú nghiên cứu xem phải ăn nó thế nào.

Không đợi tôi nghiên cứu ra, bác sĩ Phương đã chùi miệng rồi chạy mất. Lâm Tự Sâm lẳng lặng ngồi ăn, cứ như đói lắm vậy. Cũng phải, cuối năm, công ty rất nhiều việc, chuyện mở rộng xưởng lại xảy ra vấn đề, anh còn

phải chạy đến tổng bộ Thượng Hải họp cuối năm, tổng giám đốc Trương lại không quản lý công việc, anh rất bận rất bận...

Nếu không phải anh bận như thế, tôi cũng sẽ không trốn tránh anh thuận lợi như vậy...

“Đi thôi!”

“A...vâng ạ!”, tôi vội đứng lên, thò tay lấy ví tiền nhưng bị Lâm Tự Sâm đưa tay giữ lại.

Tôi bất giác ngược lên nhìn anh, hôm nay đây là lần đầu tiên tôi nhìn vào mắt anh.

Rõ ràng chỉ trong phút giây ngắn ngủi, nhưng tôi bỗng chú ý đến rất nhiều chi tiết mà trước đây mình không để ý, chẳng hạn hàng mi của anh lại rất dài, thế nên đôi mắt càng trở nên sâu không thấy đáy.

“Đề anh.”

“Nhưng, hôm nay là em mời anh Phương...”

Đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn tôi chăm chú, “Trước kia chỉ chọc em thôi, bây giờ đã rõ ràng cả rồi, lẽ nào còn để em trả tiền?”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi không biết nên trả lời thế nào, lặng lẽ rút tay lại. Nhìn anh lấy thẻ ra thanh toán, rồi theo anh ra khỏi quán.

Cơn lạnh và tiếng huyền não ập đến cùng lúc.

Tôi hơi co người lại, Lâm Tự Sâm nhìn tôi, “Xe anh đậu không xa đâu.”

“Ồ”, tôi đáp.

Đi mấy bước, anh nói, “Hôm nay anh ấy tìm em, anh không hề biết. Những gì anh ấy nói, em đừng để tâm.”

Không cần để tâm ư?

“Anh ấy nói, lúc đó em không cần nằm viện tới mười ngày.”

Lâm Tự Sâm “À” một tiếng, tùm tùm, “Hóa ra là đã báo cáo vượt cấp rồi.”

“Như thế thật sao?”

“Ừ, lúc đó cuống lên, mặc kệ cả y đức, điều khoản không công bằng gì đó cũng chấp nhận.”

Tôi không nói gì. Tôi nhận ra mình đã đánh giá thấp sự thẳng thắn và... vô sỉ của Lâm Tự Sâm quá rồi, tôi còn ngỡ chỉ ít anh sẽ ngượng ngùng xấu hổ. Nhưng, lại bỗng dưng nhớ tới bản thân trước kia, thích một người hình như cũng thẳng thắn và thẳng thắn như vậy.

Tôi không kìm được bắt đầu nghĩ, nếu ban đầu người tôi quen là Lâm Tự Sâm, thì sẽ như thế nào?

Liệu tôi có yêu anh từ cái nhìn đầu tiên?

Là anh thích tôi trước, hay là tôi thích anh trước?

Hai người đều đi thẳng vào chủ đề, liệu có cùng lúc...

Thế thì chắc sẽ tốt lắm...

“Nếu em quen anh trước thì tốt rồi.”

Vừa dứt lời, tôi đã thấy phiền não, sao trong vô thức tôi lại nói những lời trong lòng ra. Câu này thực sự là... không thỏa đáng cho lắm.

Quả thực... bây giờ tôi cứ đụng phải Lâm Tụ Sâm là hành vi lại bất thường.

Quả nhiên, Lâm Tụ Sâm trầm ngâm một lúc thật lâu, ánh đèn ven đường chiếu lên mặt anh tạo một cái bóng âm u, vẻ mặt anh rất thâm trầm mà khó đoán. Tôi có phần bất an, cố ý tìm chủ đề để nói: “Anh phải giúp anh Phương viết luận văn sao?”

Một lúc sau anh mới trả lời tôi, có vẻ lạnh nhạt: “Ừ, luận văn của anh ấy có liên quan đến một đề tài trước kia anh nghiên cứu, anh cho chút ý kiến mà thôi.”

Tôi bỗng sực nhớ đến chuyện mình thắc mắc đã lâu: “Anh Phương có biết anh...”

Lâm Tụ Sâm nhanh chóng hiểu ý khi tôi chưa kịp nói xong, vẫn đáp gọn: “Biết, trước kia anh gặp tai nạn trên đường cao tốc, gần với Tô Châu nhất, được đưa thẳng tới bệnh viện của anh ấy.”

Tôi bỗng hơi bực bác sĩ Phương.

“Vậy mà anh ấy còn bắt anh viết luận văn!”, thế chẳng phải rạch vết thương của người ta hay sao!

Anh có vẻ bất ngờ quay sang, rồi bật cười, cảm giác u ám tan biến hết, “Cuộc sống bất phải đối diện với chuyện tay bị thương mà. Yếu đuối hơn năm cũng đủ rồi, chẳng lẽ yếu đuối cả đời?”

Tôi hơi ngẩn người.

Người đàn ông này, lúc nào cũng vô tình để lộ một “khí thế” khiến người khác phải bối rối.

“Thực ra mấy hôm nay anh đã suy nghĩ lại”, anh hơi thở dài, “Hôm đó anh đã quá mạnh động, làm em sợ.”

Anh bỗng nhảy trở lại vấn đề này, vẻ tự nhiên tôi giả vờ nãy giờ tan biến trong phút chốc, lấp ba lấp bắp, “Không... không có.”

“Làm sao không có, mới mấy ngày thôi mà mắt có quầng thâm rồi kia.” Ánh mắt anh nhìn tôi vừa dịu dàng vừa trách móc, “Hy Quang, xin lỗi, anh không nên nói những lời đó khi em chưa hề chuẩn bị, nếu làm phiền em, anh rất xin lỗi.”

Tôi bỗng đứng khựng, đờ đẫn nhìn anh.

Câu nói này sao mà quen thế, giống như... chính tôi đã từng nói.

--- Xin lỗi, mình không biết cậu và Dung Dung ở bên nhau, nếu không mình sẽ không nói thế với cậu. Mong rằng không làm phiền gì đến cậu.

Trong tích tắc, một nỗi chua xót ập tới vây quanh tôi.

Lời xin lỗi không nên có nhất trên thế giới này, chính là xin lỗi vì tình yêu của chính mình.

“Đừng nói thế!”

Tôi phải nói với anh thế nào đây, tình cảm của anh rất đáng quý trọng, tuy tôi không dám đón nhận, nhưng tôi rất trân trọng, rất cảm động, tôi đứng ngồi không yên, thấp thỏm bồn khoăn là vì không thể báo đáp, chứ không phải vì trốn tránh anh.

Nhưng người không khéo ăn nói như tôi, lúc này chỉ có thể lặp lại lần nữa, “Đừng nói như thế.”

Hình như anh cũng ngẩn ra vài giây, chắc phản ứng của tôi đã làm anh giật mình. Vẻ mặt anh xuất hiện nỗi phiền muộn, lại có phần luống cuống chân tay, “Được rồi, anh không nói thế nữa. Nhưng, anh đã nói gì nhỉ? Hại em sắp khóc rồi này. Sao thích khóc thế nhỉ?”

“Đừng xin lỗi.”

“Ừ, anh không xin lỗi. Anh chỉ... thấy em trốn tránh anh rất vất vả”, anh cười, “Sau này anh không thế nữa, anh hứa.”

“Vậy em cũng đừng trốn tránh anh được không? Em mệt như vậy, mà anh phối hợp để em trốn cũng rất vất vả.”

Hửm?

Lẽ nào mấy hôm nay tôi trốn tránh thành công không phải vì tôi thông minh nhanh nhẹn?

Anh cười khỏ sở, “Ngày nào cũng phải nghĩ cách chạy đến xưởng và Thượng Hải, ngày mai anh không nghĩ ra cái có nào để đi Thượng Hải nữa, em cũng đừng chạy được không?”

Tôi bỗng thấy ngượng ngùng, gật đầu lia lịa, “Không đâu.”

“Thật không?”

Lại gật.

“Ừ, vậy hôm nay làm thêm giờ với anh?”

Tôi gật... được một nửa, “Hả?”

Cuối cùng trong việc làm thêm giờ “thường nhật”, tôi lại tìm được cách ở cạnh Lâm Tự Sâm. Buổi tối làm xong, rốt cuộc tôi đã không còn mất ngủ, đêm nào cũng ngủ ngon lành.

Buổi sáng thức dậy ngắm mình trong gương, quầng thâm đã biến mất, tôi nghiêm túc suy nghĩ, khả năng mình mắc hội chứng cưỡng ép làm thêm giờ cao bao nhiêu, tại sao làm thêm giờ xong mà lại trông có vẻ khá khảm hơn, không làm thêm thì lò dò mất tinh thần cơ chứ?

Hôm đó vẫn là một ngày bận rộn.

Đã mấy ngày Lâm Tự Sâm không có ở văn phòng, công việc tồn đọng cũng rất nhiều, cả buổi sáng sau khi ngồi ở bàn làm việc, tôi vừa quay sang là có thể thấy bóng dáng cao ráo của anh sau cửa kính.

Đương nhiên là tôi không rảnh rỗi mà đi quan sát anh.

Công việc của tôi cũng cả đống. Buổi sáng là dự toán, buổi chiều những phần thưởng sẽ phát trong cuộc họp cuối năm đã được mang tới, tôi và đồng nghiệp phòng Hậu cần cùng xuống lầu nhận phần thưởng.

Đồng nghiệp xuống lấy đồ cùng tôi là Tiểu Đoàn, một người cũng khá thân thiết. Tôi cầm danh sách đối chiếu, trong lúc làm việc cũng trò chuyện với nhau. Đang nói thì Tiểu Đoàn bỗng nhắc tới một bộ phim, “Không biết cô đã xem chưa, nghe nói rất hay, nếu không xem thì sắp hết chiếu rồi, thứ Bảy tôi...”

“Bộ phim này không thích hợp đề cô ấy xem.”

Giọng nói nhã nhặn bỗng vang lên ngay bên cạnh.

Tôi và Tiểu Đoàn cùng quay sang, thấy phó tổng giám đốc Lâm Tự Sâm cùng mấy chủ quản bên khu xưởng đang đứng sau lưng chúng tôi. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào anh, anh tỏ ra bình thản như không, thông thả thêm một câu: “Lần trước ở rạp cô ấy xem được một nửa là ngủ mất.”

Tôi: “...”

Rất tốt, lần này trong tích tắc mọi người đều dán mắt vào tôi, ngoại trừ Lâm Tự Sâm.

Anh như chưa từng nói hai câu đó, chỉ hơi ngừng lại một chút rồi tiếp tục đi về phía thang máy, vừa đi vừa trao đổi công việc với cách chủ quản, “Anh trao đổi với bên thi công, phương án cho hệ thống thoát nước phải sửa chữa lại...”

Nếu không phải do vẻ mặt đang chu du ở thế giới khác của các chủ quản, thì tôi phải hoài nghi rằng hai câu vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác của tôi.

Đoàn người nhanh chóng đi mất. Để lại tôi và Tiểu Đoàn nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Đoàn ngưng ngưng cười: “Bộ phim này cô xem rồi ngủ thật à?”

“Đúng thế.”

Hình như... còn dựa vào vai anh.

“Thực ra tôi chỉ muốn hỏi cô đã xem chưa, có hay không, tôi và bạn gái thứ Bảy này sẽ đi xem.”

“Thực ra cũng khá hay, chỉ ít nửa phần đầu rất hay, tôi ngủ thiếp đi là vì...”

Vì người bên cạnh khiến người ta yên tâm quá mà...

Nhận xong phần thưởng, Tiểu Đoàn chạy lên trên lầu gọi người xuống chuyển đồ, tôi ở lại cạnh đồng hồ xem lại danh sách lần nữa, viết ghi chú...

Trong một lúc, trước cửa tòa nhà văn phòng chỉ còn mình tôi.

Viết ghi chú một lát, tôi ngừng bút, đứng một mình tại chỗ, ngẫm nghĩ, rồi bật cười.

Lưng bỗng bị vỗ một cái thật mạnh.

Vừa quay lại, Ân Khiết đã lao bổ vào tôi, “A a a, tớ nghe rồi nhé, Nhiếp Hy Quang, nếu cậu còn phủ nhận phó tổng Lâm đang theo đuổi cậu thì tớ sẽ tuyệt giao với cậu ngay!”

Giống như Lâm Tự Sâm đã nói, anh theo đuổi tôi không phải là gánh nặng của tôi, cũng chẳng có gì xấu hổ cả. Cho dù bây giờ tôi chưa buông

được, không thể đón nhận, cũng không cần thiết phải tỏ ra khó chịu, tránh tránh né né.

Tôi từng dũng cảm theo đuổi một người, tại sao không thể dũng cảm được người ta theo đuổi như vậy?

Tôi thở dài một hơi, như thể bỗng buông bỏ được cái khóa không biết từ bao giờ đã xuất hiện trong lòng.

Ân Khiết vẫn đang túm lấy tay tôi lắc lắc, ép tôi trả lời. Tôi cười với cô nàng, trong ánh mắt chờ đợi đó, tôi nghiêm túc thốt ra hai chữ...

“Đoán đi?”

Chương 35

Tôi bị Ân Khiết đánh đến nổi ôm đầu lùì như chuột.

Đội Tiểu Đoàn gọi người xuống chuyển hết đồ đi, tôi cũng hoàn thành xong nhiệm vụ, về lại văn phòng, không hề bất ngờ khi thấy những ánh mắt giống của Ân Khiết...

Tốc độ lan truyền của lời đồn đại nhanh biết bao!

Mấy phút nữa là tan sở rồi, Lâm Tự Sâm vẫn đang ở trong văn phòng họp với các trưởng phòng. Tôi dọn dẹp đồ đạc đang chuẩn bị đi thì bỗng nhận được một tin nhắn.

“Xin lỗi, ban này chuyện xảy ra đột xuất, quan hệ xã hội có nguy cơ gặp khủng hoảng, bây giờ nghĩ lại thấy thiếu suy nghĩ quá.”

Tôi lập tức quay lại nhìn về phía văn phòng của Lâm Tự Sâm, anh đang nghiêm túc họp, mắt nhìn thẳng, thật không thể liên hệ anh với người nhắn tin được tí nào.

Tôi nghĩ ngợi, lặng lẽ tắt máy. Tiếng nhạc tan sở vang lên, tôi cũng mắt nhìn thẳng ra khỏi văn phòng, rồi chạy một mạch về ký túc.

Hừm, tôi cũng không biết vì sao phải chạy, dù gì cũng đã làm thế rồi.

Nhà ăn cũng không đi, ngồi trong phòng gặm bánh mì khô, cuối cùng đã chín giờ, tôi lại chạy về bãi đậu xe cạnh tòa nhà văn phòng nhìn qua, chắc chắn xe của Lâm Tự Sâm đã không còn, tôi mới mở điện thoại trả lời tin nhắn của anh, rồi nhanh chóng tắt máy lần nữa.

Làm hết những chuyện này, tâm trạng tôi bỗng tốt cực kỳ, đi thẳng đến siêu thị nhỏ của công ty mua một đồng hồ ăn, về lại phòng xé túi này, ăn cái kia, đang băn khoăn xem có nên nấu mì gói không thì tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

Động tác của tôi khựng lại. Nhịp gõ cửa đúng tiêu chuẩn rất thông thả, trong tích tắc khiến tôi nghĩ đến ba chữ...

Không! Thẻ! Nào!

Tôi do dự đến một phút, tiếng gõ cửa đã ngừng rồi, mới chậm chạp lừ đừ ra mở cửa. Không ngoài dự đoán, người đàn ông cao ráo kia đang dựa vào bức tường đối diện, cười nhìn tôi mà không nói gì.

Tôi ho: “...Anh vẫn chưa tan sở à?”

Không thể nào, rõ ràng xe đã chạy rồi.

“Lái xe được nửa đường thì nhận được tin nhắn của em, gọi điện thì em lại tắt máy”, anh sai những bước chân ung dung lại gần tôi, đưa điện thoại ra trước mặt tôi, “Đây có nghĩa là gì?”

Trên màn hình điện thoại chính là tin nhắn tôi gửi cho anh, ba chữ cộng thêm một dấu câu – Cố lên nhé!

Tôi nhìn anh với vẻ cực kỳ vô tội, “À, gửi nhầm rồi.”

Cho anh “khủng hoảng quan hệ xã hội” này, cho anh “thiếu suy nghĩ” này, trải qua bao nhiêu chuyện, hôm qua còn bị lừa làm thêm giờ, anh tưởng em còn tin anh “thiếu suy nghĩ” hay sao?

“Ồ, gửi nhầm à, anh còn tưởng em cố tình khiến anh mất ngủ chứ.”

“Ha ha ha... làm sao thế được?”, sao anh biết tôi nghĩ thế nào nhỉ... Lộ liễu thế sao?

“Vậy thất vọng thật đấy.”

Giọng nói anh tràn ngập vẻ tiếc nuối, ánh mắt lại lấp lánh nụ cười, “Nếu không gửi nhầm thì sao? Em muốn nói với anh điều gì?”.

Anh không đợi tôi trả lời, “Là nói với anh, tuy cách mạng vẫn chưa thành công, anh vẫn phải cố gắng, nhưng chính sách đã mở cửa với anh?”

Sức lý giải cao thâm tạt tin như vậy thật là...

“Anh lý giải cao thâm như vậy... cũng không sai”, tôi khó nhọc gật đầu, “Ồ, em định nói, nếu không gửi nhầm ấy.” Tôi vội vàng bổ sung một câu.

“Đương nhiên, anh hiểu”, nụ cười của anh càng tươi hơn, đôi mắt sáng đến nóng cả người. Tôi vẫn do dự, lắp bắp nói, “Nhưng...”

“Đừng nhưng nữa”, anh cắt ngang, đưa tay lên nhìn đồng hồ, “Bây giờ cũng chưa muộn lắm, lúc này anh đã đến trạm xăng ‘bơm đầy xăng’ rồi, Nhiếp tiểu thư có hứng thú ra ngoài ăn khuya với anh không?”

“...Bây giờ sao? Đã chín giờ hơn rồi mà?”

“Chuyện ‘bơm xăng^[1]’ này, anh xưa nay không ngại thời gian.”

[1] Từ ‘cố lên’ trong tiếng Hoa xuất phát từ chữ bơm xăng, bơm dầu.

“Ừm, thôi ạ, dạo này em ngủ không đủ, hôm nay định ngủ sớm.”

Anh “Ồ” một tiếng dài thườn thượt, rồi nói, “Nhiếp Hy Quang, ban này anh lên đây, rất nhiều người đã nhìn thấy.”

“...”

“Hoặc là em muốn cùng anh đứng đây trò chuyện hơn? Nếu mọi người mãi không thấy anh ra thì...ừm...”

Nhìn anh chăm chăm có đến nửa phút, rồi tôi nói: “...Đi thôi, đi đâu ạ?”

Lời đồn dậy sóng gì đó, là một kiểu hình dung rất tốt để miêu tả tình hình hiện nay.

Phó tổng Lâm xưa nay vẫn tỏ ra bình thản. Cũng phải, đầu mối gây họa thì làm sao không bình thản được, tôi còn phải nghi ngờ cái anh cần chính là hiệu quả này.

Tôi cũng rất bình thản.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Thực ra trước nay tôi không quá chú ý đến những lời đồn trong công ty. Chắc đã trải qua “lễ rửa tội” ở địa học, tôi đã không còn quá nhạy cảm với những chuyện đó. Cái tôi để tâm là – tại sao lần nào Lâm Tự Sâm cũng chỉ nói vài câu là bắt cóc tôi đi ngay được? Ăn cơm này, xem phim này... Lần nào trong lòng tôi cũng kiên định nói ‘không’, nhưng sau mười câu thì...

Tôi không muốn nhắc nữa.

Tôi nhớ đến câu Lâm Tự Sâm nói – *Anh phải ngu ngốc thế nào mới không theo đuổi được em.*

Bỗng có một dự cảm không lành kiểu binh bại như núi đổ. -_-

Nhưng tuy không để ý đến lời đồn, nhưng nếu chính mình nghe thấy người khác nói những lời độc địa khó nghe, vẫn khiến tôi rất tức giận.

Tôi cầm ly trà đứng trước cửa phòng lấy nước, cánh cửa gỗ khép hờ hoàn toàn không ngăn được giọng nói phát ra từ bên trong.

“Trước kia mặt dày đòi làm thêm mỗi ngày là tôi đã nhận ra cô ta có vấn đề, các cậu không tin à, nhìn đi, tôi nói không sai chứ.”

“Nhưng cậu cũng đừng hâm mộ cô ta. Cậu tưởng phó tổng Lâm thích cô ta thật à, ha ha, đừng ngốc thế, nhìn xe người ta lái gần đây là đủ biết gia đình chắc chắn có quyền thế, dạng đàn ông đó làm sao thích một nhân viên tầm thường được, thấy xinh đẹp nên đùa vui mà thôi.”

Nữ đồng nghiệp kia không nói gì, có lẽ cũng không biết nên nói thế nào, chỉ ha ha cười phụ họa.

Tôi đẩy cửa ra.

Tiếng động làm người trong phòng giật mình, Tưởng Á và cô gái kia cùng quay lại, thấy thế, cô gái kia lập tức đứng lên.

“Ha ha ha, Hy Quang à, trùng hợp quá, ha ha, tôi đã pha trà xong, giờ còn cả đồng việc, tôi đi trước đây.”

Cô ta nhanh chóng bỏ đi, trong phòng trà chỉ còn lại tôi và Tưởng Á.

Tôi bước lên lấy nước.

Tưởng Á quay đi tránh né ánh mắt của tôi.

“Tưởng Á, anh Lý trưởng phòng kinh doanh theo đuổi cô em quây tiếp tân, cô đi đâu cũng nói là trưởng phòng Lý chắc chắn là chỉ muốn đùa vui cô ấy, bây giờ cô lại đi khắp nơi nói phó tổng Lâm chỉ đùa với tôi, tôi thật sự rất tò mò, trong đầu cô không hề có quan hệ bình thường trong sáng hay sao?”

Tưởng Á không ngờ tôi lại chất vấn thẳng thừng, ngần ngừ mãi mới nói: “... Cô... chính cô không có tự trọng thì đừng trách người ta nói.”

Tôi bị chọc giận đến phát cười, “Tôi không có tự trọng thế nào, phó tổng Lâm theo đuổi tôi chính là tôi không có tự trọng à?”

“Chẳng phải cô chỉ dựa vào cái mã ngoài xinh đẹp thôi sao?”, Tưởng Á cười lạnh, “Tôi thừa nhận cô xinh đẹp, nhưng phụ nữ xinh đẹp thì cả đống, cô thì mới lạ được bao lâu? Tôi khuyên cô nên tỉnh táo, địa vị và thân phận của phó tổng Lâm như vậy, có nghiêm túc với cô không?”

“Ồ, tôi nghiêm túc đấy.”

...

Tôi và Tưởng Á cùng quay lại.

Phó tổng Lâm mà chúng tôi đang ngưỡng mộ cầm ly trà, ung dung bình thản đứng ở cửa, cảm giác anh đã nghe được một lúc.

Cảm giác bọ ngựa bắt ve, vàng anh đứng sau^[2] là sao nhỉ?

[2] Bọ ngựa bắt ve, vàng anh đứng sau: Nghĩa đen là bọ ngựa đang rình bắt ve, nhưng không ngờ chim vàng anh sau lưng đang tóm lấy nó ăn thịt, ý chỉ những người chỉ biết lợi ích trước mắt mà không ngờ hiểm họa sau lưng mình.

Hơn nữa, sao anh lại đến phòng trà, rõ ràng trong văn phòng anh có máy nước mà.

Như biết nghi vấn trong lòng tôi, anh ung dung giải thích: “Máy nước trong phòng anh hỏng rồi!”.

Anh bước vào, lấy một ly nước, rồi thông thả ra ngoài. Trước khi đi còn để lại một câu rất có tư chất lãnh đạo: “Nhưng tôi đề nghị trong giờ làm, mọi người tốt nhất đừng bàn việc riêng, không có lãn sau đâu nhé!”

Tường Á sắc mặt trắng bệch, chắc cô ta nghĩ rằng nói xấu lãnh đạo bị bắt quả tang, hết đường sống rồi.

Thực ra tôi cũng cảm thấy mình hết đường sống.

Thế là tôi nhìn Tường Á, rất thành thực nói: “Tường Á, chúng ta thương lượng điều này nhé? Chuyện này không ai trong chúng ta nói ra, thế nào?”

Chương 36

Tôi tưởng chuyện ở phòng trà sẽ trôi qua như thế, ai ngờ mấy hôm sau, Tường Á bị điều sang phòng Kinh doanh, ý của phó tổng Lâm là, phòng kinh doanh đang cần nhân tài miệng lưỡi sắc bén như Tường Á.

Cứ thế, Tường Á đã đến làm việc dưới quyền của trưởng phòng Lý mà cô ta từng nói xấu.

Tôi cũng cảm nhận sâu sắc rằng, tính cách của Lâm Tự Sâm, hình như không hề dịu dàng và vô hại mà anh vẫn tỏ ra.

Nhưng điều tôi không ngờ là, mấy hôm sau, tôi lại bị điều đi.

Trong văn phòng của Lâm Tự Sâm, tôi bị gọi vào đang hoang mang nhìn họ - tổng giám đốc Trương, phó tổng Lâm Tự Sâm, và cả trưởng phòng Tài vụ trước đây của tôi... Họ gọi tôi vào để làm gì?

Tổng giám đốc Trương thấy tôi vào thì cười ha ha, nói: “Tiểu Nhiếp à, cô ở phòng Quản lý cũng lâu rồi, sao, có muốn quay về phòng Tài vụ không?”. Ông vỗ vỗ vai trưởng phòng Tài vụ, “Lão Vương đến kháng nghị với tôi, nói là mượn người của họ mà không trả đây.”

Trưởng phòng Vương trông rất hoang mang mơ hồ, nhưng vẫn gắng gượng phụ họa: “Đúng ạ, phòng Tài vụ bọn tôi hơi ít người.”

Chuyện gì thế này?

Tôi ngờ vực nhìn Lâm Tự Sâm.

Anh cười, “Tiểu Nhiếp đến đây, vốn định mượn người thôi, bây giờ điều về cũng bình thường, đương nhiên...”

Tôi bỗng thấy bực bội, cắt ngang: “Chuyện này chẳng lẽ không cần hỏi ý tôi trước hay sao?”

Lâm Tự Sâm chột cười, tôi nhìn mà hoang mang. Anh nhìn tổng giám đốc Trương: “Tổng giám đốc, chuyện này em muốn nói với Tiểu Nhiếp trước, chúng ta cũng không thể không tôn trọng ý kiến của nhân viên.”

“Được được, thanh niên các cậu cứ trò chuyện”, tổng giám đốc Trương đứng dậy, nói với vẻ hàm ý sâu xa, “Thực ra, tôi cũng lớn tuổi rồi, chuyện trong công ty, chuyện nhân sự, tôi không quản lý mấy.”

Nói xong ông dẫn trưởng phòng Vương từ đầu chí cuối vẫn ù ù cạc cạc ra ngoài.

Lâm Tụ Sâm đứng lên khách sáo tiễn tổng giám đốc Trương, sau đó đóng cửa lại.

Tôi hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Hôm nay tổng giám đốc Trương đột nhiên nói với anh, phải điều em về phòng Tài vụ, anh cứ tưởng là em...”, anh trầm ngâm, “Hóa ra là ý của tổng giám đốc Nhiếp.”

Tôi sửng sốt: “Anh nói là... bố em?”

Anh gật đầu, “Ngụ ý của tổng giám đốc Trương, thì chắc là thế.”

“Nhưng bố em chẳng phải là không quản đến việc vận hành công ty này hay sao?”

“Ừ, chắc anh đã quá lơ là”, anh tỏ ra trầm tư suy nghĩ, rồi nói, “Hy Quang, tối nay anh mời em ăn cơm nhé.”

Choáng, tôi còn tưởng anh suy nghĩ gì, kết luận của việc trầm tư nãy giờ lại là mời tôi đi ăn? Tôi mây đen đầy đầu, nói: “...Sao đầu óc anh lại chuyển sang vấn đề ăn cơm thế nhỉ?”

“Tổng giám đốc Nhiếp đối với anh... có thể là hơi hiểu lầm, anh chắc ông sẽ sớm đến tìm em thôi, bắt em mau chóng rời xa anh, anh phải nắm bắt cơ hội nhiều vào... Ừ, nói theo kiểu của em thì thế nào nhỉ, tranh thủ lấy lòng.”

“...Sao anh lại đắ tội với bố em?”

Lâm Tụ Sâm cười khỏ, thản nhiên nói: “Trước kia ở tổng bộ, trong phương án hợp tác với nhà họ Nhiếp, anh có ý kiến bất đồng. Xem như đã hai lần cản trở chuyện làm ăn của tổng giám đốc Nhiếp, đắ tội khá nặng.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh: “Hóa ra anh có thù với nhà em là thật...”

“Về chuyện kinh doanh thôi.”

“Nên bố em không có ấn tượng tốt về anh?”

“Cũng tạm”, anh nghiêm túc suy nghĩ rồi nói, “Tổng giám đốc Nhiếp từng khen anh trong vụ cười ả chứa dao.”

Tôi cười “phì” ra thành tiếng.

“Anh tưởng em không hiểu thành ngữ à, thế mà là khen hả?”

“Bác sĩ khoa ngoại, cầm dao là chuyện thường ngày ở huyện, không cười thì bệnh nhân làm sao yên tâm. Đó chẳng phải là khen đạo đức nghề nghiệp của anh hay sao?”

“Này!”

Anh Lâm, anh thật không khiêm tốn chút nào!

“Thực ra, em về phòng Tài vụ cũng tốt”, Lâm Tụ Sâm tỏ ra như trút được gánh nặng, “Ra tay với cấp dưới của mình, anh thấy hơi ngại, tổng giám đốc Nhiếp cũng xem như giúp anh.”

Cuộc trò chuyện này đã không thể tiếp tục được nữa.

“...Được rồi, em cũng đi đây”, tôi nhanh chóng chuồn đi, đến cửa quay đầu lại, “Phó tổng à, trong giờ làm, tốt nhất mọi người đừng nói việc riêng, lần sau không được tái phạm nhé!”

Phán đoán của Lâm Tự Sâm không sai chút nào, cuối tuần bố đích thân đến Tô Châu gặp tôi.

Tôi vừa ngồi xuống, ông đã hỏi ngay: “Con và Lâm Tự Sâm là sao?”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Giọng ông thực sự không mấy thân thiện, mà có vẻ như đang chất vấn, tôi có phần không vui, im lặng không trả lời.

“Hai đứa thật sự yêu nhau à?”, vẻ mặt bố rất khó chịu, không đợi tôi trả lời đã giận dữ, “Chuyện này không được, con mau chia tay với cậu ta đi, bố sẽ điều con sang công ty khác ngay.”

Tôi im bật, cảm thấy ông rất vô lý. Đương nhiên là tôi vẫn chưa yêu Lâm Tự Sâm nhưng chẳng ai thích bị ra lệnh như vậy nên tôi quyết định cứ để ông hiểu lầm. Hiếm khi thấy ông giận dữ, mặt bình tĩnh như vậy. Những chuyện lộn xộn của chính bản thân mà bố cũng trì hoãn kéo dài mãi chưa giải quyết xong, tôi làm thế này cũng khiến mẹ và tôi được hả giận.

“Bố, đây là chuyện của con.”

“Cái gì mà chuyện của con, chuyện của bố, con là con gái bố! Con gái duy nhất của bố!”

“Ồ, quyền nuôi con thuộc về mẹ.”

Sắc mặt ông cứng đờ, thở dài, tỏ ra đang nói lý cho tôi nghe, “Bố biết con giận bố, gần đây bố quá bận chưa kịp giải quyết một số chuyện. Nhưng con là con gái bố, lẽ nào bố lại hại con, con còn nhỏ, không biết lòng người hiểm ác, bao nhiêu người nhắm vào tài sản nhà ta...”

“Nhà anh ấy cũng rất giàu.”

“Cậu ta không có quyền thừa kế.”

Tuy ông là bố tôi, nhưng tôi vẫn không kìm được nhìn ông bằng ánh mắt khinh thị. “Bố, trước kia anh ấy là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng, bây giờ chỉ ít cũng là lãnh đạo cấp cao trong công ty, không có quyền thừa kế thì sao, tiền đủ dùng là được, Lâm Tự Sâm không phải là loại người có dã tâm.”

“Không phải loại người dã tâm”, giọng bố cực kỳ hà khắc, “Con cháu nhà họ Thịnh đó chẳng ai là không có dã tâm, có điều là kẻ thì không có năng lực, kẻ thì không có số thôi.”

“Nhưng con thì có, còn Lâm Tự Sâm thì không”, ông nhấn mạnh.

“Nó ở tổng bộ Thịnh Viễn hơn năm nay không biết đã cản trở bố bao nhiêu lần, còn nhỏ tuổi mà đã khiến bố phải thua lỗ, Hy Quang, con làm sao đầu lại nó, bị nó bán lúc nào không biết mà lại còn giúp đếm tiền.”

Bố càng nói càng kích động, “Bố lăn lộn trên thương trường đã bao năm, nhìn người chẳng lẽ còn sai? Nó bản tính lạnh lùng, nụ cười chứa dao, có mười con đi chẳng nữa cũng chẳng đáng là một nửa đối thủ của nó. Con tưởng nó cam tâm tình nguyện ở Tô Châu hả? Nó lấy lùi để tiến đó, chờ thời cơ mà hành động, cũng do bố lơ là, bố chỉ biết nó rời khỏi tổng bộ Thịnh Viễn, không chú ý đến xu hướng hành vi, không đúng!”, bố như sực

nghĩ ra điều gì đó, “Nó cố ý đánh lạc hướng bố, Hy Quang, nó đang nhắm vào con đây!”

“Được rồi, được rồi.”

Tư tưởng chính của ông chẳng qua là Lâm Tụ Sâm nhằm vào không phải tôi, mà là tiền của ông thôi.

Tôi cố ý chọc tức ông, “Nếu anh ấy thật sự thích con vì tiền tài của bố, lẽ nào không vững chắc bằng chuyện thích ngoại hình tính cách của con, hoặc những thứ gì khác ư? Dù sao tiền trong ngân hàng của bố là vạn tuế vạn tuế mà.”

Hừ, vả lại tôi cũng không tới nỗi coi thường bản thân, chẳng lẽ tôi chỉ ỷ lại vào chuyện là “con gái của Nhiếp Trình Viễn”? Tôi thật không hiểu bố đang miệt thị Lâm Tụ Sâm, hay là đang đả kích tôi.

Nhưng trong lòng tôi cũng có chút kinh ngạc, trong tiềm thức tôi lại tin tưởng Lâm Tụ Sâm đến thế ư?

Bố nhìn tôi vẻ hận thép không thành gang, môi mấp máy mấy lần, muốn nói mà lại ngừng, nhưng cuối cùng vẫn thốt lên: “Bố vốn không muốn nói, bố không muốn làm con tổn thương.”

“Cậu ta từng theo đuổi Niệm Viên.”

Tôi ngẩng phắt lên nhìn ông.

“Năm ngoái, ồ không, năm kia, cũng vào khoảng thời gian này, buổi tiệc của mẹ nuôi, con cũng tham dự, sau đó giận dỗi bỏ đi, con còn nhớ không? Lúc đó cậu ta cũng đến dự cùng Thịnh Tiên Dân, Niệm Viên cũng có chút

cảm tình với cậu ta nên sau buổi tiệc đã mời đến Vô Tích ngắm hoa mai, kết quả trên đường cậu ta tới Vô Tích thì xảy ra tai nạn.”

Tôi nghe mà chết lặng, trong lòng vừa bàng hoàng, vừa tức giận, thậm chí cảm xúc lẫn lộn, không biết phải phản ứng thế nào.

“Những việc này nếu không phải Niệm Viên nói với bố, thì bố cũng chẳng biết”, ánh mắt bố nhìn tôi tràn ngập đau khổ, “Hy Quang, con còn chưa hiểu hay sao? Cái cậu ta nhắm tới chính là lợi ích mà nhà chúng ta mang lại, Mã Niệm Viên chỉ là... đưa cháu khá thân quen của bố, mà nó đã đục nước béo cò, hưởng hồ là con, con gái bảo bối của bố.”

Tôi nhìn ông chăm chăm, vẻ mặt bố không hề có vẻ gì là giả tạo.

Sự tĩnh lặng bao trùm lấy tôi và ông.

Mãi sau, tôi đứng lên, chậm rãi thốt ra ba chữ - “Con không tin.”

Chương 37

“Cô ơi, tới rồi.”

“Cô ơi?! Tới nơi rồi!”

Tài xế taxi lớn tiếng gọi tôi đến lần thứ hai, tôi mới sực tỉnh, móc ví tiền ra trả rồi xuống xe.

Trước mặt là tiêu khu nhà Lâm Tụ Sâm.

Từ chỗ gặp bố ra, tôi không hề do dự ngồi xe đến thẳng đây, nhưng bước vào tiểu khu, đứng trước cửa nhà anh rồi, nhìn cánh cửa gỗ đó, tôi lại chân chừ không bấm chuông.

Tôi nhìn đường vân trên cánh cửa, đứng đờ đẫn đến nửa tiếng.

Tôi đang sợ gì?

Sợ sự thật quá đau lòng?

Không không, tôi tin anh, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra với Lâm Tự Sâm. Cho dù tôi không tin vào nhân phẩm của anh, cũng nên tin vào trí tuệ của anh.

Nhưng vì sao bố tôi lại tức tối đến thế?

Tôi hít một hơi thật sâu, quyết định không đứng đó suy nghĩ lung tung nữa, đưa tay lên định bấm chuông thì cửa “lách cách” mở ra từ bên trong, mấy người cùng đi ra, người cao lớn đi đầu đang nói chuyện.

“Hê, mượn gậy ông đập lưng ông, lần này nhất định phải cho chúng không nuốt nổi...”

Thấy tôi, giọng anh ta bỗng ngưng bật. Mọi người đều nhìn tôi. Lâm Tự Sâm đi cuối cùng, anh hơi sững sốt, ánh mắt lập tức xuất hiện nụ cười, bước tới, “Hy Quang? Sao em lại tới đây?”

Ánh mắt tôi dừng trên quần áo anh, “Có chút chuyện muốn hỏi anh.”

Anh khựng lại vài giây, “Ừ” một tiếng.

Những người khác thấy thế đều chào từ biệt, Lâm Tụ Sâm tiễn họ mấy bước rồi quay trở lại, chăm chú quan sát tôi rồi thở dài.

“Gặp tổng giám đốc Nhiếp rồi à?”

Tôi không trả lời anh, hỏi thẳng vào vấn đề: “Lâm Tụ Sâm, anh quen Mã Niệm Viên?”

Tôi không hỏi có phải anh “từng theo đuổi” Mã Niệm Viên hay không, vì thực sự là quá bài xích khả năng này, ngay cả nói ra cũng không muốn.

Anh cau mày: “Người đó là ai?”

Dây đàn trong lòng tôi chùng xuống, gương mặt gần như đã có thể nở nụ cười. Nhưng lại thấy có chỗ nào không đúng, bố hà tất phải nói dối trắng trợn như vậy? Đồng thời, Lâm Tụ Sâm cũng không cần phải giấu giếm đầy sơ hở như vậy.

Thế thì vấn đề ở đâu đây? Tuy nhắc đến mẹ con họ là thấy buồn nôn, nhưng tôi vẫn nén lại để giải thích cho anh.

“Chuyện của nhà em, chắc anh cũng biết?”

Lâm Tụ Sâm gật đầu, “Cùng đã từng nghe qua.”

“Nên, Mã Niệm Viên... xem như là con gái nuôi của bố em. Bố nói hai người quen nhau trong buổi tiệc của mẹ nuôi em, sau đó cô ta mời anh đi Vô Tích thưởng mai...”

Sắc mặt anh vụt thay đổi.

Tôi bị vẻ mặt anh làm cho giật mình, không thể nói hết.

Anh bỗng nắm chặt lấy hai vai tôi: “Em nói gì?”

Tôi bị anh dọa, nhất thời không nói được, anh nhìn tôi chăm chăm, cứ như nhả ra từng chữ từng chữ: “Người gọi anh đến Vô Tích không phải là em?”

Tôi hoàn hồn, “Sao, sao lại là em được. Lúc đó em không hề quen anh mà!”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Ánh mắt anh di chuyển trên gương mặt tôi như muốn xác định điều gì đó, sau đó bàn tay nắm vai tôi từ từ buông lỏng, như đã hiểu ra tất cả nhưng vẫn hỏi tôi với một tia hy vọng: “Hai năm trước, chúng ta từng gặp nhau trong buổi tiệc của cô Vu, anh và ông ngoại cùng tham dự, em nghĩ kỹ xem có chút ấn tượng nào không?”

Cô...có sao?

Tiệc của mẹ nuôi lúc nào cũng rất náo nhiệt, khách đến nườm nượp, rất đông, tôi thật sự không có ấn tượng.

“Ha”, chắc anh đã đoán được đáp án từ vẻ mặt của tôi, bèn buông tay ra.

Anh siết chặt tay như đang kiềm chế cảm xúc, cuối cùng lại không nén được mà đấm mạnh vào tường, từ từ thốt ra bốn chữ:

“Thật nhục nhã quá!”

Vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt anh thoáng qua, sau đó mấy lần cố gắng thở sâu, anh lấy điện thoại ra, gọi cho một số.

Tôi không biết anh gọi ai, chỉ có thể nghe giọng anh nói lạnh lùng đến đáng sợ.

“Cậu đang ở đâu?”

...

“Tôi sẽ tới ngay.”

Anh cúp máy rồi bước tới, nắm chặt tay tôi.

“Đi theo anh.”

Vẻ mặt và thái độ anh không cho phép tôi từ chối, lại dứt khoát mạnh mẽ, tôi loạng choạng đi theo, bị anh lôi xềnh xệch lên xe. Mọi thứ phát triển vượt quá sức tưởng tượng của tôi, xe đã đi một đoạn dài rồi, tôi mới định thần lại, hỏi anh: “Chúng ta đi đâu?”

“Sắp tới rồi.”

Anh không nói lời nào, tập trung lái xe, không lâu sau đã vào đường cao tốc. Tôi nhìn bảng tên trên đường mà suy đoán, nơi đến chắc là Thượng Hải. Hơn tiếng đồng hồ sau, sắc trời đã tối hẳn, chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự, Lâm Tự Sâm lấy điện thoại ra, lạnh lùng thốt lên hai chữ: “Ra đây.”

Rất nhanh, một người đang ông trẻ ăn mặc xộc xệch, vừa chạy ra vừa cài nút áo.

“Vincent, cậu đến mà cũng không thông báo trước vài ngày nữa, để tôi bảo người dọn dẹp chào đón chứ.”

Tôi cảm thấy người đàn ông này hơi quen, nhìn kỹ thì hóa ra là Thiệu Gia Kỳ, con trai của mẹ nuôi tôi. Nhưng từ nhỏ anh ta đã ra nước ngoài, sống ở bên đó, gần đây mới về nên tôi và anh ta không thân nhau lắm.

“Gia Kỳ?”

“Hy Quang?”, anh ta cũng rất ngạc nhiên, “Sao cô...”

Anh nhìn tôi rồi lại nhìn Lâm Tự Sâm, tỏ ra ù ù cạc cạc.

Lâm Tự Sâm cắt ngang chuyện hàn huyên của chúng tôi: “Thiệu Gia Kỳ, hai năm trước, trước khi tôi bị tai nạn xe, có phải cậu gọi điện cho tôi, bảo tôi đến Vô Tích?”

Thiệu Gia Kỳ lập tức tỏ vẻ khỏ sở: “Haizzz, sao lại nhắc chuyện đó, tôi có lỗi cả đời với cậu, tôi biết mà.”

“Lời cậu nói với tôi qua điện thoại hôm đó, lặp lại lần nữa.”

“Trời ạ, người anh em, cậu tha cho tôi đi, tôi biết lỗi rồi vẫn chưa được à? Nếu tôi biết sớm cô ta là loại người đó thì đã không dẫn mối cho cô ta rồi, khi thật, lão đây đã tuyệt giao với cô ta rồi. Mẹ nó, tôi nói với cô ta là cậu gặp tai nạn trên đường, mà cô ta cũng chẳng đến thăm lần nào.”

“Được rồi, cậu chỉ cần lặp lại lần nữa lời cậu nói, không được sót chữ nào.”

Gia Kỳ khỏ sở núng tóc, “Làm sao tôi còn nhớ chứ.”

Lâm Tự Sâm ánh mắt lạnh lẽo: “Thế thì được, tôi lặp lại, cậu xác nhận xem tôi nói đúng không nhé.”

“Cậu nói, ‘Người anh em cậu tốt phúc thật, hôm trước ở party của mẹ tôi, chỗ chúng tôi có một mỹ nữ thích cậu đấy, mời cậu tới Vô Tích thưởng hoa, thứ Bảy cậu có rảnh không, đến Vô Tích kiếm tôi nhé, tôi dẫn cậu đi gặp mỹ nữ’.”

Anh nói bằng một giọng lạnh lùng bình tĩnh, thuật lại câu nói có phần khiêu khích, không khí kỳ quặc bao phủ.

“Tôi nói: ‘Không có hứng, thứ Bảy có một ca mổ quan trọng.’”

“Có phải thế không?”

Thiệu Gia Kỳ gật đầu lia lịa: “Người anh em, cậu nhớ dai quá, đúng là thế đấy.”

“Không phải tôi nhớ dai, mà sau khi gặp tai nạn nằm trên giường không thể động đậy, tôi đã nghĩ đến những lời này vô số lần”, Lâm Tự Sâm nói, “Sau đó cậu bảo: ‘Mỹ nữ thật đấy, con gái của Nhiếp Trình Viễn’”.

Tôi ngẩng phắt lên, nhìn Thiệu Gia Kỳ, anh ta nhìn tôi một cái rồi gục đầu ủ rũ nói: “Đúng, lúc đó chẳng phải tôi mới về nước sao? Cô gái kia giả bộ đáng thương, tôi hiểu lắm, còn tưởng đó là con gái riêng của chú Nhiếp.”

Nói đến đây, anh ta lại nhìn tôi vẻ hối lỗi, rồi như sự tỉnh ra, sắc mặt anh ta vụt thay đổi: “Khỉ thật, trời ạ, sao hai người lại đi cùng nhau, chắc cậu không nghĩ là Hy Quang hẹn cậu đấy chứ?! Khỉ thật, không phải đâu, chắc cậu không bị shock rồi trả thù người ta đấy chứ!”

Tôi không biết phải nói gì nữa, bất giác nhìn Lâm Tự Sâm, anh cũng nhìn tôi, trong mắt ngập tràn cay đắng và đau khổ.

Có lẽ bị chúng tôi ảnh hưởng nên Thiệu Gia Kỳ cũng im bật, giữa chúng tôi là một không khí im lặng nặng nề.

Mãi sau, Lâm Tự Sâm mới khởi động xe, nói: “Anh đưa em về.”

Chương 38

Tôi không biết phải nói gì.

Hình như anh cũng thế.

Trong tâm trạng đang hỗn loạn, anh đưa tôi về ký túc xá công ty, trên đường đi, chúng tôi không nói câu nào, thậm chí lúc tôi xuống xe, anh cũng chỉ gật đầu.

Tôi nhìn xe anh lướt đi, đến khi biến mất.

Sáng hôm sau, lẽ đương nhiên tôi lại có hai quầng mắt gấu trúc.

Trước khi tiếng nhạc vào làm vang lên, tôi vô thức nhìn về văn phòng trống trải của anh mấy lần, thế nhưng đến giờ rồi mà văn phòng vẫn không một bóng người.

Rất nhanh, tổng giám đốc Trương gọi tôi vào văn phòng ông, “Tiểu Nhiếp à, phó tổng Lâm có liên lạc với cô không?”

Tôi lắc đầu.

“Tôi gọi điện cho cậu ta nhưng tắt máy”, tổng giám đốc Trương có vẻ cuống, nhưng nhìn tôi xong ông cũng không hỏi nữa, mà quay sang nhắc đến bố tôi, nói vài câu khách sáo rồi tiễn tôi ra ngoài.

Cả buổi sáng tôi nhìn điện thoại tới mấy lần, nhưng rốt cuộc vẫn không gọi điện.

Buổi chiều tổng giám đốc Trương gọi phòng chúng tôi vào họp khẩn, nói gần đây công việc cứ báo cáo trực tiếp cho ông, phó tổng Lâm nghỉ phép đi du lịch rồi.

Chỉ là đi du lịch thôi ư...

Tôi thâm thở phào, nhưng bỗng dừng lại thấy lồng ngực nặng nề.

Tôi gọi điện cho bố, bằng một giọng vô cảm kể lại toàn bộ câu chuyện, vốn nghĩ sẽ không để bất kỳ cảm xúc cá nhân nào xen vào, nhưng cuối vẫn không kìm được mĩa mai một câu.

“Bố, vậy có xem là mẹ nào con nấy không?”

Mẹ của Mã Niệm Viên năm đó chê nhà bố tôi nghèo, nên trèo một “cành cao”, còn Mã Niệm Viên vừa nghe Lâm Tự Sâm bị tai nạn xe thì ngay cả đi thăm cũng không chịu. Cô ta lại chủ động kể cho bố nghe, có lẽ cũng muốn giả bộ đáng thương với bố tôi. Thật là, lẽ nào Lâm Tự Sâm còn bám dính cô ta, đòi cô ta chịu trách nhiệm ư?

Thật vừa tức vừa nực cười, đáng hận vô cùng.

Mấy hôm sau nữa, Lâm Tự Sâm vẫn không xuất hiện, tôi bắt đầu suy nghĩ xem liệu anh đã đi đâu? Đi một mình, hay cùng bạn?

Liệu anh có đi quá xa, để không còn nhớ tới tôi?

Không đúng không đúng... tôi đang nghĩ gì thế này.

Nhưng tôi vẫn không thể tìm được, bắt đầu lên mạng xem một số thông tin về du lịch.

Chớp mắt đã tới thứ Sáu, buổi trưa tôi và bọn Ân Khiết cùng đến nhà ăn dùng cơm, lúc sắp ra khỏi văn phòng thì bị cô tiếp tân gọi lại.

“Nhiếp Hy Quang, có thư của cô.”

Từ khi email phổ biến, tôi không còn nhận được thư tay nữa. Một phong bì thư dày cộp cầm trong tay, có cảm giác thật kỳ lạ.

Ân Khiết tò mò chồm lại: “Thư gì thế, thư tình à?”

Tôi vô thức nhét vào trong túi, nói bừa: “Hóa đơn đối chiếu của ngân hàng.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Ân Khiết lập tức mất hứng, đoán mò xem hôm nay nhà ăn nấu món gì. Tôi vừa lơ đãng đáp lời, tay vừa nắm chặt phong thư trong túi.

Lúc xếp hàng ở nhà ăn, tôi len lén lôi một góc phong thư ra...

Hàng chữ lưu loát rần rỏi.

Là chữ của Lâm Tụ Sâm.

Tôi cố gắng kìm nén đến tận lúc tan sở mà chưa xem.

Hôm nay cuối tuần, tôi đã hẹn với mẹ sẽ về nhà, thế là tan sở xong mang theo đồ, ra thẳng bến xe.

Tôi bắt xe khách về nhà.

Trên đường cao tốc từ Tô Châu đến Vô Tích, tôi nhìn con đường dài dang dặc bên ngoài cửa sổ, thầm nghĩ, có phải Lâm Tụ Sâm đã xảy ra chuyện trên con đường cao tốc này? Thế thì lần trước anh lái xe đưa tôi về, lúc đi qua đây trong lòng anh sẽ nghĩ gì?

Lúc đó anh ngỡ người đang ngồi cạnh anh, là kẻ mời anh tới, rồi lại bỏ mặc không ngó ngang gì đến anh, hại anh không thể nào cầm dao mổ được nữa.

Nghĩ đến đó, tôi không chịu nổi nữa, lôi phong thư đã sờ mấy lần trong túi ra, cẩn thận mở xem.

Thư rất dày, nhưng đa phần là bưu ảnh, thư chỉ có một tờ.

Hy Quang, lần đầu anh nhìn thấy em, là ở trong buổi tiệc của cô Vu. Đó là một buổi tiệc anh không hề muốn tham gia, tất cả đều chán ngắt vô vị, còn kém xa việc ở nhà một mình đọc tạp chí ý học. Đến khi phát hiện ra em.

Lúc đó em đang nổi giận với một cô gái, mọi người ở đó đều bị thu hút. Anh vốn nên thương hại cô gái bị em chỉ trích đến mức phát khóc như những người xung quanh, nhưng anh lại hoàn toàn bị em thu hút, chỉ cảm thấy đáng về em lúc đó thật tuyệt vời, rục rỡ.

Tôi cũng có lúc ngang ngược ghê gớm thế ư? Chắc vì quá nổi giận nên mới bùng nổ như vậy? Lần ấy thấy bố dẫn Mã Niệm Viên đến tiệc sinh nhật của mẹ nuôi, tôi thật sự giận điên lên. Dẫn đưa con gái của người đàn bà kia đến tiệc sinh nhật của bạn thân, mẹ tôi làm sao chịu đựng nổi. Đặc biệt cô ả kia còn thích tỏ ra đáng thương, tôi chưa nói gì mà đã giả bộ bị bắt nạt, nên tôi thà nổi giận còn hơn.

Anh nghĩ anh nhất định sẽ nghĩ ra cách làm quen với cô gái đó, đúng lúc ấy Gia Kỳ muốn giới thiệu anh cho bạn bè của cậu ta, trong đó cũng có em. Hiện giờ anh đã chắc chắn một điều rằng, lúc đó em không hề chú ý đến anh, đến nỗi không có chút ấn tượng nào về anh. Anh định lặng lẽ tiếp cận em, nhưng em lại nhanh chóng biến mất khỏi bữa tiệc. Anh nghĩ có lẽ cũng không cần gấp như vậy, anh có thể thực hiện một cách hoàn thiện hơn.

Nên mấy hôm sau, khi anh nhận được lời mời thưởng mai của em, anh đã vui sướng điên cuồng.

Hôm đó anh đã thực hiện ca mổ cực kỳ thành công, sau khi rời bàn mổ, anh bắt đầu đi Vô Tích. Anh tuyệt không nghĩ ra, đó là lần cuối cùng anh có thể cầm dao mổ.

Trên đường cao tốc, anh đã gặp tai nạn xe.

Anh không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại không bao giờ trở thành một bác sĩ khoa ngoại giỏi nhất được nữa. Vì ngoài tay ra, còn có đôi mắt, quãng thời gian đó anh phải băng mắt nằm trên giường, thậm chí nghĩ đây phải chăng chính là cái giá anh phải trả vì muốn gặp được cô gái đó? Anh không hận cô ấy không oán cô ấy, thậm chí anh không muốn nói cho bất cứ ai biết anh vì đi gặp cô ấy mới xảy ra chuyện, nhưng tại sao cô ấy không đến thăm anh?

Trong quãng thời gian tối tăm đó, em đã trở thành lời nguyện của anh.

Chưa bao giờ được giải trừ.

Nên khi nghe người ta nói và biết em đang thực tập ở công ty này, anh đã rời tổng bộ Thịnh Viễn đến tới Tô Châu. Không ngờ em lại hoàn toàn không biết anh.

Phải rồi, sao em lại quen anh được, người mời anh đi Vô Tích vốn không phải em.

Nhưng Hy Quang, trước nay anh đều vì em mà đến.

---Em đã trở thành lời nguyện của anh.

Tôi thân thờ nhìn bức thư.

Thực ra từ đầu tới cuối, người hại anh thâm như vậy là Mã Niệm Viên, thế thì lời nguyện của anh chẳng phải là Mã Niệm Viên hay sao.

Không không không, suy nghĩ này mới xuất hiện, tôi đã lập tức xóa sạch.

Làm sao lại là người khác chứ, trong lòng và trong đôi mắt Lâm Tự Sâm, người anh nhớ xưa nay...

...

Là tôi!

“Trước nay anh đều vì em mà đến.”

Rõ ràng là một câu trên giấy, trong đầu tôi đã tự tưởng tượng ra dáng vẻ và giọng nói của Lâm Tự Sâm, giọng nói dịu dàng và trầm ấm ấy...

Tôi bất giác áp mặt lên cửa kính xe lạnh ngắt, một cảm xúc kỳ quặc chưa từng có dâng lên trong lòng, không nói rõ được là vui sướng, phấn nộ, tim đập mạnh, hay là gì khác.

Bỗng, tôi bỗng “lên cơn” mạnh động, lấy điện thoại ra, lật đến số anh, khi chưa kịp suy nghĩ xong thì ngón tay đã bấm xuống rồi. Bên kia cũng không cho tôi cơ hội hồi hận, rất nhanh đã nghe máy.

Nhưng chúng tôi đều không nói gì, vẫn là tôi lên tiếng.

“Lâm Tự Sâm.”

Dường như lúc này anh mới chắc chắn là tôi gọi vậy, “Hy Quang.”

“Em nhận được thư của anh rồi.”

“Ừ.”

“Buru thiếp rất đẹp.”

“Em thích thì tốt rồi.”

“Anh vẫn đang đi du lịch sao... Khoảng bao giờ thì về?”

Bên kia khựng lại: “Bây giờ anh đã ở ga tàu, sáng mai tới Tô Châu.”

“Ừm... Về Tô Châu, thông thường sẽ đi ngang Vô Tích phải không... Hay là, anh xuống tàu ở Vô Tích nhé.”

Tôi không biết vì sao lại nói câu đó, nhưng lúc nói ra, tôi im lặng, bên kia cũng im lặng. Mãi sau mới nghe thấy anh khẽ nói: “Hy Quang, em chắc chứ?”

“... Vâng, khoảng mấy giờ anh tới Vô Tích, em sẽ đi đón anh.”

Chương 39

Thế là, sáng sớm sáu giờ trong cái rét mùa đông cắt da cắt thịt, tôi đứng ở ga tàu tốc hành Vô Tích, tay xách món bánh bao nhân thịt ngon lành nổi tiếng nhất của Vô Tích, đã ngược đãi vô số du khách tới đây.

Còn mười mấy ngày nữa là Tết, ga tàu rất đông, trên sân ga ồn ào tấp nập, tôi đứng giữa dòng người kiễng chân lên nhìn hướng tàu tới, trong lòng hơi mắc cỡ.

Lát sau Lâm Tự Sâm thấy tôi đứng ở đây đợi, liệu anh có thấy kỳ quặc không? Nếu đón ai đó thì thông thường sẽ đứng ở cửa ra, nhưng tôi lại chạy ra tận sân ga, như thế liệu có quá trịnh trọng?

Hay là bây giờ tôi chạy ra cửa?

Đang do dự thì đầu tàu đã vào ga, đoàn tàu màu trắng xinh xịch lao qua người tôi, rồi từ từ giảm tốc độ, dần dần, tôi đã có thể nhìn thấy hành khách trong khoang tàu qua cửa kính.

Tôi đã thấy Lâm Tự Sâm.

Tôi cũng không biết vì sao mình lại chắc chắn là anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, thực ra chỉ là một cái bóng nghiêng nghiêng lướt qua mà thôi.

Nhưng tôi đã không tự chủ được mà chạy theo khoang tàu đó.

Tốc độ đoàn tàu đã rất chậm rồi, nên bóng dáng đó luôn trong tầm nhìn của tôi. Tôi thấy anh đứng lên, lấy một cái vali màu đen từ giá đặt hành lý trên đầu, sau đó một cô gái mặc áo khoác, xanh da trời như đang nói gì đó với anh, anh gạt đầu rồi lại lấy một cái vali đỏ từ trên giá xuống.

Đoàn tàu đã ngừng hẳn.

Cửa khoang mở ra, hành khách lục tục bước xuống. Khi bóng dáng cao lớn đó bước ra từ khoang tàu, tôi vô thức nấp sau cây cột ==

Khi tôi ý thức được hướng cửa ra không phải chỗ tôi đứng, Lâm Tự Sâm đã đi khá xa, tôi vội vàng len lén theo sau anh...

Phải nói là, tôi đang tự dằn vặt cái gì chứ ==

Rất nhanh, tôi phát hiện ra người đi theo anh không chỉ có mình tôi, cô gái mặc áo xanh kia cũng đuổi theo, tôi loáng thoáng nghe cô ta cảm ơn Lâm Tự Sâm.

“Ban nãy cảm ơn anh đã lấy vali xuống giúp tôi, nếu không thì nặng như thế, tôi không lấy nổi.”

Lâm Tự Sâm gạt nhẹ đầu, không nói gì.

Tôi nghe loáng thoáng từ xa, không biết vì sao mà trong lòng bỗng thấy có chút kiêu ngạo – anh vì tôi mà đến đây, nếu không anh căn bản sẽ không ngừng lại chôn này, cũng sẽ không giúp cô ấy lấy hành lý đâu.

Nhưng sau đó tôi lại thấy thẹn thùng vì sự kiêu ngạo lạ lùng đó.

Cô gái áo xanh hình như còn muốn nói gì đó, nhưng thái độ xa cách của Lâm Tụ Sâm lại khiến cô ta chùn bước, hơi ngượng ngập đi sang phía khác.

Tôi đi sau anh, nhìn anh chẳng nói chẳng rằng “đuổi” cô gái nhiệt tình kia đi, bất giác cảm thấy rất vui, bước chân cũng nhanh hơn.

Tôi bỗng phát hiện, lén lút theo sau anh, thích thú quan sát bóng dáng cao ráo của anh cũng là một chuyện rất thú vị, thế là quyết tâm không gọi, cứ đi theo rồi tính sau. Thế nhưng mới quyết định xong thì người phía trước bỗng khựng lại.

Anh đột ngột quay người, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi.

Mãi sau, anh mới sải bước đến chỗ tôi, như phải xác định gì đó, anh nhìn chăm chú gương mặt tôi, “Nhiếp Hy Quang?”

...

Rốt cuộc là sao anh lại phát hiện ra tôi...

Tôi ngược lên nhìn anh: “Vâng ạ.”

“Sao em lại ở đây?”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Tôi cố ý nhìn quanh quất, không chịu nhìn anh, “Haizzz, anh không biết đứng ở cửa ra lạnh thế nào đâu, em mặc áo dày mà chết cóng đấy, nên thôi mua vé vào phòng đợi, có máy sưởi, sau đó đã kiếm vé rồi thì em cũng

xuống đây luôn, nếu không soát thiếu một vé, tàu không thể xuất phát thì phải làm sao?”

Tôi tưởng anh sẽ nói là đâu phải máy bay, tàu sẽ không đợi ai kiểu thế, không ngờ anh lại tỏ ra tán thành: “Cũng đúng, vé của Nhiếp tiểu thư quan trọng như vậy, không soát thì tàu làm sao dám chạy.”

“...Này!”

Anh cười tủm tỉm: “Anh chẳng phải đã nói với em là tám giờ sao?”

Tôi “hừ hừ” mấy tiếng, anh còn dám chủ động nhắc à.

“Anh nói với em là tám giờ, nhưng em đã tra lịch tàu chạy, tàu từ bên đó tới, một chuyến là sáu giờ sáng, chuyến kia mười giờ, không hề có chuyến tám giờ. Sao anh lại gạt em?”

Thực ra trước khi hỏi câu này, trong đầu tôi đã nghĩ sẵn đáp án, chẳng hạn như... sợ bắt em dậy quá sớm sẽ vất vả...

Ngờ đâu anh lại thờ dài: “Anh sợ em nói, ‘Lâm Tụ Sâm, thôi vậy, sớm quá em dậy không nổi, anh cứ tự về Tô Châu đi’.”

Tôi vừa tức vừa buồn cười: “Em không có vậy đâu nhé!”

“Ừ, bây giờ anh biết rồi”, anh nghiêm túc nhìn tôi, nói.

Tôi cứ tưởng lúc gặp lại anh sẽ thấy mắt tự nhiên, ngờ đâu hoàn toàn không, vẫn thoải mái dễ chịu như lúc trước. Thế nhưng lúc này dưới ánh mắt anh, tôi lại thấy lúng túng tay chân không biết phải đặt đâu nữa.

Tôi hơi né tránh ánh mắt anh, cố ý đùa: “Đúng rồi, rất lợi hại đó.”

“Gì cơ?”

“Lúc nãy em thấy rồi nhé, cô gái mặc áo xanh.”

Anh cười: “Thế thêm điếm hay trừ điếm?”

Tôi ngó ra rồi mới hiểu ý anh, bỗng thấy lúng túng. “Gì mà thêm điếm trừ điếm, em dở số học lắm.”

Không đợi anh nói gì, tôi đã lấy cái hộp ra nhét vào tay anh: “Cho anh này, bánh bao em mua cho anh đó.”

Bánh bao nóng hồi bây giờ đã biến thành bánh bao lạnh rồi. Thực ra mùa đông lạnh lẽo mà mua bánh bao mang về thì rất ngốc, nhưng... dù sao tôi cũng nhất thời lên cơn mà.

“Cạnh cửa ra có một quán cà phê rất được, đến đó ăn nhé.”

“Ừ.”

Thấy anh trả lời nhanh như vậy, tôi không kìm được nhắc anh: “Ngọt lắm đó.”

Anh cười: “Thế à? Vậy thì rất thích hợp để ăn bây giờ.”

Tôi bất giác cúi đầu, sợ rằng khóe môi cong lên trong vô thức sẽ tố cáo tâm trạng đang xao động của mình, “Đi thôi!”

Lần này tôi chạy lên phía trước.

Chắc vì còn quá sớm nên trong quán cà phê rất tĩnh lặng, không có mấy khách.

Phục vụ nhiệt tình giúp chúng tôi hâm nóng bánh bao, lại còn rất chu đáo mang giấm lên, khiến tôi rất sững sốt. Ăn sáng xong, chúng tôi từ từ đi đến bãi đậu xe.

“Anh muốn đi đâu chơi không? Thực ra Vô Tích cũng chẳng có gì vui, Thái Hồ bây giờ cũng lạnh lắm”, tôi cố gắng nghĩ đến các danh thắng, “Hay là đi xem Linh Sơn Phạm Cung, chí ít thì nóc của nó rất đẹp, hoặc đi thành Tam Quốc, thành Thủy Hử? Hay là Ngoan Đầu Chử gì đó...”

Tôi thao thao bất tuyệt giới thiệu cho đến khi giọng anh vang lên.

“Anh luôn nghĩ rằng, em sẽ dẫn anh đi ngắm hoa mai.”

Tôi bỗng khựng lại.

Nhớ lại anh viết trong thư rằng khi nhận được lời mời đi thưởng mai của tôi, anh đã vui sướng điên cuồng ra sao, trong lòng bỗng thấy chua xót. Hít một hơi khí lạnh, tôi cố ý nói vui vẻ: “Được thôi, vậy chúng ta đi vườn mai, vé cửa ở đó rẻ nhất, anh giúp em tiết kiệm tiền đó.”

Tôi tự lái xe đến. Thực ra tôi cũng ngồi xe Lâm Tự Sâm rất nhiều lần rồi, nhưng từ khi đọc lá thư đó của anh xong, bỗng không muốn ngồi xe anh nữa, cứ thấy có chút không yên lòng. Thế là đến bãi đậu xe, tôi quả quyết giành ngồi ghế lái.

Quả nhiên Lâm Tự Sâm không ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ mà đứng bên ngoài cửa sổ bên ghế lái, cúi xuống lịch sự gõ gõ cửa xe.

Tôi mở cửa sổ.

“Bên ngoài có tuyết đọng trên đường, để anh lái cho.”

“Không phải em không tin tài lái xe của anh...”, vốn định tìm đại cái cớ nào đó để anh từ bỏ suy nghĩ, nhưng bỗng sực nhớ có lẽ sau này cơ hội chúng tôi đi cùng nhau là rất nhiều, không thể cứ lần nào cũng tìm cớ được, thế là tôi lập tức nghiêm túc sửa lại, “...Em thật sự không tin vào tài lái xe của anh lắm = =.”

Chắc vì làm tổn thương lòng tự trọng quá... nên anh nhất thời ghen lời, nhìn tôi, nửa muốn cười nửa không, sau đó thờ dài.

Tôi giục: “Lên xe lên xe, nếu không hoa mai héo đó.”

Tôi rất tự tin lái chiếc xe đi qua những con đường quanh co khúc khuỷu ở Vô Tích, nghiêm túc lái qua từng con đường, nhưng bỗng cảm thấy không đúng... Mặt hồ lấp lánh phía trước là Thái Hồ chăng? Sao tôi lại lái đến Thái Hồ thế này?

Tôi từ từ cho xe đậu lại ven đường, móc điện thoại ra, vẫn chưa mở phần mềm bản đồ ra thì nghe người bên cạnh bình thản nói: “Phía trước là ngã tư, em chạy nhầm rồi.”

Tôi lặng lẽ quay sang nhìn anh.

“Theo bảng chỉ dẫn thì em nên đi con đường bên phải, em lại chạy vào giữa.”

“...Sao anh không nói sớm...”

“Ồ”, anh tỏ ra thật thà, “Anh tưởng người bị kỳ thị thì không có tư cách chỉ đường.”

Có vẻ như nét mặt của tôi rất kỳ quặc nên Lâm Tự Sâm nhìn tôi rồi không nén được, bật cười.

Tôi then quá hóa giận, bực bội xoay vô lăng định quay đầu xe, nhưng bị Lâm Tự Sâm ngăn lại.

“Không cần quay lại, ở đây rất đẹp.”

“Gì cơ?”

Lâm Tự Sâm nói: “Em nhìn bên kia kia.”

Tôi nhìn theo ánh mắt anh, phía xa một mảng đỏ hồng đập vào mắt, hình như chính là hoa mai đang nở rộ.

Tôi lái xe đến gần hơn, dừng trên một con đường nhỏ, vừa xuống xe, quả nhiên là rừng hoa mai.

Không biết từ bao giờ mà cạnh Thái Hồ lại trồng nhiều mai đến thế. Đang là mùa mai nở rộ, tuyết vừa rơi hết, tuyết đọng trên hoa mai, bên Thái Hồ người thưa thớt, chúng nở lặng lẽ mà rực rỡ.

Mặt nước Thái Hồ vẫn lăn tăn vỗ nhẹ vào bờ.

Tôi và Lâm Tự Sâm im lặng đi xuyên qua rừng mai, không ai nói gì, chỉ có tiếng giày đạp trên tuyết.

“Vậy, anh vẫn luôn nghĩ rằng hai năm trước, người mời anh đi ngắm hoa mai là em? Vậy ban đầu ở công ty, anh mới đối xử với em như vậy?”

Lâm Tự Sâm một lát sau mới trả lời tôi, “Ừ.”

“Vậy sau đó vì sao anh...”, tôi ngừng lại, “Rõ ràng trong lòng anh, em là người từng bỏ mặc không ngó ngàng anh mà.”

“Không làm chủ được mình.”

Tôi ngừng bước, nhìn anh.

“Anh tìm rất nhiều lý do để thuyết phục bản thân, có lẽ Gia Kỳ không nói rõ, hoặc lúc đó em còn quá nhỏ, không dám đối diện với một việc nặng nề như vậy, nên đã lãng quên mang tính chọn lựa, chuyện này ở y học cũng đã có. Hoặc có thể do em không biết tên tiếng Trung của anh, lúc đó Gia Kỳ giới thiệu tên anh là Vincent, trùng hợp là em lại quên mất vẻ ngoài của anh, nên em không thể liên hệ anh với người hai năm trước được... Anh đã tìm rất nhiều nguyên nhân, cái nào cũng có kẽ hở, nhưng cái nào cũng thuyết phục anh tin vào nó, nếu không, làm sao anh có thể buông thả mình theo đuổi em lần nữa?”

“Không cảm động chút nào!”, tôi thật muốn làm một trái cầu tuyết ném anh cho rồi, “Anh chẳng thèm hỏi em, đã gán cho em tội danh đó. Em là loại người đó hay sao?”

“Em không phải”, anh buồn bã thở ra một làn khói trắng, “Nhưng Hy Quang, ngoài em ra, anh chưa từng nghĩ sẽ là người nào khác. Từ đầu chí cuối, anh chưa từng nghĩ là không phải em.”

“Xin lỗi”, anh nói.

“Nếu không phải do bố em vô tình vạch trần chuyện này, có phải anh định cả đời cũng không cho em biết?”

Lâm Tự Sâm không đáp, tỏ ra đồng ý.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Tôi bất giác thấy tức tối, nhưng ngoài tức ra, lại cảm thấy chua xót nhiều hơn, có một người như thế, anh nguyện vì tôi mà gánh chịu nỗi đau một mình, vẫn chung tình như xưa kể cả sau khi anh tưởng bị tôi phụ bạc...

Một cơn gió thổi tới, tuyết trên hoa mai rơi xuống lả tả.

“Mấy hôn nay sao anh không nói câu nào mà đi xa thế?”

Hại em... lo lắng như vậy.

“Anh phải đối diện với em thế nào đây?”, giọng anh chua xót, “Anh cứ tưởng, anh vì em mới không thể cầm dao mổ, cuối cùng anh đã thuyết phục bản thân cam tâm tình nguyện, nhưng rốt cuộc lại phát hiện là vì một người chẳng liên quan, là một hiểu lầm?”

Anh cười giễu. “Anh thậm chí không biết phải nói mình thế nào nữa.”

“Cuộc đời anh quả thực đã biến thành một trò cười.”

Tôi thấy lòng quặn thắt.

Nhưng lại không nói nổi một câu an ủi, như thể ngôn ngữ bỗng mất tác dụng, tất cả đều trở nên bất lực.

“Nhiếp Hy Quang, em quen cậu ta khi nào?”

Tôi ngẩn ra, mới ý thức được người anh nói là Trang Tự, tôi không biết vì sao anh lại hỏi chuyện đó nhưng vẫn trả lời: “Mùa hè năm ba lên năm

tu.”

“Một năm rưỡi”, khóe môi anh nhếch nụ cười đau khổ, “Mấy hôm nay anh thường nhớ tới câu em nói.”

“...Gì ạ?”

“Em nói ‘Nếu em biết anh trước thì tốt rồi’. Nhưng bây giờ anh thà rằng anh là người quen em muộn hơn, như thế anh sẽ không oán hận, sẽ không nghĩ rằng nếu không vì hiểu lầm thì chúng ta đã sớm ở bên nhau, nhưng”, anh nói, “Lại là anh quen em trước.”

Tôi không hiểu câu nói đó có ma lực thế nào, mà nó lại khiến tôi đau nhói, ngay cả câu “cuộc đời anh quả thực đã biến thành một trò cười” trước đó cũng làm tôi đau buồn đến cực điểm, và trong tích tắc tôi đã buột miệng.

“Sau này em và anh sẽ ở bên nhau.”

Anh sững sờ và thất thần trong khoảnh khắc, sau đó đôi mắt như được đốt cháy, nóng bỏng đến nỗi khiến tôi thẹn thùng, nhưng rất nhanh, ánh sáng đó đã vụt tắt, “Hy Quang, anh hy vọng chúng ta ở bên nhau, nhưng tuyệt đối không vì cơn xúc động nhất thời của em.”

Tôi cố ra vẻ mạnh mẽ: “Em nhất thời xúc động đấy, anh có cần không?”

Anh lặng lẽ nhìn tôi, cuối cùng như thể chịu thua, kéo tôi vào lòng, ôm chặt lấy tôi. Áo khoác của anh hơi lạnh, nhưng nhanh chóng, vòng tay anh đã sưởi ấm, tôi nghe tim mình đập cuồn cuộn, nhưng không hề muốn giằng ra.

Một lát sau, tôi nghe anh kiên quyết nói bên tai mình: “Cần.”

Sau đó anh lặp lại, trong giọng nói như có chút mệt mỏi, “Anh cần.”

Chương 40

Tôi đã ra một quyết định khó khăn!

--- Tôi phải trở về phòng Tài vụ!

“Lý do?”

Phó tổng Lâm nhìn đơn xin chuyển phòng của tôi, không ngẩng đầu lên, hỏi.

“Trên đó đã viết hết rồi.”

“Không đúng chuyên ngành dẫn đến hiệu suất làm việc gần đây giảm sút?”, anh gật gù, nhanh chóng ký tên.

“...Anh không níu kéo à?”

“Trời phải đổ mưa, bạn gái phải chuyển phòng, anh có cách nào được”, anh bật cười khi bị tôi trừng mắt, đưa tờ đơn đã ký tên cho tôi, “Cầm đi, bàn giao công việc, ngày mai sẽ có hiệu lực.”

Tôi cầm tờ đơn định ra ngoài, sau lưng vang đến tiếng của anh, “Đúng rồi, phần thưởng cuối năm cho các phòng năm nay sẽ không còn thống nhất một tiêu chuẩn, mà sẽ phát theo thành tích từng phòng.”

Tôi bỗng có một dự cảm không lành, “Phòng Quản lý và phòng Tài vụ bên nào nhiều hơn?”

“Phòng mà em vừa rời khỏi.”

“...Vậy em là người phòng nào?”

“Ồ, đã không được tính là người của anh nữa”, phó tổng Lâm rất vô tình.

“...”

Tại sao ở bên nhau chưa tới một tuần, mà tôi đã có cảm giác thế nào là “không phải người” rồi chứ?

Ân Khiết vô cùng thắc mắc trước việc tôi lặng lẽ chuyển phòng, lúc ăn trưa suýt nữa đã cầm đĩa gõ đầu tôi, “Đầu cậu thủng lỗ to thế nào hả, trước khi tặng thưởng cuối năm còn chuyển phòng. Haizzz, tớ nói này, có phải cậu đã bị phó tổng Lâm quấy rối gì đó không? Tuy rằng phó tổng Lâm rất đẹp trai, nhưng nếu cậu không thích cũng phiền lắm đó.”

Tôi “phì” một tiếng, phun hết cơm ra.

Ho một lúc sau, nhân lúc bọn Ân Khiết không chú ý, tôi móc di động ra gửi tin cho Lâm Tụ Sâm, “*Có người nói em bị anh quấy rối nên mới chuyển phòng đó.*”

Rất nhanh, Lâm Tụ Sâm trả lời: “Ân Khiết?”

Chết thật! Hình như tôi đã bán đứng bạn bè trong lúc vô ý? Tôi lúng túng nhìn Ân Khiết đang ăn cơm, vội nói: “*Không phải... nghe ‘giang hồ’ đồn.*”

Lát sau, Lâm Tụ Sâm đáp: “Ồ.”

Hừm, trả lời kiểu gì thế này?

Lẽ nào anh không để tâm thật?

Tôi bỗng hơi khở sở, lần đầu tiên nghiêm túc yêu một người, có lúc tôi thực sự không hiểu câu nào nên nói câu nào không nên.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Buổi chiều vào làm, tôi lên quan sát anh mấy bận – bạn thấy đấy, tôi đã nói hiệu suất công việc giảm sút mà, cùng với... um... bạn trai của mình làm việc, hình như phân tâm thật.

Tiếc rằng vẫn chưa thấy gì cho ra hồn, vì có khách đến nên cửa chớp văn phòng phó tổng đã buông xuống. Không thể quan sát tiếp, tôi đành nghiêm túc bàn giao công việc cho người mới.

Tưởng Á đi rồi, phòng chúng tôi có thêm hai người mới, đã bắt tay vào việc, hơn nữa dù sao tôi cũng chỉ chuyên phòng chứ không phải rời khỏi công ty, nên việc bàn giao không vất vả lắm.

Trước khi tan sở, cuối cùng tôi đã tìm ra cơ hội chạy vào văn phòng anh.

Lâm Tụ Sâm đang đứng trước tủ sách lật tìm tư liệu.

“Chắc anh không giận đó chứ?”

“Giận gì?”

Lâm Tụ Sâm ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu, nhìn tôi lạ lẫm.

Tôi làm sao chủ động nhắc nên đánh đáp bừa: “Ồ, chính là chuyện em chuyện phòng đó.”

“Chuyện em đến vốn là do anh ích kỷ, anh có gì mà phải giận”, anh cười dịu dàng, ánh mắt quay về tập tài liệu, “Đến đây.”

“Hử?”, dáng vẻ anh cúi đầu đọc tài liệu khiến tôi không cảnh giác mà bước lại gần.

“Hôm nay là ngày cuối cùng em ở phòng Quản lý.”

“Vâng.”

Anh gạt đầu, rồi không hề báo trước, một tay anh gấp tài liệu lại, hơi nghiêng người, cúi đầu, đặt lên môi tôi một nụ hôn.

Sự tiếp xúc ấm nóng chỉ thoáng qua, anh mỉm cười nhìn tôi, “Được rồi, cũng xem như anh không gánh phải cái danh hão.”

Tôi cảm thấy mình bị sét đánh rồi.

Ngô nghê đứng đó, lại còn hỏi anh, “Danh hão gì cơ?”

“Quấy rối.”

Lâm Tự Sâm cười tủm tỉm, đưa tay lên gạt mấy sợi tóc rối của tôi ra sau tai, dịu dàng nhắc, “Ngày mai đến phòng Tài vụ rồi, tối nay không cần làm thêm giờ nữa, nghỉ ngơi đi nhé.”

Khốn...kiếp...thật...

Trong đầu tôi chỉ xuất hiện ba chữ đó.

Tôi không thể ngờ rằng, nụ hôn đầu của mình, lại là trong văn phòng, và bị đánh mất bởi cách “quấy rối”.

Tôi nghĩ về mặt mình nhìn anh chắc chắn rất phần nộ, nên anh không nén được cười, “Sao thế? Về mặt em, cứ như... muốn đánh anh một trận?”

Tôi tức tối nói: “Nụ hôn đầu đánh mất trong văn phòng dưới danh nghĩa bị quấy rối ai mà chẳng muốn đánh người, anh dù đẹp trai đến mấy cũng vô dụng!”

“Tuy không bất ngờ, nhưng vẫn rất vui”, ánh mắt anh chăm chú nhìn môi tôi, hình như không nắm bắt được trọng tâm, cánh tay vươn ra ôm chặt eo tôi, lại cúi đầu xuống.

Lần này cũng không còn nhẹ nhàng chạm vào rồi đi, bàn tay anh kéo tôi áp sát anh hơn, sức mạnh đàn ông khiến sự chống cự trong vô thức của tôi hoàn toàn không có tác dụng, anh quyến luyến di chuyển trên môi tôi, vô cùng nhẫn nại không gấp gáp, khiến tôi không thể thở nổi, để mặc anh tiến vào, khuấy đảo...

Lần trước thì tôi chưa kịp suy nghĩ, anh đã rời đi, lần này có một quãng thời gian dài để suy nghĩ như vậy mà trong đầu tôi hoàn toàn rối loạn, cả tay chân cũng không nghe lời nữa.

Khi anh cuối cùng rời khỏi môi lưỡi tôi, tôi phát hiện ra không biết tự bao giờ, mình đã bị anh đè vào tủ sách, hai tay đang nắm chặt lấy ống tay áo vest của anh.

Tay anh ôm tôi vẫn chưa buông, vùi đầu vào hõm cổ tôi, mái tóc rơi trên má, ngứa ngáy khuấy đảo trí óc.

“Chết thật”, mãi lâu sau, anh thở đều lại, rất dịu dàng và rất không thành ý thì thâm bên tai tôi, “Lần thứ hai cũng ở trong văn phòng bị sếp quấy rối, làm sao đây?”

Đệ nhất cầm thú Học viện Y, bác sĩ Phương quả không lừa gạt tôi.

--- Kết luận kia, là khi mất ngủ, sáng hôm sau tôi đã rút ra.

Do hai nguyên nhân lớn là bắt buộc phải chuyển đồ dùng cá nhân đến phòng Tài vụ trước khi Lâm Tự Sâm tới công ty, và lăn qua lộn lại trên giường mãi không ngủ được, bây giờ tôi đã lấy điện thoại quấy rối Ân Khiết, bắt cô nàng vào văn phòng giúp tôi chuyển đồ.

Ân Khiết thiếu ngủ lâu bâu: “Cậu đúng là điên, còn mấy ngày nữa là Tết mà lại đi chuyển phòng.”

Tôi than vãn thở dài: “Thế giới nội tâm phức tạp của tớ, cậu không hiểu được đâu...”

“Tớ chỉ biết tiền thưởng của cậu ít đi cả ngàn tệ!”

Sẽ bù lại được, yên tâm đi!

Cô nàng bỗng sáng rực hai mắt: “Cậu mới đổi điện thoại từ bao giờ thế?”

Tôi ngừng lại, lát sau trả lời: “...Ồ, mấy hôm trước.”

“Tự dung lại đi đổi điện thoại, cái cũ không dùng được nữa à?”

“Ừ, mất rồi.”

Ân Khiết bỗng nhìn tôi vẻ thương hại, thuận miệng hỏi: “Thế sao cậu còn có số của tớ?”

“...”

Có người phòng Tài vụ lục tục vào, tôi cũng không muốn lằng nhằng thêm nữa, đẩy cô nàng ra ngoài, “Được rồi được rồi, về văn phòng cậu làm việc đi, buổi trưa tớ mời.”

“Hoành tráng nhé?”

“Nhà ăn thôi.”

Tôi chuyển phòng có hơi đột ngột, nên các đồng nghiệp phòng Tài vụ nhìn thấy tôi đều tỏ ra sững sốt, ít nhiều cũng dò đoán và tò mò, tôi cảm nhận sâu sắc rằng, chắc họ và Ân Khiết đều nghĩ đến chuyện đó rồi.

Quả nhiên, trong phòng trà, Kỳ Kỳ rất tử tế an ủi tôi: “Cậu về là tốt nhất rồi, bọn mình vốn thiếu người, cứ lặng lẽ làm việc là hay nhất.”

Tôi mỉm cười gật đầu tỏ ý tán thành.

Quay lưng đi, tôi lập tức trả thù, nhắn tin cho Lâm Tự Sâm: *“Phó tổng, anh phải chú ý hình tượng nhé, mọi người đều nghĩ em vì trốn tránh móng vuốt của anh mới chuyển phòng đó!”*

Sau đó tôi xóa sạch nỗi buồn bại trận (!!) hôm qua, vô cùng vui vẻ bắt tay vào công việc.

Một ngày bận rộn nhanh chóng qua đi, tiếng nhạc tan sở vang lên, tôi bỗng nhận ra hình như hôm nay đến tận bây giờ, Lâm Tự Sâm vẫn chưa trả lời tin nhắn của tôi.

Tôi cúi xuống tìm điện thoại trong túi.

Các đồng nghiệp xung quanh đã dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị ra về, đã đứng lên cả rồi, lúc này đột nhiên đồng loạt ngồi xuống, tất cả cùng tỏ vẻ chăm chú làm việc.

Chuyện gì thế?

Tôi cầm điện thoại ngược lên nhìn ra cửa, thấy phó tổng Lâm Tự Sâm đang một tay đút túi, sai chân bước vào văn phòng chúng tôi.

Hình như anh hoàn toàn không chú ý đến không khí kỳ dị trong phòng, vô cùng tự nhiên đến gần bàn làm việc của tôi, “Tan sở chưa? Hôm nay chúng ta đi ăn với anh Phương.”

Mười phút sau, tôi ngồi trên xe Lâm Tự Sâm, bắt đầu nghiêm khắc quở trách anh: “Anh chạy đến văn phòng em làm gì?”

“Lúc nãy anh ở trong văn phòng, thấy Tiểu Trương thuộc văn phòng khu xưởng không ở chỗ làm việc, đến văn phòng em làm gì?”

Giọng anh có vẻ tra hỏi của một lãnh đạo, tôi lập tức giải thích thay cho đồng nghiệp, “Cậu ta tới đón Kỳ Kỳ tan sở, đã hết giờ rồi mà, không sao chứ.”

“Đương nhiên”, Lâm Tự Sâm nói với vẻ bình thản, “Nên tại sao anh không được đón em về?”

Sau đó anh tỏ ra trầm ngâm, “Bây giờ chắc họ sẽ không nghĩ là em đang trốn tránh sự quấy rối của anh chứ nhỉ?”

...

Phải rồi, không nghĩ nữa.

Các hạ đã chính danh rồi...

Haizzz... loại sinh vật như bạn trai, đều khó xử lý như thế sao? Hay là người bên cạnh tôi đặc biệt hơn = =

Và cứ thế...

Trải qua một ngày thần thánh, những tháng ngày tôi ở phòng Tài vụ, rất thuận lợi, rất hòa bình, rất thân thiện...

Rất nhanh, tôi bị thương nhận ra, tuy đã chuyên phòng nhưng hiệu suất công việc hình như cũng không cao hơn là máy – email công ty có thể làm chứng.

Về mặt này phó tổng Lâm đã làm một tấm gương xấu, một hôm nào đó tôi đến phòng Tài vụ, anh đã “nhét” vào email của tôi một thứ kỳ quặc.

Mà lại là toàn bộ lý lịch cá nhân của anh, ồ, không đúng, có lẽ nói là tự bạch thì sát nghĩa hơn, sinh nhật này thói quen này, đủ mọi hồ sơ việc làm, còn có cả hình ảnh qua từng giai đoạn.

Tôi thích thú xem hết tự bạch đặc sắc của anh, cầm điện thoại lên gọi số phòng anh, thì thăm: “Anh đưa em cái gì thế? Sao lại đưa em xem?”

“Ừ, sách hướng dẫn sử dụng sản phẩm? Để em hiểu hơn về đặc điểm chức năng của bạn trai em.”

“...Nhưng anh không cần viết cả chuyện anh biết sửa bóng đèn vào chứ.”

“Ồ, đó là chức năng gia dụng mang tính đại diện đây. Đúng rồi, anh may vá cũng nghề lắm nhé.”

“...Vậy anh viết trải nghiệm tình cảm của anh là để báo em biết anh cũng đã từng bị trả lại hàng rồi à?”

“Nhiếp tiêu thư, khả năng lý giải tiếng Trung của em có vấn đề phải không? Đó mà là trải nghiệm tình cảm à?”

Ai bảo anh viết cả chuyện bị thầy lôi đi xem mắt vào làm chi.

Tôi nhin cười, nghiêm túc nói: “Đương nhiên là tính chứ.”

“Đó là do khách hàng mục tiêu không chuẩn xác, bồn sản phẩm này chủ động rút ra khỏi thị trường. Ngoài ra xin nhắc quý khách hàng, trước kia chức năng của bồn sản phẩm chưa được bộc lộ hoàn toàn, Nhiếp tiêu thư, hy vọng em có thể phát huy tối đa, tích cực sử dụng.”

Là ảo giác của tôi sao?! Sao tôi cứ thấy cái câu “tích cực sử dụng” của anh cứ... sặc mùi lừa gạt thế nào ==, tôi vội chuyển chủ đề, cố hỏi về nghiêm túc, “Anh không cần chọc em, mau khai thật đoạn lịch sử đen tối đó của anh đi.”

Anh có vẻ dở khóc dở cười: “Lịch sử đem tới gì, trong sáng thế còn gì, đợi một chút.”

Bên kia ông nghe vẳng đến tiếng gõ cửa, chắc là có người tìm anh, tôi cũng không vội, anh không cúp máy thì tôi cũng chẳng cúp, thế là kẹp ống nghe làm nhanh một hóa đơn thanh toán.

Trong ống nghe vắng đến tiếng trao đổi của anh với đối phương, rồi giọng anh lại rõ trở lại: “Lúc ở Mỹ học ở Học Viện Y, có lần một giáo sư Hoa kiều khá thân bỗng gọi anh đi ăn cơm.”

Anh chỉ nói đến đó.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Tôi nhớ ra trước kia anh nói bận đến nỗi không có thời gian yêu đương, nên có phần tò mò: “Học viện Y các anh bận thế sao?”

Lâm Tự Sâm cười khẽ: “Không bận như bây giờ.”

Hừm... người ta nói yêu đương thì trí thông minh sẽ giảm sút, tôi lại thấy IQ của tôi tăng vọt, chẳng hạn như bây giờ, từ những câu nói vòng vo quanh co của Lâm Tự Sâm, tôi bỗng hiểu ra ý mà anh muốn diễn tả.

Nhưng tôi quả quyết giả vờ không hiểu, “Haizzz, anh bận đến thế thì em không nói chuyện với anh nữa.”

Nhanh chóng cúp máy rồi, tôi nghĩ ngợi, cười híp mắt tìm ra hồ sơ xin việc của mình trong USB mang theo rồi gửi cho anh. Kết quả anh đáp lại một câu: “*Xem ra Nhiếp tiểu thư không chăm chỉ học hành?*”

“...”, học giỏi ghê gớm lắm hả?!

Tôi then quá hóa giận: “*Chỉ là để anh hiểu thêm về đặc điểm khách hàng mục tiêu của anh thôi.*”

“*Cảm ơn ý tốt, nhưng không cần đâu. Khả năng hiểu biết của anh về khách hàng mục tiêu nhiều hơn so với em tưởng tượng.*”

“Thế à? Ví dụ?”

“Ví dụ, anh biết khách hàng mục tiêu của anh tối nay muốn đi ăn món Đông Bắc.”

...

Lâm Tụ Sâm, anh có thể đi mua vé số được đấy, thật!

Hừm, từ sau khi tôi và Lâm Tụ Sâm cùng trao đổi “hồ sơ xin việc”, hộp mail của công ty bị chúng tôi lạm dụng hoàn toàn, chức năng chủ yếu là – nói nhảm.

Ngày cuối cùng đi làm trước khi nghỉ Tết, mọi người đều không có hứng làm việc, tôi cũng uể oải làm hóa đơn, bỗng nhìn thấy bên dưới một khoản tiền xuất ra, có chữ ký của Lâm Tụ Sâm.

Thế là tôi rất không chuyên nghiệp mà ngừng lại, mở email ra gửi cho anh.

“Lâm Tụ Sâm, em phát hiện ra trong chữ ký của anh có rất nhiều ‘mộc’, lẽ nào anh ngữ hành thiếu mộc?”

Lát sau tôi nhận được email trả lời.

“Cây nhiều quá chỉ thiếu ánh sáng.”

Tôi không nhịn được, khóe môi cong lên, nghĩ ngợi rồi đáp lời: *“Bao nhiêu cây như vậy chỉ dựa vào mặt trời mới mọc, ánh nắng sẽ không đủ đâu...”*

Hy Quang, chính là ánh nắng ban mai, chắc chắn là rất yếu ớt.

Lần này mãi lâu sau cũng không thấy trả lời, tôi đợi một lát rồi tìm có chạy đến văn phòng anh, sau cửa kính, anh đang bàn việc với vài khách hàng.

Yên tâm quay về chỗ ngồi, vui đầu vào làm vài việc, không biết sao mà bỗng thấy như có linh cảm, lại mở email ra, quả nhiên câu trả lời của anh đã lặng lẽ nằm đó.

Tôi mở ra, nhìn thấy anh nói: *Anh đợi em tặng anh một vàng dương rạng rỡ.*

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.luv-ebook.com>